

Giới thiệu Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm

Truyện Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm xoay quanh một cô gái tuy rằng cô đã bước sang tuổi 28 nhưng cô vẫn nghĩ rằng mình còn rất trẻ trung ở tuổi 18 mà thôi! Phải chăng cô sống trong sự nuông chiều và ít tiếp xúc với thực tế vì vậy mà cô ảo tưởng đến ngày hôm nay.

Điểm yếu của cô chính là học đại số thì thỏ thi chỉ chưa bao giờ vượt qua điểm 0. Và rồi một anh chàng độ tuổi 18 mà cô có thể trông cậy nhờ giúp bài, cô đã bị mọi người xung quanh để ý đến mối quan hệ này.

Vậy với lý do gì mà cô lại ảo tưởng mình đang còn rất trẻ? Và trong cuộc sống các bạn có gặp được nhiều cô gái như thế này hay không? Mời các bạn theo dõi truyện để biết rõ lý do và phòng tránh nó nhé!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Newyork.

Trên sàn nhà tro để mấy thùng giấy, Bạch Thụ Duy đang đóng gói những thùng cuối cùng, làm bạn với anh trừ khúc nhạc thánh phòng du dương của Chopin, còn có một bình rượu đỏ mùi trái cây thơm ngào ngạt, anh vừa uống vừa đóng gói rất thoải mái.

Đây là đêm cuối cùng anh ở Newyork. Ngày mai, anh phải trở về Đài Loan.

Trong phòng hầu hết đều trống rỗng, có thể tưởng thì cũng đã tặng, không thể tặng đã đóng hết vào thùng chuẩn bị mang về Đài Loan. Tủ treo quần áo trống rỗng, ngay cả học tủ vốn bày đầy sách cũng chỉ còn dư lại 2, 3 quyển.

Anh đem những thùng giấy đã được đóng hoàn chỉnh đặt ở vị trí gần cửa, để sáng sớm ngày mai người của công ty dọn nhà Quốc Tế tới dễ dàng chuyển đi.

Chuông điện thoại vang lên, hai chân thon dài nhanh chóng vượt qua mấy thùng giấy, Bạch Thụ Duy rút cuộc tìm được điện thoại dường như bị chìm ngập trên nền nhà, anh vươn tay ra lấy điện thoại rồi bấm nút nghe.

"He-lo." Giọng nói tràn đầy từ tính.

"Thụ Duy, là mẹ đây..... Con ngày mai trở về Đài Loan đúng không?"

"Đúng, trưa mai máy bay cất cánh, có phải muốn con giúp mẹ mang thứ gì về hay không?"

"Không không không..... Không cần, mẹ muốn nói cho con một chuyện, mẹ đang ở Thụy Sĩ, sau khi con về đến nhà phải tự chăm sóc bản thân đó."

"Thụy Sĩ?" Nếu như anh nhớ không lầm thì mẹ không phải đang ở Pháp sao? Mà không, đó là chuyện mấy ngày trước, bây giờ bà nên kết thúc chuyện du lịch và bình an trở về Đài Loan mới đúng, tại sao ở Thụy Sĩ?

"Ha ha, kế hoạch thay đổi, dĩ Trần của con nói lần này mẹ đến Paris sẽ làm hướng dẫn viên du lịch, ngồi máy bay lâu làm cái mông đau muốn chết, lần sau nếu bay xa như vậy mẹ sợ sẽ không chịu nổi. Cho nên mẹ tạm thời quyết định, thừa dịp lần này ra ngoài đi du lịch mấy quốc gia luôn, mấy ngày nữa mẹ còn muốn đi Đan Mạch, chờ chơi đủ rồi lấy dũng khí chịu đau cái mông bay về Đài Loan."

Coi, những người phụ nữ yếu đuối này thật có sức sống. Bạch Thụ Duy vô cùng bái phục không quên dặn dò "Đừng đùa giỡn nữa, phải chú ý an toàn, biết không?"

Mẹ Bạch ở đầu kia điện thoại không chấp nhận, tức giận nói "Làm như mẹ là đứa trẻ ba tuổi vậy. Đừng quên, mẹ là mẹ của con." Trả lời hùng hồn.

Aizz.... Cũng vì biết mẹ là mẹ con nên con mới lo lắng. Bạch Thụ Duy lầu bầu ở trong lòng.

Mẹ của anh cái gì cũng tốt, cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống của mình, dù chỉ sống một người nhưng cuộc sống thường ngày cũng không có tẻ nhạt, hoàn toàn không cần lo lắng bà sẽ bị chứng u uất. Cũng nói, mấy năm này bà tự đứng si mê đi du lịch nên cuộc sống của bà còn có mục tiêu, ba ngày hai bữa thu xếp đồ đạc của mình rồi lên đường. Mỗi lần nhận được điện thoại, anh mới biết mẹ lại đi ra ngoài.

Nhưng đừng nhìn mẹ anh chu du các nước thì có kiến thức rộng rãi. Quên đi, đây chính là điều sẽ làm cho mọi người bị hù dọa đến khi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Lấy chuyện an toàn của bản thân để nói, lúc anh đang ở Đài Loan thì trong nhà chưa từng bị ăn trộm ghé qua. Không ngờ anh chỉ xuất ngoại du học chưa

tới nửa năm, ăn trộm đã chiếu cố đến ba lượt. Lý do không có gì khác là mẹ anh đi ra ngoài quên khóa cửa hoặc không thì chìa khóa cắm ở trên cửa không rút ra. Thật may lúc ăn trộm ghé thăm thì mẹ đều không ở nhà, nếu không thì hậu quả rất nghiêm trọng.

A.... nói đến chuyện an toàn của bản thân. Bạch Thụ Duy đột nhiên nghĩ đến vì bị ăn trộm mà cửa trước và cửa sau đều đã đổi khóa, mẹ anh lại không có ở đó, anh không có chìa khóa thì làm thế nào vào được nhà?

"Đợi chút, mẹ đại nhân yêu quý của con ơi, xin hỏi con về bằng cách nào? Con không có chìa khóa nhà." Anh không muốn đi ngàn dặm xa xôi về nhà, ban đêm lại phải tá ngoài lề đường.

"Dưới miếng lót đập chân trước cửa có để sẵn một cái chìa khóa." Mẹ Bạch xong cười sáng khoái.

"What?? Mẹ lại để chìa khóa ở dưới miếng lót đập chân trước cửa." Bạch Thụ Duy kêu to, hoàn toàn không vui vẻ mà cảm thấy tê rần hết da đầu.

Mẹ cũng không ngần ngại xem, lần gần nhất bị ăn trộm chính là vì tên trộm cầm chìa khóa ở dưới miếng lót đập chân trước cửa, không cần tốn nhiều sức vẫn vào được nhà. Nhưng trộm không lấy thứ gì đáng giá chỉ ăn sạch thức ăn trong tủ lạnh, không ngờ bà vẫn không rút ra được bài học, vẫn tiếp tục để chìa khóa dưới miếng lót đập chân trước cửa. Vậy chẳng hóa ra là muốn nhà mình thành khách sạn còn trộm thành quản gia nhà sao?

"Aizz... Đừng lo lắng... Con chưa nghe nói qua sao? Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, mẹ cũng không phải là ngu ngốc mơ mơ màng màng. Tất cả mọi chuyện mẹ đều đã tính toán kỹ."

Nghe giọng nói của mẹ vui vẻ như một cô gái, trên mặt Bạch Thụ Duy xuất hiện ba đường vạch đen ——"Con thật sự không biết nên nói mẹ mơ mộng hay là ngu ngốc."

"Có đứa con nào lại không tin tưởng mẹ mình giống như con không hả?" Mẹ Bạch đáp lại ngay.

"Xin lỗi, con cho rằng thành thật là một đức tính tốt." Anh tức giận nói.

Thôi được, coi như ăn trộm muốn vào nhà, hai mẹ con bọn họ một ở Thụy Sĩ một ở Newyork, muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được, suy nghĩ lạc quan hơn thì coi như ăn trộm có thể dọn sạch tất cả mọi thứ trong nhà cũng mang không mang đi được ngôi nhà. Thà về nhà mà không có giường còn hơn không có nhà để về.

A..... Anh có phải đang tự an ủi bản thân? Bạch Thụ Duy tự mình đánh trống lảng lác đầu.

Sau đó mẹ nói thêm ba bốn câu trò chuyện bình thường, anh cúp điện thoại rồi đặt xuống ngay chỗ đang đứng, tiếp tục đóng thùng còn đang dang dở.

Cầm những quyển sách còn sót trên giá sách xếp lại, đang chuẩn bị bỏ vào thùng giấy thì trong quyển sách mang từ Đài Loan sang tình cờ rơi ra một tấm hình.

Thấy thế, Bạch Thụ Duy nhặt lên.

Nhớ là lúc đó chụp vội, ống kính bị chấn động lại không tập trung nên hình ảnh rất mờ hồ, cộng thêm bị ngược sáng nên không nhìn được rõ người trong hình là ai. Chỉ có thể thấy thân hình mảnh mai nên đoán đó là một cô gái, mặc đồng phục nữ sinh trung học, nghiêng người ngồi trên ghế và chống cằm.

Nhưng Bạch Thụ Duy dường như không tốn hơi sức suy nghĩ thì tên cô gái đã hiện lên trong lòng.

Đây là Kha Dụ Phân mười tám tuổi, một cô gái trung học nghiêm túc, cứng nhắc, khô khan không hề thú vị.

Trước buổi lễ tốt nghiệp một ngày, bạn cùng lớp mang theo máy ảnh tới trường học, mọi người tò mò vuốt vuốt một hồi rồi cười cợt đùa giỡn tranh đoạt nhau cầm xem, không biết người nào nhấn nút shutter(*nút chụp). Vô tình chụp trúng Kha Dụ Phân đang ngồi ở xa xa.

Tấm này hoàn toàn không tốt và bị ném vào thùng rác, đến khi Bạch Thụ Duy len lén nhặt lên, bỏ vào túi áo đồng phục mang về nhà.

Đối với anh mà nói, Kha Dụ Phân mười tám tuổi mờ hồ giống như tấm hình này, nhưng Kha Dụ Phân mười tuổi lại như một gốc cây nhỏ rắc rối khó gỡ, đâm rễ sâu trong lòng anh.

Anh nhớ cô, nhớ mùa hè năm ấy, lần đó bọn họ gặp nhau.

Mùa hè năm 1994,

Bạch Thụ Duy mười tuổi, mấy ngày trước mới cùng mẹ dời đến thị trấn nhỏ này, vì để quen thuộc với nơi ở mới nên mỗi ngày anh đều ra ngoài một mình để thám hiểm mọi ngõ ngách.

Quần áo anh mặc vô cùng đơn giản, đồ anh mặc vô cùng quái gở. Quần short jean đã mòn và hơi bẩn, còn có mang theo một đôi dép lê để đi cho thuận tiện, mang theo một ít đồ ăn để có thể bổ sung năng lượng khi cần, còn ngâm một cây kẹo que ngon lành và bắt đầu lên đường thám hiểm.

Gặp Kha Dụ Phân chính vào một buổi chiều, sắc trời âm u như muốn trời mưa, không khí hơi ẩm ướt oi bức, hầu như mọi người đều núp ở trong nhà bật máy lạnh, chỉ có nhà thám hiểm bé nhỏ Bạch Thụ Duy một mình đi xung quanh công viên. Vô tình phát hiện cái xích đu anh thích nhất ở phía trước, nhưng đang đứng ở đó là một nữ sinh y hệt công chúa vô cùng xinh đẹp.

Tóc được chải rất chỉnh tề, mặc một cái áo đầm trắng như tuyết rất mỏng ảo, dưới chân mang một đôi giày da trắng sáng giống như có thể nhìn thấy cái bóng của cô ấy. Khác với trên người anh là quần cụt dép. Oa ô, hoàn toàn khác biệt một trời một vực.

Nghe tiếng bước chân nữ sinh đó đột nhiên xoay đầu lại, đó là một gương mặt trắng trẻo mềm mại giống như một đóa con nít, hai má giống như bánh mận thầu mới ra lò, mềm mại non nót, bộ dáng cực kỳ ngon miệng. Mắt tròn vo mi giống như bóng đèn dùng để trang trí cây thông Noel trong nhà, cực kỳ sáng.

Nhưng cô xem ra hơi chột dạ, đôi mắt nhìn anh không ngừng xoay vòng, lông mi yêu kiều cong lên rung động không ngừng.

"Tôi...Tôi...Tôi" Ấp a ấp úng thật lâu cuối cùng cô cũng không nói được cái gì, hơi chột dạ rồi bỏ chạy như một làn khói.

"A... Cô ta nhìn thấy quý hả?" Bạch Thư Duy gãi gãi đầu, bối rối không hiểu "Hay là trên xích đu có bẫy?"

Để tránh bị lừa, anh mở lớn mắt nhìn chằm chằm chỗ xích đu nữ sinh đó mới rời khỏi một lúc lâu. Khi xác nhận không có bất kỳ sự khác lạ nào, anh đặt mông ngồi lên, chân mang dép bắt đầu đung đưa, xích đu bắt đầu chuyển động theo ý anh.

Chỉ lát sau, Bạch Thư Duy đã đẩy xích đu lên thật cao, nhanh chậm đu đưa trong không khí làm tan đi thời tiết làm người ta khó chịu này. Anh khép hờ mí mắt hưởng thụ cảm giác đón gió, nhiều lần cảm thấy mình đã bay vào trong đám mây.

Rồi lại cao một chút, có lẽ anh thật có thể bay vào trong đám mây trở thành đóa trẻ nằm ở trên mây đầu tiên trên thế giới. Đến lúc đó khẳng định giống như mình tỉnh mộng bạc, khắp nơi có người tìm anh ký tên. Bạch Thư Duy vui vẻ khi mơ đến điều đó.

Anh đang mơ đến giấc mơ tốt đẹp đó thì nữ sinh lúc này bỗng nhiên xuất hiện, mà đến thật khéo giống như khúc gỗ đâm thẳng vào phía trước bàn đu đây.

Thấy thế, Bạch Thư Duy trừng lớn mắt.

Ngu ngốc, cô không thể đứng ở đó, anh đu dây sẽ đụng vào cô!

"A.... Tránh ra! Né ra chỗ khác nhanh!" Trên xích đu Bạch Thư Duy vội vàng rống to, vẫy vẫy cánh tay muốn cô mau tránh ra, hai chân càn liều mạng càn xích đu lại, hy vọng có thể cô ấy không bị xích đu đụng phải.

Có lẽ quá nóng lòng, đột nhiên thay đổi trọng tâm nên anh không kịp phản ứng, cả người từ trên xích đu rớt xuống dưới té chổng vó, cái ót còn bị xích đu đang đu lên gõ cho một cái.

"A..... Đau." Bạch Thư Duy nằm dưới đất đau đến nhe răng trợn mắt, trong lòng lại cảm thấy thật xui xẻo.

Đợi chút, cô ấy không sao chứ?

Nghĩ đến nếu anh hại nữ sinh kia bị thương, về nhà nhất định mẹ sẽ cho anh ăn gậy trúc bầm dập tới no, anh không dám ở trên đất một giây đồng hồ nào nữa, nhịn đau nâng người lên, lồm lét nhìn trái phải tìm bóng dáng của nữ sinh kia.

Người nào?

Kỳ quái, rốt cuộc đã chạy đi đâu? Một người đang yên đang lành làm sao có thể vô duyên biến mất được? Chẳng lẽ cô là. Quý?

Nghĩ đến đây, Bạch Thư Duy run cầm cập không dám nghĩ tiếp, trong lòng vô cùng rối rắm.

"Aizz... Tớ hỏi cậu, tại sao khi tớ ngồi xuống thì đứng yên, xích đu này lại bị hư hả?"

Nghe giọng nói của nữ sinh, Bạch Thư Duy giống như bị sét đánh. Đầu thuận theo tiếng nói quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy nữ sinh đó hù dọa làm anh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, đang vô tư ngồi trên xích đu anh mới vừa chơi, trên đất có một cái bóng thật dài của cô.

A... Có bóng. A di Đà Phật, cô ta có bóng.

Nhưng vừa nghĩ tới mình bị cô dọa sợ, Bạch Thư Duy lại trưng ra cái mặt thối đời mặt với cô.

"Cậu có biết cậu mới vừa làm một chuyện rất nguy hiểm hay không? Nếu tớ không dừng lại thì đầu cậu đã nở hoa rồi đó. Tớ nói với cậu, về sau tuyệt đối không được đứng trước mặt xích đu hoặc sau lưng xích đu, có nghe không?" Anh vô cùng bức tức cảnh cáo cô.

"Tại sao? Sẽ làm nó hư sao?" Mắt to tròn vo nháy nháy, nữ sinh này trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn anh rồi đưa tay sờ sờ xích đu "Bây giờ nó bị hư rồi phải không? Bởi vì nó không đi chuyển mà."

Bạch Thư Duy không biết nên khóc hay cười "Ồ đây không phải là khu vui chơi của trẻ con, xích đu trong công viên là phải tự mình đu, không thể tự chạy như trò chơi chạy bằng điện." Anh hơi hoài nghi không biết nữ sinh này là ngu dốt hay là người ngoài hành tinh.

Tức giận đứng dậy phui đất ở trên người, xoa xoa chỗ té đau, anh nhảy cò cò một chân đi tìm chiếc dép bị thất lạc. Làm ơn, anh cũng quần áo chỉnh tề

đó nhé.

"Cậu dạy cho tớ chơi xích đu được không?"

Anh nghiêng đầu qua, về mặt cổ quái nhìn cô, ngón tay chỉ chỉ mình thì nhìn thấy cô gật đầu, anh cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi "Không thể nào, cậu không biết chơi xích đu?"

Nữ sinh đó thành thật lắc đầu rồi ngược cầm lên, dịu dàng nhưng cũng rất quật cường.

"Tớ học rất nhanh nên cậu qua dạy tớ đi." Không đợi anh đồng ý, mặt mày cô đã hớn hờ bước nhanh về phía anh, không để anh cự tuyệt, cô lôi kéo tay của anh đi về phía xích đu.

Cơ thể cô tỏa ra mùi thơm dịu dịu, quần áo giày dép cũng đều sạch sẽ, không giống anh. Anh vốn ăn mặc rất tùy tiện, mới vừa nãy còn bị té nên quần áo bám bụi bẩn, hơn nữa, tay của cô thật mềm. Lần đầu tiên được một nữ sinh tuổi xấp xỉ nắm tay, Bạch Thụ Duy đột nhiên cảm thấy mình không thể suy nghĩ gì, chỉ có thể lao đảo đi theo.

Nữ sinh đó dẫn anh đến bên trái xích đu, mình thì ngồi ở bên phải xích đu, cặp mắt to linh hoạt yên lặng thúc giục anh nhanh làm mẫu cho cô học.

Sau đó cũng không biết có phải gặp ma không, anh không có phản kháng mà trở thành một huấn luyện viên chỉ dạy cô chơi xích đu.

Hơn nữa không biết vì sao mà anh tích cực làm mẫu như thế nào, cố gắng dạy nữ sinh đó chơi xích đu như thế nào nhưng giống như bị quỷ nhập, làm thế nào cũng thể di chuyển. Điều này làm cho Bạch Thụ Duy há hốc miệng, không thể tin được là trên thế giới này lại có người học không được cách chơi xích đu.

Bạch Thụ Duy cảm thấy thất bại, mặt nữ sinh này lại càng giống đũa đám, ủ rũ cúi đầu làm bộ đáng đáng thương nhìn anh, nhìn như vậy làm cho anh rất khó chịu trong lòng, ngừng rất lâu thì tinh thần của một kỵ sĩ lại phát tác.

"Thôi, cậu ngồi cho vững nhé, tớ đẩy xích đu giúp cậu từ phía sau, đừng buông tay đó."

Hai mắt xám tro của cô bỗng lóe lên tia hy vọng "Ừ" Hai bàn tay nhỏ bé cầm hai sợi dây treo xích đu thật chặt.

Bạch Thụ Duy đi tới phía sau cô, đôi tay đặt trên lưng cô dùng sức đẩy về phía trước, cô ngồi trên xích đu quả nhiên nhẹ nhàng di động ra ngoài. Nữ sinh đó vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, cười vô cùng vui vẻ.

Đột nhiên, mi mắt Bạch Thụ Duy bị hai dấu tay đen dính trên lớp áo màu trắng kia làm cho kinh sợ.

Xong rồi, hai dấu tay đen trên áo trắng đó. Chẳng lẽ chính là của anh.

Ý thức được mình làm dơ áo đầm của cô, Bạch Thụ Duy vừa lúng túng vừa chột dạ, khi anh đang không biết làm sao cho phải thì tiếng ‘Vù’, xích đu đã quay trở lại làm anh né không kịp.

"A..." Bạch Thụ Duy ngã xuống trên mặt đất, lỗ mũi thấy hơi đau.

"Aizz... cậu làm sao vậy? Vẫn ổn chứ?" Cô lo lắng nhìn anh.

"Không sao, không có việc gì." Mới là lạ. Cái móng như vỡ thành hai mảnh, lòng tự ái bị thương.

Xoa xoa lỗ mũi, anh tức giận bỏ dậy bất chấp lúng túng, anh quyết định tự thú tội, vuốt vuốt mái tóc "Cái đó. Thật xin lỗi... Tớ không cẩn thận làm dơ áo của cậu." Nói xong, anh còn cho cô nhìn một đôi tay bẩn của mình.

Tưởng rằng cô sẽ tức giận, dù sao đó là một cái áo đầm màu trắng xinh đẹp như vậy, không ngờ cô mạo hiểm xoay hẳn cổ mình ra phía sau, khi nhìn thấy dấu tay in trên áo đầm của mình thì bật cười "Ha ha ha, thật sự có dấu tay đen, hơn nữa còn rất rõ ràng."

Hả? Có làm hay không, bộ đầm đẹp như vậy bị làm dơ mà cô ấy vẫn cười vui vẻ, thật là kỳ lạ.

"Lúc trước tớ học Piano, mỗi ngày được học một bài hát. Thầy giáo cũng đóng con dấu lên nhạc phổ đã học. Nhưng tớ lại thích dấu ấn bàn tay màu đen của cậu hơn." Cô cười mỉ hoặc nhìn anh.

Mặt Bạch Thụ Duy hơi nóng.

Khi anh vì ý tốt của cô mà then đỏ mặt cười khúc khích, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm rền, ngay sau đó mưa rơi xuống. Giọt mưa lớn như hạt đậu, khí thế vô cùng kinh người, nhanh chóng làm ướt nhẹp hết mặt đất.

"Trời mưa, mau tìm nơi nào đó tránh mưa." Bạch Thụ Duy không hề nghĩ ngợi kéo cô qua rồi chạy như điên.

"Từ từ thôi..... Từ từ thôi....." Cô gọi, trừ tốc độ không theo kịp ra thì còn vì hạt mưa đánh vào người thật sự quá đau.

Công viên to như vậy, cũng chỉ có không gian nhỏ phía dưới cầu trượt có thể tạm lánh mưa, anh dẫn cô một trước một sau núp vào đó, tạm thời có thể

tránh được mưa

Cô liếc anh, bĩu môi nói: "Cậu ướt sũng hết rồi."

"Cậu không phải cũng vậy sao."

Cô buống binh nhìn anh le lưỡi rồi ngửa mặt phá lên cười, Bạch Thư Duy thấy thế cũng cười vô cùng then thừng.

"Cậu làm bạn tốt của tớ có được không?" Đột nhiên, nữ sinh đó duỗi ngón tay ra chuẩn bị ngoắc tay với anh.

Bạch Thư Duy cảm thấy thụ sủng nhược kinh, quên bản tay của mình vô cùng bẩn thỉu, vô tư ngoéo ngón tay của cô, hoàn thành ước định.

Đã sửa bởi Băng lúc 31.10.2014, 23:09.

Trận thám hiểm này giúp Bạch Thư Duy làm quen được một người bạn mới, anh còn đưa kẹo que duy nhất ở trên người cho cô. Đây chính là thứ quan trọng lúc anh đi thám hiểm mang theo.

Xé giấy bọc xinh đẹp ra, cầm kẹo que nhét vào miệng làm gò má của Kha Dụ Phân tròn vo cực kỳ giống một chú chuột nhỏ. Bạch Thư Duy cảm thấy cô vừa đáng yêu vừa đẹp, anh nghĩ trong chuyện cô tích công chúa có phải là bộ đáng kìa không.

Mưa vẫn rơi mãi cho đến gần tối rồi cục cũng ngừng. Khi đó nói tạm biệt nhưng Bạch Thư Duy vừa bước chân ra khỏi nơi trú ẩn nhỏ bé này thì có một lực níu lại vạt áo của anh.

Quay đầu lại thì thấy vành mắt vừa cười vui vẻ của cô xuất hiện màu hồng hồng, bộ dáng sắp khóc đến nơi, làm cho anh cảm thấy ngực của mình như bị cái gì chặn lại cực kỳ khó chịu.

"Cậu không đi có được không? Tớ... Tớ sợ ở một mình."

"Nếu không, tớ đưa cậu về nhà trước."

Cô méo miệng lắc đầu ". Tớ không muốn về nhà."

"Tại sao?" Anh cảm thấy rất kinh ngạc.

"Bởi vì tớ ghét mẹ, tớ ghét học ballet, tớ ghét đàn dương cầm, tớ ghét làm đứa trẻ ngoan."

Cô đau lòng khóc, cô nói mẹ yêu cầu rất nghiêm khắc làm cho cô thở không nổi. Cô nói, nếu như đứa nhỏ không ngoan sẽ làm người khác không vui, cô thà làm đứa nhỏ xấu xa. Cô nói, cô không muốn về nhà, cô còn nói rất nhiều, rất nhiều.

Anh dường như có thể lý giải được tâm tình của cô, bị buộc làm chuyện mình không thích đúng là một điều rất khổ sở. Giống như mỗi lần mẹ buộc anh ăn những món ăn kia, anh cũng cảm thấy mình sắp điên lên.

Không biết nên nói như thế nào cho phải, anh có thể lý giải nhưng cũng không giúp được một tay. Nhưng anh biết mình không thể bỏ cô một mình ở nơi này, bởi vì cô là bạn của anh.

Bạch Thư Duy dừng lại, rất nghĩa khí cầm tay của cô "Đừng sợ, có tớ ở cùng cậu."

Lúc đó anh chỉ đơn giản là có ý tốt thôi, không biết hai đứa trẻ mười tuổi cùng nhau biến mất không chỉ có thể khiến tất cả người lớn lo lắng đến ngã ghế mà thậm chí đến cuối cùng sẽ có kết quả vô cùng thảm hại.

Mẹ Kha xinh đẹp cao quý dẫn đầu đoàn người ở công viên tìm được hai người bọn họ. Nhìn thấy mẹ vô cùng tức giận xuất hiện, Kha Dụ Phân cầm tay Bạch Thư Duy co căng chạy, nói gì cũng không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Đang rượt đuổi thì phát sinh ngoài ý muốn là một chiếc xe mất khống chế vượt đèn đỏ đụng vào mẹ của Kha Dụ Phân.

"Kha Dụ Phân, đừng chạy nữa. Nhanh, mau dừng lại ngay, mẹ cậu bị xe đụng phải rồi." Bạch Thư Duy ngăn cản cô lại.

Nghe lời của anh, cô không chạy nữa, thật sự không chạy nữa, nhưng lại sợ hãi, hơn nữa nhìn mẹ mình nằm trên mặt đất không nhúc nhích thì sắc mặt cô trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Bạch Thư Duy cảm thấy sự lạnh lẽo từ đầu ngón tay run rẩy của cô truyền đến, anh lo lắng gọi tên cô "Kha Dụ Phân, Kha Dụ Phân."

Cô cắn môi, sắc mặt trắng bệch, không có phản ứng.

Bạch Thư Duy không nhớ rõ bọn họ làm thế nào đi đến bệnh viện nhưng anh nhớ, khi mẹ Kha kết thúc giải phẫu được đẩy ra ngoài thì Kha Dụ Phân khóc, mắt to tròn vo đầy nước mắt đang rơi ra ngoài, gần như sấm hối nhìn mẹ ung thuận cam kết.

"Mẹ, mẹ. Mẹ, thật xin lỗi, con không dám, mẹ đừng chết có được không? Mẹ, con đồng ý với mẹ, con sẽ ngoan, mỗi ngày con sẽ luyện ballet,

luyện Piano, con sẽ ngoan. Mẹ, thật xin lỗi, mẹ đừng chết có được không, con thật sợ sẽ ngoan, mẹ."

Một màn kia của Kha Dụ Phân làm rung động đáy lòng u mê của Bạch Thụ Duy mãnh liệt. Mặc dù đã rất nhiều năm rồi nhưng mỗi lần nhớ tới nước mắt của Kha Dụ Phân lúc đó, Bạch Thụ Duy vẫn cảm giác đau lòng.

Sau đó thì sao?

Sau khi mùa hè kia kết thúc, Bạch Thụ Duy cũng không gặp lại Kha Dụ Phân, anh rất nhớ cô, nhưng không biết nên đi đâu tìm cô.

Cũng từ kỳ nghỉ hè đó, lần đầu tiên Bạch Thụ Duy cảm nhận rõ ràng được thì ra là nhớ nhưng là một chuyện khó khăn đau khổ như vậy.

Trên thực tế, Kha Dụ Phân không có biến mất. Ngày đầu tiên tựu trường, Bạch Thụ Duy vào lớp mới thì nhìn thấy cô trong phòng học. Thậm chí sau tám năm, anh và cô vẫn là bạn học cùng lớp.

Nhưng làm anh cảm thấy tiếc nuối chính là Kha Dụ Phân ở trong công viên chơi xích đu, ăn kẹo que, hơi ngu ngốc, hơi yếu ớt lại quật cường, bộ dáng đó thật đáng yêu, cười lên thì thần thái sáng láng cũng chỉ xuất hiện ngắn ngủi trong ngày đó của mùa hè năm đó.

Sau này Kha Dụ Phân luôn làm anh cảm thấy rất xa lạ.

Cô vẫn cười nhưng cười đều không thật lòng, mắt của cô vẫn to tròn sáng ngời như vậy nhưng luôn âm ỉ và lo lắng làm anh cảm thấy vô cùng xa lạ. Và lại khi anh mấy lần cố gắng đến gần cô, cô đều né tránh.

Cô không có chết, nhưng như vậy đối với anh cũng như cô đã chết.

Trong căn hộ ở NewYork, khúc nhạc của Chopin vẫn đang du dương, Bạch Thụ Duy lặng lẽ nhìn tấm hình trong tay.

Mười năm rồi, sau khi tốt nghiệp trung học thì đã mười năm chưa từng gặp cô, cô bây giờ có tốt không? Đã có người đàn ông yêu thương của mình chưa?

Anh thường thường nghĩ, nếu ban đầu anh không cố gắng đến gần cô, nếu như ban đầu anh tích cực cố gắng bắt được cô. Như vậy Kha Dụ Phân sáng ngời tức giận thuộc về mùa hè năm ấy nói không chừng vẫn còn tiếp tục tồn tại. Và bây giờ cô và anh sẽ không như thế này đúng không?

Nghĩ đến đây, Bạch Thụ Duy nở một nụ cười khổ.

"Kha Dụ Phân, cậu có khỏe không? Còn cố gắng duy trì sự khéo léo như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thụ 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Kha Dụ Phân không ngờ lại gặp cô ta ở chỗ này.

Sau khi đến tiệm áo cưới lấy hết đồ, Kha Dụ Phân nghĩ thầm thời gian còn sớm nên quyết định đi uống một ly cà phê, lẳng lặng tạm biệt ngày độc thân cuối cùng của cô, thật khéo lại đụng Ưông Tinh Tinh đã lâu không gặp ở trong quán cà phê.

Ưông Tinh Tinh là bạn cùng lớp tiểu học của cô, từ nhỏ mẹ cô chỉ thích mang hai cô ra so sánh. So bài tập, so tài nghệ, so thành tích, so đáng người, so tất cả những thứ có thể so sánh. So đến cuối cùng cô và Ưông Tinh Tinh như nước với lửa, lúng túng xa cách, bạn bè cũng không làm được.

Có lẽ là phong thủy luân chuyển nên những lời này đã ứng nghiệm, trong quá khứ Ưông Tinh Tinh luôn thua cô, rốt cuộc ở chuyện lớn là hôn nhân thì lại thắng. Hai năm trước đã lên xe hoa lấy chồng, điều này làm cho tác phong cố chấp, tính tình độc tài, quen nắm trong tay tất cả của mẹ cô dường như muốn điên. Bà bắt đầu an bài liên tiếp những buổi xem mắt cho cô, cuối cùng thì ở một đồng người đàn ông chưa cưới lại chọn trúng một người là người kế thừa một cửa hàng bán thuốc.

Chu Lập Đạt có tài buôn bán lại môn đăng hộ đối.

Nói đến hôn lễ, mẹ có thể nói là dùng hết sức lực vì cô mà tổ chức, từ tiệc rượu đãi khách, số bàn, hình dạng bánh cưới cho đến kiểu dáng áo cưới. . . . Dùng lỗ tai suy nghĩ cũng biết tất cả đều lấy mục tiêu là vượt qua Ưông Tinh Tinh.

Kha Dụ Phân biết chuyện này rất buồn cười, nhưng cô đã làm một đứa con ngoan 28 năm, trừ thuận theo thì cũng chỉ có thể thuận theo.

Nhìn Ưông Tinh Tinh đi tới, Kha Dụ Phân do dự có nên gọi cô ta hay không, dù sao Ưông Tinh Tinh từng vô cùng chán ghét cô. Không ngờ, Ưông Tinh Tinh bỏ qua tất cả quá khứ, vượt lên trước một bước chủ động tiến đến chào hỏi cô.

"Hello, Kha Dụ Phân, đã lâu không gặp."

Thấy khuôn mặt tươi cười của cô ta, Kha Dụ Phân hơi bất đắc dĩ, lúng túng, còn có chút thụ sủng nhược kinh. Cô thản nhiên mở miệng ". Đã lâu không gặp, Tinh Tinh."

"Không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này, muốn đi sao?"

Kha Dụ Phân lắc đầu.

"Thật tốt quá, cầm giúp mình cái này, nhanh lên nặng chết mất!" Không đợi đối phương đồng ý, Ưông Tinh Tinh đã giơ lên bao lớn bao nhỏ chuyển tất cả cho Kha Dụ Phân. Sau đó nhìn xung quanh quán cà phê, chỉ tay đến chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, nói "Bên kia còn chỗ ngồi, cậu qua đó trước, tớ đi lấy đồ uống. Cậu uống cái gì?"

"Cà phê." Rất bất ngờ nhưng Kha Dụ Phân cũng không cự tuyệt, có thể là do mẹ huấn luyện quá tốt nên cô đã có thói quen tiếp nhận chỉ đạo của người khác, đi về phía cửa sổ sát đất ngồi xuống, lặng lẽ chờ Ưông Tinh Tinh.

Không bao lâu Ưông Tinh Tinh cầm một cái khay đi tới, phía trên có một ly cà phê, một ly nước trái cây và một đĩa bánh.

"Một chết đi được, sáng sớm dậy đã phải giặt một đống quần áo, còn chưa kịp thở thì đứa nhỏ ở nhà làm loạn đòi đi chơi, tớ đây thân làm mẹ cũng phải ráng dẫn con trai đi chơi." Ưông Tinh Tinh oán trách thao thao bất tuyệt "Vốn không cảm thấy đói, bây giờ ngẫm lại tự dưng cảm thấy vô cùng đói, tưởng tượng có thể ăn hết một con trâu vào bụng."

Tuy than thở nhưng Kha Dụ Phân nhìn ra được Ưông Tinh Tinh đang hưởng thụ điều làm cho cô ấy bận rộn chết được này, nếu không cô ấy sẽ không nói mà mặt mày hớn hở như vậy.

"Vậy sao không lấy thêm vài món nữa?" Cô khẽ nhấp cà phê, không cho là chi bằng vào một ly nước trái cây và một vài cái bánh mà có thể ngăn cản mãnh liệt cảm giác quá đói đủ để nuốt một con trâu được.

"Tiểu thư à, tớ đã kết hôn, không còn là đứa con gái năm xưa nữa, ăn cái gì cũng phải kiểm chế, nếu không không cẩn thận, vóc người nhưng sẽ ồm ồm nghiêm trọng, hoặc sẽ mập lên không cứu vãn được. Chắc...Chắc...Chắc, hậu quả thật khó lường." Ưông Tinh Tinh không hề để tâm vấn đề cô đang nhạo báng chính là vóc người mập mạp sau khi sinh của cô.

Kha Dụ Phân bị giọng nói của cô làm cho chọc cười "Đứa bé kia đâu?" Cô biết Ưông Tinh Tinh có con rồi mới cười.

"Đang ở cùng với chồng tớ, hai cha con đang ở trong phòng đọc sách bên cạnh. Tớ vừa đi chọn một ít đồ dùng hàng ngày, thuận tiện nghỉ ngơi." Bao lớn bao nhỏ ở bên cạnh chính là chiến tích của cô "Xin lỗi, tớ phải bỏ sung năng lượng đã. À. Xin cậu hãy thả lỏng chút được không. Ở đây là nơi để cho con người ta được thư giãn, cậu ngồi thẳng như vậy tớ nhìn mà lưng cũng đau, đừng làm cho tớ nuốt không trôi, cảm ơn." Nhạo báng xong, Ưông Tinh Tinh mở miệng thật to ăn.

Kha Dụ Phân không thể làm gì khác hơn là nghe lời, dùng hết khả năng làm cho lưng của bản thân khom xuống, để cho mình ở trong mắt Ưông Tinh Tinh là đang buông lỏng.

Lần cuối cùng cô và Ưông Tinh Tinh ngồi chung một chỗ là lúc nào? Cô suy nghĩ hồi lâu, phát hiện hai người đã có quan hệ tồi tệ lâu lắm rồi. Thế nên cô không nghĩ ra có ngày cô và cô ta ngồi chung một bàn cùng nói chuyện phiếm. Quá là kỳ tích.

Ưông Tinh Tinh đã thay đổi, trong ấn tượng của cô thì cô ấy vì bảo vệ lòng tự trọng nên luôn giương nanh múa vuốt. Bây giờ thì cô ấy đã thu lại hết nanh vuốt đó, trở thành một người vui vẻ hài hước. Điều này qua giọng điệu nói chuyện của cô ấy thì cô có thể cảm nhận được.

"Cậu xem ra rất hạnh phúc." Kha Dụ Phân thật lòng nói.

"Không phải xem ra, mà là thật." Về đề tài hạnh phúc hay không, cô hoàn toàn không khách khí bởi vì cô quả thật là rất hạnh phúc.

"Như vậy rất tốt." Trong khi cô ấy đang vui vẻ, Kha Dụ Phân nghĩ không biết sau khi cô kết hôn có phải cũng có thể hạnh phúc giống như cô ấy hay không?

Ăn xong hết mấy cái bánh rồi mút mút ngón tay, lau miệng, hớp một ngụm nước trái cây, Ưông Tinh Tinh nhìn cô "Tớ nghe nói cậu muốn kết hôn, chứ rõ chắc là đã thông qua sàng lọc nghiêm khắc của mẹ Kha rồi hả?" Không hề khách khí nhạo báng.

Mẹ Kha dạy dỗ Kha Dụ Phân nghiêm khắc không ai không biết, không người nào không hiểu, đừng nói chỉ quân thành tích tài nghệ, ngay cả quan hệ bạn bè mẹ Kha cũng điên cuồng không chế.

Trước kia Ưông Tinh Tinh cảm giác mình rất xui xẻo, bị mẹ Kha chọn trúng làm bạn của Kha Dụ Phân. Điều đó làm liên lụy cô đánh mất tuổi thanh xuân quý báu, nhưng mà bây giờ suy nghĩ lại thì cô cảm thấy Kha Dụ Phân mới thật sự là xui xẻo. Bởi vì, xui xẻo của cô ít nhất còn có ngày thoát khỏi, còn xui

xảo của Kha Dụ Phân là cả đời. Cô cũng thông cảm với cô ấy.

"Ừ." Kha Dụ Phân cũng không phủ nhận, bởi vì không có cần thiết. Ưông Tinh Tinh từ trước đến biết rõ mẹ cô là dạng người gì.

"Tớ sẽ không đến dự, bởi vì ban đầu cậu cũng không tới chúc phúc tớ. Ngay cả Bạch Thư Duy ở nước Mỹ xa xôi còn đưa thiệp chúc mừng, còn tớ mang thiệp mời đến tận nhà cậu thì..." Cô cong môi lên oán trách

"Bạch Thư Duy."

Từ trong miệng Ưông Tinh Tinh nghe cái tên đó, hồi lâu sau lòng của Kha Dụ Phân đột nhiên nhảy một cái mãnh liệt, một giây sau thì tâm đang bình tĩnh như mặt hồ bắt đầu cuộn cuộn, trong đầu xuất hiện rất nhiều đoạn hình ảnh ngắn, trong những đoạn hình ảnh đó từ đầu tới cuối đều không ngừng lặp lại bóng dáng một người xuất hiện, đó chính là Bạch Thư Duy.

Đã hơn mười năm, sau khi tốt nghiệp trung học cô cũng chưa từng thấy qua anh, thì ra là anh đi Mỹ.

Kha Dụ Phân nhéo nhéo ngón tay, tim căng lên, còn hơi chua xót.

"Chính là con riêng của một nhà giàu có, đội trưởng đội bóng rổ tên là Bạch Thư Duy, cậu đừng nói với tớ là cậu không phải nhớ cậu ta. Dù sao thì cậu ta cũng học cùng lớp với cậu nhiều năm đó." Ưông Tinh Tinh cho là cô quên cho nên cố gắng khơi gợi trí nhớ cho cô.

Kha Dụ Phân không quên, cuộc đời cô lần đầu tiên được chơi đu dây, còn có lần đầu tiên được cho ăn kẹo que, đều là Bạch Thư Duy cho cô. Nhưng cô đã quá lâu không nghe thấy cái tên này nên không biết phải nói gì.

Cười yếu ớt rồi cô miễn cưỡng nặn ra hình dung đơn giản của anh ta "Tớ nhớ rồi, cao kều nhưng gầy teo đúng không?"

Khi còn bé Bạch Thư Duy đen sẫm xấu xí, vóc người cũng chỉ cao bình thường, ai biết khi lớn anh ta sẽ trở thành một người đàn ông đẹp trai, còn là một tay chơi bóng rổ xuất sắc.

Anh khi còn nhỏ cũng đã rất có duyên với con gái, thành tích cũng rất tốt, nhưng có tin đồn là con riêng nên cô bị mẹ cấm lui tới với anh. Còn nữa, mẹ cho là anh là đồng lõa với trận phản nghịch khi cô mười tuổi nên vô cùng không thích anh. Vì vậy cô và Bạch Thư Duy tiếp xúc lần đầu tiên đó và cũng là lần cuối cùng.

Thật ra thì cô vẫn rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho cô thử nghiệm cảm giác đu dây, cảm ơn anh đã ở lại nơi nhỏ bé dưới chân cầu thang núp mưa với cô, làm bạn chân thành với một người yếu ớt dỗi hơn như cô.

Nhưng sau này lại xảy ra chuyện bất hạnh ngoài ý muốn như vậy khiến người vô tội như anh lại phải mang tội danh thì không nói, mà cô còn vô tình cự tuyệt tình bạn chân thành của anh. Đến bây giờ nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy vô cùng có lỗi với anh.

"Không ngờ tớ lại gặp cậu ở chỗ này, nếu Bạch Thư Duy cũng ở đây thì tốt. Nếu cậu ta nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc bây giờ của tớ, nhất định sẽ hối hận lúc đầu không chịu nhận lời tỏ tình của tớ, ha ha ha." Ưông Tinh Tinh cười hi hi ha ha nói.

Phát hiện Kha Dụ Phân không lên tiếng, Ưông Tinh Tinh thu lại nụ cười nhìn cô, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ. Nhìn đi, nhíu mày, nét mặt hoang mang bối rối, nhìn thế nào cũng không cảm thấy vẻ mặt vui vẻ của một cô dâu sẽ lên xe hoa vào ngày mai.

Tìm được người bạn đời cầm tay mình suốt quãng đời còn lại không phải là chuyện đáng mừng sao? Thế nào nhìn cô ấy lại uất ức giống như sắp bị đưa lên đài để tế sống vậy.

"Thế nào?" Ưông Tinh Tinh dùng cùi chỏ đụng đụng cô.

Bỗng lấy lại tinh thần, cô cười che giấu "Không có, tớ có làm sao đâu." Xoắn xoắn tóc một cách thanh nhã, che giấu mất hồn của mình.

Ưông Tinh Tinh xem thường nhíu mày "Cậu còn làm bộ dạng lừa gạt tớ. Cậu không soi gương sao?"

"Thế nào?" Cho là trên mặt mình có vết bẩn, Kha Dụ Phân theo bản năng sờ sờ mặt.

"Tớ thấy cậu chuẩn bị lấy chồng mà cả người ừ rừ, chẳng lẽ sắp mình hôn à?"

(*mình hôn: đám cưới ma. Ở đây hiểu là không phải cậu cưới ma chứ)

"Khụ khụ. Cậu nói bậy bạ cái gì đó, Chu Lập đạt. Ách, chính là vị hôn phu của tớ, anh ta chưa có chết." Ưông Tinh Tinh nói chuyện không che đậy miệng khiến Kha Dụ Phân sửng sốt.

"Tớ không nói bậy, nhớ tới một ngày trước khi tớ lấy chồng thì quả thật hưng phấn đến mức giống như đang uống thuốc lắc, thức trắng đêm không ngủ. Có ai lại như cậu không? Không hề có vẻ gì gọi là vui mừng." Ưông Tinh Tinh phản bác lại.

"Tớ...tớ vẫn luôn như vậy mà." Nghiêm túc, cứng nhắc, khô khan, không thú vị. Kha Dụ Phân bỗng nhiên nhớ tới những lời mà bạn cùng lớp từng nhận xét về cô.

"Aizz... Thành thật mà nói, cậu thương anh ta sao?"

Đôi mắt đẹp của Ưông Tinh Tinh nhìn cô, vẻ mặt cô vô cùng nghi hoặc thốt ra "Người nào?"

Ưông Tinh Tinh hung hăng liếc mắt, tức giận hỏi ngược lại: "Đương nhiên là vị hôn phu của cậu, nếu không thì còn là ai?"

A di đà Phật, cô còn tưởng rằng cô ấy hỏi Bạch Thư Duy.

Kha Dụ Phân âm thầm thở ra, dùng nụ cười khúc khích để che giấu rồi trả lời như đang đọc thuộc lòng trong sách giáo khoa: "Chu tiên sinh là người rất tốt, có nhiệt tình với công việc, có kiên nhẫn với người khác, cũng rất hiền lành, vô cùng...". Cô nghiêm túc trả lời các ưu điểm của Chu Lập Đạt, nhưng không trả lời thẳng vấn đề Ưông Tinh Tinh hỏi.

Chu tiên sinh? Mẹ nó, mình còn tưởng là giáo sư Lâm. Trên đời này có ai gọi chồng của mình như vậy không? Bây giờ có kiểu gọi này nữa sao? Ưông Tinh Tinh cảm giác nóng bừng trong người.

"Dừng." Cô nghe không nổi nữa, dùng sức hít sâu để tránh cho mình hộc máu mà chết "Kha tiểu thư, bây giờ không phải là đang chọn đại biểu cho chuyên mục người tốt việc tốt."

Không nhận được nhìn Kha Dụ Phân hồi lâu, thấy thế nào cũng có cảm giác có cái gì không đúng, người này căn bản chưa từng yêu, cũng không chân chính thích người nào. Nếu như chỉ vì đối phương là người tốt liền kết hôn, nhất định về sau sẽ xong đời. Lời nói không để trong lòng cô liền nói.

"Còn kíp." Cô vỗ mạnh lên bả vai của Kha Dụ Phân.

Bả vai gầy nhỏ của Kha Dụ Phân nghiêng một cái, nghi ngờ không hiểu "Cái gì còn kíp?"

"Đào hôn đi." Vẻ mặt cô ấy vô cùng nghiêm túc.

"Gi? Cậu...". Cái miệng nhỏ nhắn của Kha Dụ Phân khẽ nhếch, đôi mắt đẹp tròn tròn, thật lâu mới thốt ra một câu "Cậu đang nói đùa sao?"

"Bộ tớ là nghệ sĩ hài sao, ăn no rửng mỡ đùa giỡn với cậu à. Tớ nói thật, chẳng lẽ cậu muốn để mọi chuyện đến mức không thể cứu vãn được nữa sao? Kết hôn là đại sự cả đời." Còn nữa, hôn nhân là thần thánh rất thiêng liêng, người giám đạ thần thánh nhất định sẽ gặp báo ứng.

Chính bởi vì biết là cột mốc lớn trong đời, hôn lễ ngày mai vô cùng quan trọng. Kha Dụ Phân cảm giác mình đang bị Ưông Tinh Tinh đảo loạn sự bình tĩnh của bản thân nên ngưng hẳn vấn đề nguy hiểm này lại.

"Tinh Tinh, đừng làm rộn, cậu quên hôn lễ của tớ là ngày mai sao? Mặc dù đây là chuyện hai bên cha mẹ làm chủ hôn sự, nhưng không có nghĩa là chúng tớ sẽ không hạnh phúc, ba mẹ tớ ban đầu cũng do lệnh của ông bà tớ, mai mỗi mà thành." Cô mang ra tất cả lý do mẹ cô thuyết phục cô để nói, giữ vững tín niệm của bản thân. (*tín niệm: quan niệm bản thân tin tưởng)

"Sẽ không hạnh phúc." Ưông Tinh Tinh thẳng thắn nói. Cô hiểu Kha Dụ Phân, nếu như Kha Dụ Phân có thể chấp nhận số phận cũng được, nhưng cô ấy không thể, cô ấy chỉ đề nén ở trong lòng mà thôi.

Những điều cô ấy nghĩ người ngoài như cô cũng thấy, không lẽ Kha Dụ Phân cũng không biết, cô ấy thật sự là đang trốn tránh.

Cô ấy xem mọi chuyện quá đơn giản, căn bản là mơ hồ, sai lầm cùng một người ngày ngày chung đụng, cho dù một giây đồng hồ cũng sẽ làm cho cả hai đau khổ.

"Tinh Tinh, không có người mẹ nào hi vọng con gái mình không hạnh phúc, mẹ tớ sẽ không hại tớ." Lời nói này là nói cho Ưông Tinh Tinh nghe, nhưng thật ra là đang nói cho mình nghe, tự thuyết phục bản thân.

Phát hiện lời thuyết phục mơ hồ đó, Ưông Tinh Tinh nhìn cô chằm chằm "Kha Dụ Phân, làm sao cậu vẫn là loại người ích kỷ làm cho người khác chán ghét trước kia hả?"

"Tớ..." Ưông Tinh Tinh lên án cô làm cho cô cảm thấy kinh ngạc.

"Đúng, chính là cậu, không ngờ đã nhiều năm như vậy mà cậu cũng không thay đổi dù chỉ một chút, vẫn còn là người ích kỷ làm cho tớ chán ghét, vốn tớ muốn quên sạch chuyện quá khứ nhưng khi nhìn bộ dáng của cậu bây giờ, tớ thật sự vô cùng muốn nổi giận. Cậu có biết là mặc dù trong mọi chuyện mẹ Kha có những cử chỉ đầu đá làm cho người khác phiền chết đi được, nhưng thật sự để cho người khác phải tức giận đau lòng thì vẫn là cậu——" Ưông Tinh Tinh quyết định bất cứ giá nào cũng phải nói cho Kha Dụ Phân biết.

". Tại sao?" Cô chưa bao giờ nghe người khác nói chuyện này. Và lại chuyện này và hôn sự của cô có quan hệ gì?

"Bởi vì cậu biết rõ mẹ Kha làm như vậy sẽ phá hư tình bạn của chúng ta, thương tổn lòng tự tôn của tớ, nhưng từ đầu đến cuối cậu cũng không hề nói một câu. Nói cho cùng, cậu là đồng phạm với mẹ Kha, không nghĩ tới bây giờ cậu lại vẫn không đổi. Có vẻ làm đồng phạm đã làm cho cậu nghiện rồi."

"Cậu có nghĩ tới không, cậu không cự tuyệt thật ra là đánh mất cơ hội theo đuổi của người đàn ông chân chính mang lại hạnh phúc cho nửa đời sau của cậu? Trước kia cậu chôn vùi tuổi thanh xuân của tớ. Bây giờ cậu lại lôi kéo một người đàn ông xa lạ, cùng nhau chôn vùi hạnh phúc của hai người. Kha Dụ Phân, mỗi lần cậu đều phải kéo theo một người làm đệm lưng cùng chết với cậu mới được sao?"

Uông Tinh Tinh nghiêm nghị lên án làm sắc mặt Kha Dụ Phân trắng bệch, cảm thấy đau lòng "Tớ...tớ không có. Tớ chỉ"

Bởi vì lúc đầu cô ngây thơ làm phản nên hại mẹ gặp chuyện ngoài ý muốn, vì vậy cô áy náy ưng thuận cam kết rằng đời này cô phải ngoan ngoãn, vĩnh viễn đều phải ngoan ngoãn, không thể để mẹ khổ sở cho nên mới phải thuận theo mọi chuyện, không được làm phản.

Cô không phải cố ý muốn thương tổn Uông Tinh Tinh. Đừng nói là kéo một một người làm đệm lưng cho cô.

"Quan trọng không phải là cậu có nguyện ý hay không, mà là cậu đã làm như vậy." Uông Tinh Tinh tức giận hung hăng nói "Kha Dụ Phân, cậu đã yêu chưa? Cậu biết cuộc sống thật ra có rất nhiều lựa chọn khác nhau không? Gả cho một người không phải người đàn ông mình yêu, thật sự cảm thấy vui không? Cậu sẽ hạnh phúc sao? Cậu còn cười được sao?"

"Tớ."

"Tớ có thể trực tiếp nói cho cậu biết, đáp án tuyệt đối đều là KHÔNG, nhưng nếu như lấy được nhiều câu trả lời không như vậy, cậu vẫn có thể thờ ơ, vậy tớ chỉ có thể nói. Cậu thắng, tớ nghiêng người bái phục." Nói xong, Uông Tinh Tinh cầm bao lớn bao nhỏ lên rồi xoay người rời đi. Bởi vì cô sợ bản thân còn không đi thì sẽ mất không chế động thủ đánh người.

Nhưng lời muốn nói còn chưa nói xong, tựa như vẫn còn cảm thấy bức bối cho nên cô lại cầm bao lớn bao nhỏ xoay người đi lại bên cạnh Kha Dụ Phân, một tay chống cái bàn, nghiêm túc cẩn thận nói với cô ——

"Quên nói cho cậu biết, mặc dù trước kia tớ cái gì cũng thua cậu nhưng có một thứ tớ chắc chắn không thua cậu. Đó chính là dũng khí. Bởi vì có dũng khí, cho nên tớ mới bạo gan có được hạnh phúc. Thật đáng buồn cậu lại chỉ có thể bị động nhận dũng khí mà mẹ cậu đưa cho cậu, cái này có lẽ rất quang vinh và chói lọi, nhưng cậu không thích hợp. Cậu không phải là không thể ngăn cản, cậu chỉ gian xảo giao quyền quyết định cho người khác, để cho người khác thay cậu gánh chịu tất cả thì thật là xấu."

"Đó là bởi vì mẹ tớ." Kha Dụ Phân cố gắng giải thích.

"Đừng lấy có lúc mẹ Kha tai nạn xe cộ ra nữa, đây chẳng qua là một việc ngoài ý muốn, là do đối phương vượt đèn đỏ. Cậu diễn vai chuộc tội đó cũng đã lâu rồi. Cho dù muốn chuộc tội, cậu cũng không nên kéo một người đàn ông khác theo, cậu không có tư cách giẫm đạp hôn nhân thần thánh. Xem ra, cậu đẹp ngọt ngào tinh tế như vậy chỉ là biểu hiện của một đứa con nít mà thôi." Nói một hơi nhiều thứ như vậy rồi Uông Tinh Tinh vui vẻ thờ ra.

Mình là biểu hiện đẹp ngọt ngào tinh tế của một đứa con nít?

Nhiều năm qua, cô một mình diễn vai con gái ngoan cho mẹ như vậy lại bị Uông Tinh Tinh nói thành biểu hiện của đứa con nít.

"Xin lỗi, lời nói của tớ luôn nặng như vậy, nhưng tớ không còn từ gì để hình dung cậu nữa rồi. Hẹn gặp lại." Lần này, Uông Tinh Tinh đi thật sự không quay đầu lại.

Kha Dụ Phân bị thuyết giáo làm sững sờ đứng yên tại chỗ, thật lâu sau cũng không nói được lời nào

Kha Dụ Phân, cậu đã từng yêu sao?

Cậu biết cuộc sống này có rất nhiều lựa chọn hay không?

Gả cho một người không phải người đàn ông mình yêu, thật sự cảm thấy vui không? Cậu sẽ hạnh phúc sao? Cậu còn cười được sao?

Cô đáp không được, bởi vì cô nắm chắc được câu trả lời là khẳng định thì 4 cảm giác mãnh liệt dường như làm cho cô không thể hô hấp.

Năm mười tuổi, cô giận dữ mẹ chạy ra khỏi nhà và làm bạn được với Bạch Thư Duy. Năm hai mươi tám tuổi cô không biết làm sao lại chỉ có một mình.

Cô biết rõ là Bạch Thư Duy là người bạn đầu tiên của cô, nhưng cũng đã cách xa anh rất lâu rồi.

Cô nhớ anh, thật ra thì cô vẫn rất nhớ, rất rất nhớ anh.

Uông Tinh Tinh nói những thứ kia cô đều hiểu, nhưng có thể không? Cô thật có thể dừng cảm một lần như vậy sao?

Kha Dụ Phân yếu ớt nhắm mắt lại mà lòng thì bất an.

Giấy lát sau cô lắc đầu. Không, cô không thể làm như vậy, ngày mai là hôn lễ rồi. Cô không thể làm hư tất cả, khiến ba mẹ mất thể diện.

Cô không thể.

"Tiểu thư Kha Dụ Phân, con nguyện ý gả cho tiên sinh Chu Lập Đạt làm vợ, đời này bất luận là giàu sang phú quý hay ốm đau bệnh tật đều không xa cách không?" Trong giáo đường thần thánh, giọng của mục sư trang nghiêm hỏi Kha Dụ Phân đang đứng bên cạnh chú rể.

Sau lớp khăn voan trắng đội đầu của cô dâu, Kha Dụ Phân theo bản năng nhìn về phía đáng người mập mập không hề đẹp trai đứng bên cạnh, Chu Lập

Đạt.

Lời nói của Ưông Tinh Tinh giống như thuốc lắc làm cho cô hứng phấn. Cô bỏ đi.

Cô không thể hại Chu Lập Đạt, anh ta là người tốt. Lần đầu tiên gặp anh hay là sau đó có gặp mặt vài lần thì lòng của cô luôn bình tĩnh như mặt hồ yên tĩnh, không hề có động lòng hay run rẩy như trong tiểu thuyết ngôn tình, đừng nói là mỗi lần gặp mặt luôn nói về những đề tài nhàm chán như thời tiết, không khó để tưởng tượng ra cuộc sống tẻ nhạt sau hôn nhân của bọn họ.

Mặc dù như thế nhưng cô cũng không phản đối cuộc hôn nhân sắp đặt của hai nhà bọn họ. Bởi vì cô tin rằng hai người môn đăng hộ đối mặc dù không có yêu đương oanh oanh liệt liệt, nhưng bọn họ sẽ có một đoạn hôn nhân nước chảy đá mòn, còn nữa người chồng này là mẹ vì cô là nghiêm túc tuyển chọn, sẽ không hồngбет như vậy đâu. Điều cô duy nhất làm chính là ngoan ngoãn diễn tốt vai người vợ hiền dịu dàng, ngoan ngoãn gả cho Chu Lập Đạt.

Cho đến ngày hôm qua, cô vẫn kiên định cho là như vậy. Bây giờ sau một đêm trải qua người từng trải nói những lời kinh thiên động địa, những thứ trước kia cô đã từng tin niệm thì hôm nay cũng đã đổ sụp tất cả. Cô phát hiện, cô không xác định được, cô bị nhiễu loạn rồi.

Kha Dụ Phân nhìn chăm chăm Chu Lập Đạt bên cạnh, đêm qua cô đã đấu tranh vì tương lai của hai bọn cô, cô quyết tâm đập tan mặt nạ đẹp đẽ này.

Đêm khuya vì khát nước Kha Dụ Phân đứng dậy xuống lầu uống nước, mũi chân vừa bước vào bậc thang thứ nhất, lỗ tai đã nghe thấy tiếng đồ vật vỡ vụn ở lầu dưới truyền đến, tiếp đến là âm thanh tức giận chần vãn của mẹ cô.

"Tôi hỏi ông, ông có phải còn lui tới với con đàn bà kia không?" Trần Lệ Linh nhìn chăm chăm chồng của mình.

Kha Chấn Đông yên lặng không nói.

Thoáng chốc, một tấm hình bị ném lên trên bàn trước mặt ông.

"Ông nói đi, ông không phải là nói sẽ xử lý sạch sẽ sao? Cái này là cái gì?"

Mặt Kha Chấn Đông biến sắc "Bà đã thuê thám tử theo dõi tôi. Họ đã nói cho bà nghe hết, bà còn tới hỏi tôi làm cái gì?"

"Ông không có lương tâm. Không có lương tâm, ông lại còn gạt tôi. Gả cho ông nhiều năm như vậy, sao ông nỡ. . . Vì cái nhà này chăm lo, mà ông cư nhiên như vậy đối xử với tôi như vậy sao?" Nghe được chồng gián tiếp thừa nhận, Trần Lệ Linh cũng không để ý đến dáng vẻ thường ngày bà vẫn coi trọng, hoàn toàn vứt bỏ tất cả mà cãi lộn, đập vỡ tất cả những thứ tay với được, mắt nhìn thấy.

"Bà nào loạn đủ chưa? Đừng nói giống như tất cả sai lầm đều là do tôi, những năm qua không phải tôi đều nỗ lực không ngừng để kiếm tiền nuôi gia đình sao? Tôi không phải máy móc, tôi cũng cần phải thở, nhưng bà có quan tâm đến tôi sao?"

"Là ông không quan tâm đến tôi, ông đi tìm người phụ nữ khác!" Bà phẫn hận hất tay chồng ra.

"Đó là bởi vì bà luôn không để cho tôi thở." Kha Chấn Đông đã ngoài năm mươi, rốt cuộc không thể nhịn được rống to "Bà có để cho tôi tùy ý hành động không, tự tại mà buông lỏng không, ăn mặc ngủ nghỉ đều muốn tuân theo những quy định hà khắc hoang đường của bà. Mà bà gả cho tôi cũng không phải bởi vì bà yêu tôi, bà muốn gả cũng chỉ vì cái điều kiện là môn đăng hộ đối này mà thôi. Mà đời này tôi hối hận nhất là lúc ban đầu đã không cự tuyệt cuộc hôn nhân này."

". Ông nói cái gì? ! Làm sao ông có thể nói là như vậy?" Bà kinh ngạc nhìn người chồng đã kết hôn với mình hơn ba mươi năm.

"Tôi có nói dối sao? Bà hãy tự vấn lại lòng mình xem, vì thỏa mãn tính cách độc tài của bản thân, bà xem bà đã biến đứa bé Dụ Phân thành cái dạng gì rồi? Tôi cũng bị biến thành hình dáng gì?"

"Dụ Phân rất tốt, tôi dạy dỗ con rất tốt." Bà vô cùng tự tin nói.

"Tuổi còn trẻ mà lại trầm lặng như vậy, cái này mà gọi là tốt? Bà đang lừa mình dối người, bà căn bản chỉ đem ý muốn của bản thân áp đặt lên trên người con bé mà thôi, tựa như bà đối đãi với tôi vậy. Bà sắp đặt tất cả mọi thứ có hỏi chúng tôi có muốn điều đó hay không, bà vĩnh viễn chỉ muốn chúng tôi tiếp nhận, tiếp nhận rồi lại tiếp nhận. Lệ Linh, tôi chịu đủ rồi, chúng ta ly hôn thôi, đợi ngày mai hôn lễ của Dụ Phân kết thúc, chúng ta đường ai nấy đi thôi. Dù sao bà cũng không yêu tôi, tôi cũng không thương bà, tiền, xe, nhà cửa, . . . tôi cho bà toàn bộ. tôi chỉ muốn tự do của tôi."

Nghe được quyết định của ba, cả người Kha Dụ Phân rét run. Đến khi trở về phòng, cô vẫn còn run rẩy.

Ly hôn. Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Ba và mẹ làm sao lại gây gỗ? Bọn họ không phải vẫn luôn rất ân ái sao? Lại nói, ba bên ngoài tại sao có thể có tình nhân?

Nhớ lại vài ngày trước dùng cơm với mẹ, mẹ còn tự tin nói với cô.

"Chỉ có môn đăng hộ đối mới chân thật nhất, con xem mẹ với ba con, chúng ta cũng là đi xem mắt mới quen biết nhau. Ban đầu không có yêu oanh oanh liệt liệt, cũng do cha mẹ hai bên làm chủ rồi kết hôn, nhưng chính vì mẹ với ba con môn đăng hộ đối cho nên sau khi kết hôn mới có thể yên ổn sống với nhau như vậy. Con xem những lời yêu đương lúc nào cũng nói ra ngoài miệng có so với mẹ và ba con được không?"

Lời của mẹ nói vẫn còn vang vọng bên tai, câu chuyện tốt đẹp đó đã bị phá vỡ, cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối chính là gốc rễ của tội lỗi

Thì ra xé lớp mặt nạ xinh đẹp mới là đúng đắn, mất đi tín ngưỡng duy nhất cô luôn lệ thuộc vào, cô vô cùng hoài nghi. Như vậy cô vẫn có thể thuyết phục bản thân gả cho Chu Lập Đạt sao?

Huyệt thái dương của Kha Dụ Phân bỗng cảm thấy vô cùng nhức nhối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Tiểu thư Kha Dụ Phân? Tiểu thư Kha Dụ Phân?" Đợi hồi lâu cũng không nghe được câu trả lời của cô, đức cha nhin không được khề gọi tên cô, tiếp tục hỏi "Con nguyện ý gả cho tiên sinh Chu Lập Đạt làm vợ, đời này bất luận giàu sang phú quý hay nghèo hèn bệnh tật đều không xa cách?"

Giọng nói của đức cha như kéo hôn của Kha Dụ Phân về, từ tối hôm qua sau khi nghe ba mẹ cãi nhau, cô đã.....

Chu Lập Đạt khó hiểu nhìn cô "Dụ Phân, mau trả lời." Nhỏ giọng nhắc nhở.

Kha Dụ Phân nắm được thật chặt lòng bàn tay đồ đầy mồ hôi. Cô tự nói với mình là phải tỉnh táo lại, nhắc nhở mình là hôn lễ đang được cử hành, cô thuyết phục mình ngàn vạn lần đừng làm ba mẹ mất mặt, cô hít sâu rồi lại hít sâu thêm lần nữa. Hơn nữa cố gắng làm cho mình mở ra.

Đáng chết, cô nói không ra ba chữ "Tôi đồng ý" này, cô thật sự không nói ra được.

"Dụ Phân?" Chu Lập Đạt buồn bực nhìn cô, vẻ mặt hơi cứng ngắc khó chịu.

Cô phát hiện, cô không thể thuyết phục bản thân gả cho Chu Lập Đạt, bởi vì giữa bọn họ không có tình yêu, cô tự cho là bản thân hiểu thuận nhưng thật ra là sợ sệt, hủy hoại mình, cũng như hủy hoại người khác!

Cô không thể tiếp tục lừa mình dối người với cái hôn nhân môn đăng hộ đối vui vẻ tưởng tượng này nữa. Bởi vì cô không muốn một ngày nào đó trong tương lai Chu Lập Đạt sẽ chia vào mũi cô mà chửi rủa.

Cô gả cho tôi không phải bởi vì cô yêu tôi, cô chỉ dựa vào cái điều kiện môn đăng hộ đối này mà thôi, đời này tôi hối hận nhất là ban đầu không cự tuyệt hôn sự này.

Uông Tinh Tinh nói đúng, cô không thể gian xảo đưa vận mệnh của mình cho người khác quyết định, cô không nên làm trở ngại cơ hội theo đuổi của một người đàn ông chân chính đem lại hạnh phúc nửa đời sau cho mình.

Cái bản tính ngang bướng muốn làm phản trong xương lâu năm bấy giờ muốn nhảy ra ngoài, Kha Dụ Phân làm một đứa con gái ngoan ngoãn, dịu dàng hết 28 năm.

Cô không lấy chồng. Coi như làm trái với cam kết cô đã làm với mẹ, cô cũng không lấy chồng.

"Dụ Phân, em đang nghĩ cái gì vậy?" Khuôn mặt luôn tươi cười của Chu Lập Đạt bây giờ đã cứng ngắc như muốn co quắp lại.

"Làm việc thiện. Tôi cứu anh cũng như cứu lấy chính bản thân mình." Dứt lời, Kha Dụ Phân ở thân bằng hảo hữu một mảnh tiếng ồn ào ở bên trong, cũng không quay đầu lại xoay người chạy ra khỏi hôn lễ hoang đường này.

Chạy như điên hồi lâu không có ngừng lại, khiến gầy cao gót dưới chân hung hăng gãy gót, nhưng gót giày xinh đẹp bị gãy cũng không làm Kha Dụ Phân quay đầu lại nhặt lên, mà cô không hề nghĩ ngợi tháo chiếc giày còn lại ra ném đi, rồi chạy tiếp.

Rất đau. Trên đường đá vụn đâm vào chân cô rất đau, nhưng trải qua qua mấy năm gánh trách nhiệm trên vai nên hiện tại tâm tình của cô vô cùng trống trải.

Cô chạy, dùng sức chạy, lấy hết tất cả sức lực của bản thân chạy.

Cho đến khi cô phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện ra mình đã chạy tới trước một sân bóng rổ của một trường học.

Ồ... Thật đẹp.

Phía trước có một sân bóng rổ thật lớn, có rất nhiều người ngồi xung quanh cô vũ, trên sân cũng có nhiều người đang thi đấu, ai cũng nhìn cô đang mặc sơ-rê màu trắng. Không bao lâu, quanh thân cô đã bàn tán ầm ĩ.

Kha Dụ Phân biết mình rất nhếch nhác, đi chân không, váy trắng dơ bẩn, tóc rối bời, thở hổn hển, hoàn toàn vứt bỏ hình ảnh thiên kim tiểu thư xinh đẹp 28 năm qua của mình. Mà nói không chừng, những người vây xem này đã biết cô có đức hạnh đáng kinh đến mức đào hôn.

Nhưng cô không hối hận, chỉ hơi lo lắng, còn chưa có thói quen nhếch nhác xuất trước mắt mọi người như hiện tại mà thôi.

Lúc Kha Dụ Phân đang mặt đỏ tới mang tai, hốt hoảng được không biết thế nào cho phải, thì trong đám người đó có một người chen thân đi ra.

Bạch. Bạch Thư Duy? !

Nhìn thấy anh, Kha Dụ Phân dụi dụi mắt, hoàn toàn không thể tin được.

Bạch Thư Duy làm sao có thể lại xuất hiện ở đây? Ông Tinh Tinh rõ ràng nói anh ta đang ở Mỹ mà.

Đôi mắt xinh đẹp của Kha Dụ Phân tròn tròn, vô cùng nghi ngờ người trước mắt mình nhìn thấy là do vận động dữ dội nên xuất hiện ảo giác.

Ánh mặt trời ở sau lưng Bạch Thư Duy lóng lánh, quanh người anh phát ra vầng quang làm người ta không dám nhìn gần, từng vệt nắng đan xem qua người anh giống như anh chính là thần linh càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng xuyên qua đám người nhón nháo bước đến gần cô.

Tìm Kha Dụ Phân đập rộn lên, khăn trương luồng cuống, cả người nóng rực lên.

Nhìn thấy váy trắng trên người cô, đũa ngọc cũng biết là cái gì. Trong mắt Bạch Thư Duy lóe lên một tia phức tạp nhưng nhanh chóng biến mất.

Làn môi mỏng mà góc cạnh nhắm nháy rất lâu sau đó mới nghe thấy giọng nói trầm thấp, dịu dàng "Tại sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tớ." Kha Dụ Phân vừa mới muốn mở miệng, giọng nói đã nghẹn ngào, giống như có ngàn vạn câu đồng thời xông lên, cổ họng của cô đau đớn, cuối cùng một chữ cũng không nói thành lời.

Là anh, thật sự là anh, đã nhiều năm như vậy, khi cô đi đề ép đến mức không còn là chính mình nữa thì anh không chỉ trở nên thành thực chừng chạc, mà so với trước kia còn chói mắt mê người hơn nữa.

Cô nghẹn ngào nín lấy ngực của anh, khiến cho anh hơi dồn dập hơn "Kha Dụ Phân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói khàn khàn, tràn đầy sức quyến rũ.

Còn có thể được anh như vậy quan tâm, Kha Dụ Phân đột nhiên có ảo giác giống như trở lại mùa hè năm mười tuổi ấy, trở lại nơi nhỏ bé dưới cầu tuột năm đó. Cô đau lòng khóc ròng, còn anh chân thành tình nghĩa, vô tư làm bạn với cô.

Cô nhớ lại vô cùng xúc động, mắt to tròn vo từ từ rơi nước mắt, cô cười lắc đầu, hồi lâu giọng nói rốt cuộc run run hỏi "Bạch Thư Duy, cậu có khỏe không?"

Anh tự tay lau đi nước mắt của cô "Tớ rất khỏe."

Cô vừa cười vừa khóc, trong đầu thoáng qua vô số hối hận, hối hận bản thân chưa từng nói một câu cảm ơn với anh, hối hận bản thân hèn yếu chối bỏ tình bạn chân thành với anh.

Nếu như, có thể làm lại từ đầu.

Trong đầu Kha Dụ Phân vừa mới xẹt qua mấy chữ như vậy, bỗng đột nhiên phát ra tiếng hét kỳ lạ, cô và anh không hẹn mà cùng nhìn theo nơi phát ra tiếng hét đó.

"Cẩn thận."

Bạch Thư Duy ôm lấy cô, khi tầm mắt cô lướt qua bờ vai của anh thì hoảng sợ thoáng chốc tràn đầy hai mắt.

Trong thời gian cực ngắn, "Rầm" một tiếng vang thật lớn, cái gì đó to lớn đổ xuống, hai thân thể yếu ớt trước nay chưa từng va chạm mãnh liệt, sau khi đau đến tê tâm liệt phế, cô bị cuốn vào vòng nước xoáy đen thui.

Tối quá. Tối quá. Chẳng lẽ cô chết rồi sao?

Nhưng cô không muốn chết, cô khó khăn lắm mới có dũng khí đào hôn, cô khó khăn lắm mới có can đảm phản nghịch.

Thật khó khăn mới lại gặp lại Bạch Thư Duy, lời cũng không chưa nói hết, sao lại gặp chuyện xui xẻo như vậy, tại sao ông trời có thể đối xử với cô như thế? Cái đó thật đáng chết sao lại xem cô như nệm thịt mà đè cô như vậy chứ?

Cô không cam lòng. Đời này, cô còn chưa có nếm qua tư vị của tình yêu, vẫn không có sống thật với bản thân mình, thậm chí còn chưa nói với Bạch Thư Duy rằng cô vẫn luôn rất nhớ anh, bọn họ vừa mới gặp lại, tại sao cô có thể chết nhanh như vậy chứ?

Không ——

Đau đau đau ——

Cô thật là đau, thật sự rất đau. Chẳng lẽ mình bị đè như bánh mì kẹp thịt, hồn bay lên trời rồi sao? Trời ạ, làm sao đau như thế này? Cô không muốn, ông trời không thể đối xử với cô tàn nhẫn như vậy, không muốn.

Kha Dụ Phân giãy giụa khổ sở ở trong bóng tối, sau đó lại rơi vào dòng nước xoáy đen ngòm, một giây sau cô hoàn toàn mất đi tri giác.

"Kha Dụ Phân, Kha Dụ Phân? Kha Dụ Phân." Bạch Thụ Duy đang cầm mặt của Kha Dụ Phân vỗ nhẹ, vây quanh anh là một đám người, nam có nữ có.

"Cô ấy bị đè chết sao?" Người nói là Trần Quang Tông đang rất lo lắng, đỏ mồm hỏi hốt.

Gào thét, anh nào biết trúng chính xác như vậy, bình thường anh ném rổ đều không vào hôm nay mới vừa ném bừa một cái, xui xẻo thế nào lại ném trúng Kha Dụ Phân đi ngang qua sân bóng rổ.

Thăm thẳm, cô nếu không tỉnh lại thì anh sẽ chờ bị bắt lên đồn, tiền đồ sáng sủa bỗng hóa thành hư không.

"Cậu bị ngốc sao, bóng rổ mà có thể đập chết người sao. Vậy cậu cũng quá là thiên tài rồi!" Bạn học đứng ở bên cạnh thấy Trần Quang Tông sợ hãi quá vỗ vãn.

"Nhưng cô ấy vẫn không tỉnh lại." Trần Quang Tông vừa gây họa xong rất hồi hộp.

"Cô ấy vẫn còn thở nên chỉ tạm thời bất tỉnh mà thôi. Kha Dụ Phân, mau tỉnh lại, Kha Dụ Phân." Bạch Thụ Duy trả lời vấn đề nghi vấn của Trần Quang Tông rồi tiếp tục gọi người đang nằm trên mặt đất, thật lâu sau cũng không thấy cô tỉnh.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô hồi lâu, Kỷ Đường Hạ cùng với các bạn học nhào người ra nhìn hồi lâu cũng không thấy chuyển biến tốt, nét mặt không có chút máu, bị bóng rổ nện vào người thành ra như vậy thật sự làm người khác lo lắng.

Trong lúc Bạch Thụ Duy vì người trên tay vẫn hôn mê mà tâm níu chặt, bỗng nhiên nghe một tiếng rên rỉ vang lên, cặp mắt đang nhắm chặt bỗng giật giật.

"Cô... Cô ấy hình như đã tỉnh, mí mắt cô ấy đang động." Trần Quang Tông hưng phấn nói.

Kha Dụ Phân nhú nhú lông mày, hai hàng lông mi khẽ run, khó khăn lắm mới nâng mí mắt nặng trĩu lên, không biết là vì quá đau hay là không thể thích ứng với ánh sáng thỉnh linh xảy ra, sau khi mở mắt ngay lập tức nhắm lại, cho đến khi suy nghĩ tán loạn dần dần quay về vị trí cũ, cảm giác hôn mê không hề kéo trầm luân cô nữa. Lần này cô thật sự mở mắt ra, một đôi mắt to chưa khôi phục thần thái làm người ta có cảm giác thương tiếc.

"Tỉnh, thật sự đã tỉnh, a di đà Phật, Phật tổ phù hộ." Thiếu chút nữa Trần Quang Tông đã mang tội danh giết người trên lưng, viên đá nặng trong lòng cuối cùng rơi xuống.

Kha Dụ Phân bị một đám người đông nghịt vây quanh bao bọc trước mắt mình sợ hết hồn. Trời ạ, sao nhiều người quá vậy? Đúng rồi, Bạch Thụ Duy đâu? Anh ở đâu? Anh cũng được cứu sao?

Cô yếu ớt ngẩng nhìn bốn phía, cảnh tượng trước mắt cùng phát sinh ngoài ý muốn xảy ra không quá giống nhau, nhưng cô không đếm xỉa tới, cô trước tiên cần phải tìm được Bạch Thụ Duy đã.

"Bạch, Bạch Thụ Duy." Cô lờ mờ dùng hết sức kêu.

"Tớ ở đây, cậu vẫn ổn chứ?"

Nghe theo tiếng nói cô nhìn sang, khuôn mặt vô cùng anh tuấn đang cười ở trước mắt cô, hai hàm răng trắng sáng giống như là đang chụp hình quảng cáo kem đánh răng.

Thấy thế, Kha Dụ Phân yếu ớt cười một tiếng. Là Bạch Thụ Duy, người đẹp trai trước mắt này thật sự là Bạch Thụ Duy, thấy anh bình an vô sự cô vui mừng sắp khóc.

Đột nhiên, đầu có vật gì đó chọt lóe, cô sùng sốt ——

Đẹp trai. Con trai? !

Nhất định phải nhìn cẩn thận, một giây kế tiếp đôi mắt đẹp trùng to đến cực hạn, Kha Dụ Phân không thể tin người trước mắt rõ ràng quen thuộc nhưng lại hơi xa lạ, cả người Bạch Thụ Duy tràn ngập khí tức thanh xuân, phát hiện trên người anh mặc cũng không phải quần áo thoải mái lúc mới xuất hiện, mà là đồng phục trung học cấp hai mươi năm trước.

". Cậu ... Cậu tại sao mặc đồng phục trung học cấp hai?" Hiện tại muốn đóng vai gì đây, giả bộ trẻ tuổi sao?

Anh nhìn cô mỉm cười nói "Đi học đương nhiên là mặc đồng phục, bản thân không phải cũng mặc sao?" Vẫn không quên cho cô một nụ cười đẹp trai.

Bị anh nói như vậy, Kha Dụ Phân cúi đầu nhìn nhìn bản thân.

Cái gì thế này? Thật là kỳ lạ, mới vừa nãy cô mặc một bộ váy bằng lụa trắng, lúc nào thì biến thành đồng phục trung học cấp hai? Cô không có tham gia lễ hội hóa trang !

Suy nghĩ một hồi vẫn không hiểu, cô lại nhìn bốn phía, cuối cùng đã ý thức được bọn họ thật sự không có ở ngay dưới rổ bóng của sân bóng rổ, mà giống như. Trở lại sân của trường trung học? !

Trời ạ —— Đã... Đã xảy ra chuyện gì?

"Kha Dụ Phân, bạn làm sao vậy?" Lô Úc Kỳ đứng ngay trong đám bạn học nữ cảm thấy cô có gì đó không đúng.

Kha Dụ Phân nhìn về phía bạn học nữ đang nói chuyện, không hề suy nghĩ hỏi: "Vì sao cậu cũng ở đây?"

Cô nhớ rõ sau khi Lô Úc Kỳ kết hôn, đã cùng chồng đi Thái Lan mở nhà hàng.

"Kha Dụ Phân, cậu không sao chứ? Cậu... Không phải nói muốn cùng mình đi tìm thầy trường khoa sao?" Lô Úc Kỳ vô cùng hoài nghi cô bị bóng rổ đánh đến ngu người.

Cùng nhau? Cô và Lô Úc Kỳ? Lại còn. Cùng đi tìm thầy trường khoa? !

Đã xảy ra chuyện gì? Cô khẳng định bản thân không có luyện thuật xoay chuyển càn khôn, nhưng đang êm đẹp tại sao cô lại mặc đồng phục trung học cấp hai xuất hiện ở trường học cũ? Chẳng lẽ. Cô... Cô... Cô trở lại quá khứ ?

Kha Dụ Phân bị dọa sợ, tay chân đều vô lực, mềm nhũn, cả người nổi hết da gà, các bạn học bên cạnh vội vàng ba chân bốn cẳng đỡ cô dậy, cô mới không ngất lịm đi.

"Sắc mặt cậu rất khó coi, tớ đưa cậu đi xuống phòng y tế." Bạch Thụ Duy đuổi tay về phía cô, cả người phát ra một phong cách làm người khác an lòng.

Nghe thế, Kha Dụ Phân cảm giác mình bị vô số ánh mắt ghen tỵ lộ ra vị chua nhìn chằm chằm soi mói.

Mặc dù cô vẫn chưa hoàn toàn khôi phục chấn động vì việc bản thân xuyên về quá khứ, nhưng cô không bị mất trí nhớ, thời còn học sinh Bạch Thụ Duy là thần linh trong mắt mọi người, những ánh mắt này đều bắt mắt vì cô có thể được thần linh chăm sóc.

Cô nhìn bàn tay nhỏ kia thuộc về Bạch Thụ Duy mười năm trước, chậm chạp không dám nhấc tay mình lên, nghĩ đến chuyện trở lại quá khứ thật sự quá hoang đường và ly kỳ, cứ nhiên xảy ra ở trên người mình, không biết có phải là trong lòng sợ hãi gây ra hay không, cô lo lắng đến nỗi dạ dày rối rắm sôi trào, cả người đổ mồ hôi hột. Sau đó, cảm giác nôn mửa trào lên, cô yếu đuối hoàn toàn không kiểm soát được

Cô nôn ra.

Hơn nữa nôn ở trong lòng bàn tay Bạch Thụ Duy đang đuổi ra.

Cô cứ nhiên không tôn trọng thần linh trong mắt của bọn họ.

Trên giường bệnh trong phòng y tế, Kha Dụ Phân dùng một cái chăn mỏng quấn chặt cơ thể mình rồi co người lại như một con tôm, bọc cả người từ đầu đến chân vô cùng chặt đến mức gió thổi cũng không lọt.

Cô thật sự quá thất vọng! Cô lại nôn tất cả những thứ dơ bẩn lên tay của Bạch Thụ Duy như vậy, cảm xấu hổ đến mức muốn cắn lưỡi tự sát để tạ tội.

Cô muốn nổ tung, cảm giác bản thân sắp phải gánh một thứ rất nặng vì thói quen hờ hững đối với cuộc sống của mình. Dù sao tất cả chuyện đã xảy ra ngày hôm nay cũng quá kỳ.

Đầu tiên là cô đào hôn, ở ngay dưới rổ của sân bóng rổ gặp lại Bạch Thụ Duy đã mười năm không thấy, bọn họ cùng nhau bị bóng rổ công kích, sau đó cô trở về quá khứ, phun cái thứ dơ bẩn lên tay của Bạch Thụ Duy.

Cô nghi ngờ bản thân có phải bị nguyên rủa hay không, nếu không tại sao mỗi lần cô bước vào cuộc sống của người khác thì sẽ có tai nạn xảy ra?

Mười tuổi làm phản thì mẹ xảy ra tai nạn xe, cô vì áy náy mà bị dày vò không còn hình dạng, còn bỏ qua người bạn tốt Bạch Thụ Duy này! Năm hai mươi tám tuổi, cô thật vất vả mới lấy được đúng khí lần nữa, cãi lời mẹ an bài, dùng cảm đào hôn, kết quả xảy ra chuyện ngoài ý muốn đi tới nơi này làm cho cô không giải thích được——

Đợi chút, cô xuyên không rồi, còn Bạch Thụ Duy thì sao? Còn ở lại thời điểm kia không? Cô chạy đến đây, như vậy đối với bản thân cũng không có gì, Kha Dụ Phân kia chắc đã chết thảng cẳng rồi hả? Cho nên, mới không tồn tại ở hai nơi phải không?

Nhưng tại sao cô chỉ có thể tồn tại ở một thời không, Bạch Thụ Duy có thể đồng thời tồn tại ở hai thời không? Cũng không đúng, Bạch Thụ Duy tồn tại ở hai thời không cũng sao? Cô không thấy, cũng không thể xác định, lại nói, bọn họ cùng nhau xảy ra chuyện bất trắc, không có lý nào chỉ có cô tới đây,

còn anh cũng không đến đây sao? Điều này cũng rất khó nói, nói không chừng anh đã chết rồi.

Kha Dụ Phân dường như suy nghĩ lung tung mất không chế, càng nghĩ càng loạn, loạn đến mức chính cô cũng không biết mình đang suy tư lộn xộn lung tung cái gì, cả đầu chỉ vòng quanh thời không này, còn thời không kia, giống như bị kim châm vậy.

"A." Đầu suy nghĩ lung tung cùng với cơ thể còn phải chịu đựng từng cơn đau bụng, cô nhỏ giọng rên rỉ.

Thật là xui xẻo, lúc nào không xuyên là xuyên lúc này, vừa về quá khứ đã đến ngày, đầu choáng váng, mắt mờ màng, bụng đau đớn. Vì tinh thần và cơ thể đồng thời đều có áp lực, cô ở trong chán buồn bức xoay tới xoay lui.

Bạch Thư Duy đi tới phòng bên cạnh phòng y tế về, thì nhìn thấy người ở dưới chăn mỏng uốn éo tới lui.

Ban đầu, anh cho là cô khó chịu, cho đến khi nghe câu kia ảo não lâu bầu ——

"Cậu ta nhất định cảm thấy rất ghê tởm mình." Dứt lời vang lên tiếng thở dài, cơ thể ở dưới chăn mỏng càng nhúc nhích mạnh hơn nữa.

Nghe cô trần trọc lo lắng, Bạch Thư Duy mỉm cười, duỗi ngón tay ra chọt chọt vào chỗ nhô lên trong chăn mỏng.

Người ở dưới chăn mỏng ngừng suy nghĩ.

Người nào? Là ai chọt cô? Kha Dụ Phân núp ở dưới chăn mỏng hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Kha Dụ Phân."

Là giọng nói của Bạch Thư Duy! Kha Dụ Phân cũng không vì vậy mà thả lỏng, ngược lại càng xụ mặt hơn, nghĩ đến mình mới vừa làm chuyện ngu xuẩn, cảm giác không còn mặt mũi nào nhìn người đó, cả người cô cứng ngắc giống như một pho tượng.

"Ặc, đừng làm bản thân vì buồn mà chết." Anh mỉm cười nhắc nhở, không quên xoay xoay, vặn vặn cô ra khỏi chăn mỏng.

Nghe giọng nói của anh không nóng không lạnh, hai tay nắm chăn mỏng của cô từ từ thả lỏng, đôi mắt tròn vo từ trong cái 'kén' gió thổi không lọt lộ ra ngoài.

Bạch Thư Duy cong mày mỉm cười với cô, làm lòng Kha Dụ Phân nhảy một cái, có cảm giác như bị sét đánh trúng ngất xỉu.

"Cậu ổn chứ?" Hàm răng trắng bóng vẫn sáng lóng lánh bất mắt như cũ.

Cô chống người lên, từ từ ngồi dậy "Tốt hơn nhiều rồi." Hình như mình phải nói xin lỗi. Cô lúng túng nghĩ, lại không nói ra miệng được.

"Đây, cậu ăn cái này đi."

Kha Dụ Phân ngây ngốc nhìn cây chocolate anh vừa đưa tới.

"Ăn chút chocolate đỡ đi, có thể làm cơ thể dễ chịu hơn trong kỳ sinh lý."

Nghe anh nói ra ba chữ "Kỳ sinh lý" kia làm lỗ tai Kha Dụ Phân nóng lên, xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu thấp hơn, dường như muốn tìm khe nứt nào đó chui vào.

Rõ ràng là hiện tượng sinh lý rất bình thường, cũng không có gì không tự nhiên, nhưng cô cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Phải nói, cô có thói quen kỳ cục, mẹ nuôi dạy cô thực nữ ngăn cản đông hạn chế tây, cái này không được, như vậy không đồng ý, năm này qua tháng nọ cô giống như một con người kỳ quái, nếu không có thể nói là "Gò bó, khô khan không thú vị" để hình dung.

Thấy cô xấu hổ phải lui lại không nhận lấy, Bạch Thư Duy sẵn sàng giúp cô xé ra vỏ nilong bên ngoài, cầm cây chocolate giơ trước mặt cô, nắm lấy tay của cô để cho cô cầm chặt lấy.

Giống như có một dòng điện từ đầu ngón tay anh lan truyền tới, nếu không phải anh nắm cô thì Kha Dụ Phân đã bị dọa thả cây chocolate rồi.

". Cảm ơn." Cô dùng sức hít sâu, giấy lát sau mới cầm cây kẹo đưa lên miệng cắn một miếng, giống như cơn cừu nhỏ xấu hổ.

Ánh mắt lơ đãng thấy anh bàn tay trắng nõn đã được rửa sạch sẽ, nhớ tới lúc trước cô đã gây ra mọi chuyện lộn xộn, áy náy vội vàng nói xin lỗi "Cái đó. Thật xin lỗi, mới vừa nãy tớ không cố ý làm dơ tay của cậu." Bản thân cô nghĩ đến cũng cảm thấy vô cùng ghê tởm.

"Không có việc gì, rửa tay sạch sẽ là xong thôi." Bạch Thư Duy lơ đãng không để ý. So với chuyện cô nguyện ý nhận chocolate của anh, cũng đủ đền bù tất cả. "Đúng rồi, cái này cũng cho cậu."

"Thứ gì?" Nghe xong nhìn ngay về phía anh, anh nhanh chóng nhét vào tay cô một túi churum nóng.

"Để cho cậu đặt ở bụng churum. Lúc mẹ tớ khó chịu, tớ đều đi mua cái này về cho mẹ churum nóng." Cảm động. Anh nhất định là một người đàn ông vô

cùng quan tâm, chăm sóc người khác.

Nhớ lúc Bạch Thư Duy chuyển đến đây, vì gia đình mồ côi cha, lai lịch không rõ ràng làm cho nhiều người suy đoán, rất nhiều người còn nói anh là con riêng của một ông chủ giàu có nào đó, vì tránh tai mắt của người ngoài nên bắt đắ dĩ mới tới đây.

Cho dù anh là con riêng thì thế nào? Quan trọng anh là một đứa con ngoan biết chăm sóc mẹ, mà bây giờ cô thậm chí rất may mắn trở thành đối tượng được anh săn sóc.

Kha Dụ Phân cảm thấy thụ sủng nhược kinh.(*được sủng mà kinh sợ)

Nhưng cái này ở căn tin trường học hình như không có bán. Cô nghi ngờ nhìn anh.

Môi mông khẽ nhếch lên mỉm cười, ngón tay dài đặt lên môi mình, vẻ mặt Bạch Thư Duy tinh nghịch nhìn cô, trông mắt đen thâm thúy lóe sáng.

Trong nháy mắt giống như có một sợi dây vô hình cột bọn họ thành một.

"Cám ơn." Toàn bộ tế bào trong cơ thể cô đang kêu gào cảm động.

"Đừng khách khí." Vừa nói xong thì tiếng chuông báo vào học vang lên, anh nói "Tớ về lớp học đây, hết giờ sẽ quay lại thăm cậu." Không đợi cô nói anh đã bước nhanh chân, xoay người rồi đi.

Đi ra khỏi phòng y tế, Bạch Thư Duy tựa vào bờ tường lạnh lẽo cạnh cửa hít thở từng ngum từng ngum, thật lâu sau cũng không lên tiếng, giống như vừa mới vừa chiến đấu một trận đại chiến.

Lát sau đã nhìn thấy khóe miệng của anh khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ rồi từ từ nhếch thật cao về hai bên

Anh không thể tin, ngửa mặt lên rồi dán thật chặt lên mặt tường, hai mắt khép chặt, một giây sau một cậu bé trai đẹp trai cao lớn nắm chặt hai quả đấm, phẫn chấn đè nén tiếng cười vui vẻ. Rồi bước từng bước thật dài, hưng phấn chạy nhảy trở lại phòng học.

"Bạch Thư Duy, cậu bị điên hả?" Trần Quang Tông ngồi ở bên tay trái không nhịn được kinh ngạc nhìn anh.

Bạch Thư Duy không nói câu nào mà chỉ cười, không ngừng cười. Vì tâm tình này vui hơn so với ném vào rổ ghi được ba điểm, so trúng vé số giải nhất, so với được giải nhất trong cuộc thi nhiều. Anh vui, anh rất vui, anh thật sự vui!

Anh nhớ lại. Nhớ lại cô cắn từng miếng nhỏ chocolate anh cho, giống như ăn hết nhiệt huyết chân thành chan chứa của anh.

Cô cuối cùng đã không còn cự tuyệt nữa anh, quá tuyệt vời!

Anh cảm thấy Kha Dụ Phân giống như một khúc nhạc đang chơi bỗng ngưng bật, đột ngột cắt đứt ở mùa hè năm mười tuổi kia, cắt đứt ngay cái ngày mưa dưới cái cầu trượt năm đó. Những năm này, anh vẫn muốn khúc nhạc đó được cất lên lần nữa, nhưng cô luôn né tránh, coi thường anh, làm anh có cảm giác rất mất mát.

Anh đã từng xem xét lại bản thân, hoài nghi mình giống như động vật nhỏ, vừa mở mắt thấy ai là sẽ lệ thuộc vào người đó, mà Kha Dụ Phân là bạn bè ngang tuổi với anh, vì vậy anh mới vô cùng quan tâm và chấp nhất như vậy.

Có lẽ có nhưng đây nhất định chỉ là một phần nhỏ, anh biết mình đối cô tuyệt đối không chỉ là cảm giác lệ thuộc nông cạn đó mà thôi. Bởi vì, sớm không biết từ lúc nào mà đầu của anh, suy nghĩ của anh đều là Kha Dụ Phân.

Đó là một loại yêu thương, yêu thương đối với người khác phái. Anh thầm mến cô, yêu đơn phương người bạn cùng lớp, Kha Dụ Phân, luôn nói những lời khô khan, gò bó không thú vị. Cô là như vậy, nhưng không hiểu vì sao mà lại hấp dẫn anh.

Vì rất vui nên Bạch Thư Duy đến lớp xong hận không thể làm cho tiếng chuông tan học vang lên nhanh lên một chút, anh sẽ chạy như bay đến bên cô.

Giống như Bạch Thư Duy, Kha Dụ Phân ở phòng y tế cũng vô cùng kích động , từ sau khi anh rời đi.

Mùa hè năm mười tuổi đó, sau khi kết thúc khúc nhạc hoang đường sai nhịp, cô và anh chưa từng có một khoảnh khắc nào tốt đẹp như lúc này.

Không phải lỗi của anh, là cô, là vì cô tuân thủ cam kết đối với mẹ, một lần rồi lại một lần đẩy chân thành của anh ra, vô duyên vô cớ bỏ lỡ nhiều cơ hội như vậy, để lại nhiều tiếc nuối như vậy.

Quá nhiều, thật sự là quá nhiều, từ 10 tuổi đến năm 28 tuổi, cô đã lãng phí toàn bộ thời gian mười tám năm! Chỉ mới nghĩ đã tê dại da đầu, dù sao con người khi còn sống làm gì có bao nhiêu cái mười tám năm để có thể tiêu xài hoang phí như vậy chứ?

Cô không được, không được lại tiếp tục làm một đứa ngốc hèn yếu nữa, lần này, cô muốn nắm bắt lại bản thân mình.

Cô không biết mình có thể ở nơi này bao lâu, có lẽ ngủ một giấc thì hồn sẽ về lại năm cô 28 tuổi, thế nhưng không thể ngăn lại ý niệm mãnh liệt của cô lúc này.

Đây là cơ hội ông trời cho cô.

Kha Dụ Phân... Kha Dụ Phân, mày đừng lãng phí vô ích nữa, nếu không thì mày hãy cắn lưỡi tự sát đi.

Đôi mắt nước có một thời gian thật dài luôn u ám, hiện tại lóe sáng như được châm ngòi chiến đấu mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ngày đầu tiên trở lại quá khứ, Kha Dụ Phân không ăn bữa ăn tối, không tắm, nói một lời nên muốn ngủ rồi trốn vào phòng của mình.

Có thể vì sắc mặt cô thật sự xanh xao nên mẹ cũng không nghĩ ngờ, chỉ dặn dò đi giúp việc hỏi xem cô có muốn dùng chút canh nóng hay điểm tâm tối hay không.

Không cần, cô không đói bụng, vả lại, buổi chiều cô ăn rồi. Bạch Thư Duy cho cô ăn chocolate.

Tư vị ẩm áp này làm cho dạ dày trống không cả một buổi chiều của cô cũng cảm nhận được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Sau khi đi giúp việc rồi đi, cô nằm trên giường, lẳng lặng hồi tưởng mọi chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, vẫn cảm thấy không thể tượng tượng được.

Nếu cô chạy xuống nói với mẹ là cô đã xuyên tạc hiện đại về đây, mẹ nhất định sẽ tóm cô đi khám ở khoa tâm thần. Kha Dụ Phân suy nghĩ ranh mãnh.

Cô lật người nằm lý ở trên giường, giống như con mèo nhỏ lười biếng, sau đó cô để cho bóng dáng Bạch Thư Duy xuất hiện khắp nơi trong đầu cô, tưởng tượng vô hạn, động lòng không dứt, khe khẽ mỉm cười. Đã lâu cô chưa từng trôi qua khoảnh khắc vui vẻ như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, cô cứ như vậy mà mơ mơ màng màng ngủ.

Thật sự quá mệt mỏi, chạy trốn đào hôn, còn có cảm xúc liên tục bay tận mây xanh. Cảm xúc của cô đã bị đè nén quá lâu làm cho cô hao tổn rất nhiều sức lực, đã đến lúc phải nghỉ ngơi.

Đêm nay cô ngủ ngon hơn những đêm khác.

Hôm sau, đồng hồ báo thức vẫn reo đều đặn, Kha Dụ Phân nằm rảnh đến giây cuối cùng mới rời giường, mặt mũi tươi tỉnh, tinh thần phấn chấn bước xuống giường, chỉ muốn giờ tay ra đón ngày mới tốt lành.

Cô đánh răng rửa mặt, thậm chí còn tắm rửa sạch sẽ bằng nước nóng. Khi cả người cô trần trụi đứng ở trước gương trong phòng tắm, Kha Dụ Phân hai mươi tám tuổi đang nhìn Kha Dụ Phân mười tám tuổi trong gương.

Sờ sờ mặt, đây là dung nhan mười tám tuổi! Xoa bóp bộ ngực, đây là khối non mềm mười tám tuổi! Vỗ vỗ chân dài, đây là đôi chân mảnh khảnh mười tám tuổi.

"Thật xin lỗi." Cô soi gương nói "Trước kia là tôi không quý trọng, bây giờ tôi sẽ nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây." Quyết sẽ không làm cho bộ dạng thanh xuân này thối nát cùng những tiếc nuối như trước kia.

Cô lau khô nước đọng trên người, mặc đồng phục vào, bước nhanh xuống lầu chuẩn bị ăn điểm tâm.

Lúc đi đến bàn ăn, nhìn thấy cha mẹ đang bình thản dùng bữa, trong nháy mắt bước chân của cô chân chò một lát, trong đầu chợt nhớ tới trận cãi nhau của ba mẹ trước hôn lễ của cô.

Nào ai đoán được yên tĩnh bình thản như vậy thì cũng có một ngày phá vỡ hết? Cô không khỏi cười khổ.

"Dụ Phân, nhanh ngồi xuống ăn điểm tâm, ngăn người làm cái gì?" Kha Trần Lệ Linh buồn bực nhắc nhở.

"Dạ." Cô đặt cặp xách vào ghế dựa còn trống, cúi đầu ngồi xuống "Cha, Chào buổi sáng. Mẹ, Chào buổi sáng."

Cô không biết làm như thế nào đối mặt với ba, mẹ. Bởi vì cho tới bây giờ, cô vẫn không thể tin được ba mẹ thoát nhìn hòa hợp này sao đến một ngày lại đòi ly hôn.

Nghĩ đến đây, cô cúi đầu nhanh chóng ăn điểm tâm rồi bước ra cửa đi học.

May mắn là buồn bực ở trong ngực rất nhanh vì sự xuất hiện của Bạch Thụ Duy mà tan thành mây khói.

Cửa trường học, Kha Dụ Phân nhìn thấy anh đạp xe đạp, ngẩng đầu đi tới trường học.

Cô muốn mở miệng chào hỏi với anh, nhưng ngại xung quanh quá nhiều người, hơn nữa mỗi một người đều tiến lên chào buổi sáng với anh, cô không có cách nào vượt qua được, vô cùng thất vọng.

Aizz hết cách rồi, đều là học sinh cấp 3 mười tám tuổi, đều đi xe đạp, nhưng Bạch Thụ Duy đặc biệt dễ thấy. Mắt của anh sáng ngời có hồn, vóc người gầy gò cao ráo, thích thể thao. Anh còn có một màu da rám nắng khỏe mạnh, và lại anh là người chính trực, sáng chói, sẵn sốc, người ghét Bạch Thụ Duy khẳng định là không bình thường!

Có lẽ trước kia bản thân cô có thể cự tuyệt không để anh vào mắt là bởi vì biết anh có nhiều người thích, sợ bản thân tiếp xúc với anh sẽ rơi vào trầm luân cho nên cô không thể làm gì khác hơn là cố gắng bỏ anh ra khỏi tầm mắt, hoàn toàn vứt bỏ anh.

Nhưng hiện tại cô sẽ tận lực nhìn, tận tình nhìn, không để cho mi mắt của mình phải bận khoăn.

Nhưng sao anh thế nào cũng không chuyển sang tầm mắt cô?

Nhìn cô, nhìn cô, nhìn cô. Kha Dụ Phân len lén dùng niệm lực gọi ánh mắt của Bạch Thụ Duy.

Không biết có phải là niệm lực có hiệu lực hay không, lúc cô đang thất vọng thì ánh mắt của Bạch Thụ Duy không báo động trước quét về phía cô, nhìn cô hồi lâu.

Anh nhìn cô mỉm cười.

Cô cũng cười ở trong lòng.

Sau đó, không để ý nhiều người nhìn mình trừng trừng, anh đạp xe đi tới trước mặt cô

"Sớm."

"Chào buổi sáng." Cô bối rối cắn môi dưới.

"Ăn sáng rồi sao?"

"Ăn rồi. Vậy còn cậu?"

Anh lắc đầu "Còn chưa có ăn. Đợi hết tiết thứ nhất, tan lớp sẽ xuống căn - tin mua bánh bao."

"Không đói bụng sao?"

"Đã quen rồi."

Quen rồi? Anh đều để bụng đói đi học, đến trường sớm tự học sau tiết một mới tùy tiện mua một cái bánh bao ăn? Đối với chuyện này, cô bỗng cảm thấy đau lòng.

"Trong nhà không nấu cơm sao?" Cũng biết chút chút về nhà anh, cô thận trọng hỏi.

"Công việc của mẹ tớ rất bận, thường thường trời sáng mới lên giường ngủ, cho nên không thể giúp tớ chuẩn bị bữa ăn sáng."

"À." Cô đáp lời bằng một từ đơn giản, đầu óc bận rộn suy tư chuyện khác.

Cô suy nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra ở nơi thị trấn nhỏ chật phách này, sẽ có công việc gì bận rộn đến mức trời sáng mới ngủ? Cô tò mò, nhưng ngượng ngùng không dám hỏi nhiều. Sợ hỏi trúng chuyện không nên hỏi, bởi vì cô từng nghe người lớn lén lút rỉ tai bàn luận rằng mẹ Bạch quan hệ rộng, thường có đàn ông lạ đưa bà về nhà, bọn họ còn hoài nghi bà có thể làm công việc ám muội kia nữa.

Nhưng Bạch Thụ Duy hiểu được cách chăm sóc người khác, còn có vẻ mặt mỗi lần anh nói tới mẹ, thì cô phỏng đoán quan hệ của anh và mẹ mình cũng không tệ lắm, ngộ nhờ cô hỏi nhiều, nhất định sẽ làm cho anh khó chịu, bởi vì mặc kệ cuộc sống riêng của mẹ Bạch như thế nào, thì cuối cùng bà và Bạch Thụ Duy cũng sống nương tựa lẫn nhau, cô không muốn anh có điều gì khó chịu.

"Tớ đi gửi xe, cậu vào phòng học trước đi, xem lại bài lát nữa còn phải thi số học."

". Ừ." Trong lòng cô lộn xộn không yên thuận miệng đáp lời, không nghe thấy lời anh nói phía sau.

Cô xoay người đi về phía phòng học lớn bên cạnh cầu thang, chuẩn bị lên lầu vào phòng học. Đột nhiên, trong đầu cô thoáng qua chuyện ngày hôm qua, cô còn nhớ rõ ăn chocolate anh cho xong thì trong lòng cảm nhận được sự ấm áp, mà cô cũng muốn cho anh sự ấm áp như vậy.

Nghĩ đến đây, Kha Dụ Phân thay đổi chủ ý, cô không vào phòng học mà xoay người 180°, cầm cặp xách chạy xuống căn - tin.

Căn - tin đã mở cửa, trước khi bắt đầu tiết tự học nếu như cô mua bữa ăn sáng cho anh thì anh cũng không cần để bụng đói đến hết tiết thứ nhất mới được ăn.

Nhưng cô phải chịu chật chội, vì học sinh chưa ăn sáng ở căn - tin rất đông.

Kha Dụ Phân lẫn lộn trong đám người ở trong căn - tin, cuối cùng cũng cướp được bánh bao hấp nóng hổi và một bình sữa đậu nành nóng cho Bạch Thư Duy, sau đó đứng xếp hàng tính tiền, khi cô bước chân lên bậc thang thì tiếng chuông báo tiết tự học vang lên, cô ba chân bốn cẳng tăng tốc đi từ cửa sau vào phòng học.

Bạch Thư Duy là đội trưởng đội bóng rổ, vóc dáng đặc biệt cao, luôn ngồi ở hàng cuối cùng trong lớp, cô từ cửa sau đi vào đưa bữa ăn sáng cho anh sẽ không khiến cho những bạn học khác chú ý.

Cô nhẹ nhàng đi về phía anh, đặt bữa ăn sáng xuống trước mặt anh, nhìn thấy vẻ mặt của anh ngạc nhiên, vừa mừng vừa sợ, Kha Dụ Phân kích động vui vẻ trở lại chỗ ngồi của mình.

Vừa vào chỗ ngồi, bạn học đã đưa bài thi đến

"Làm cái gì?" Kha Dụ Phân buồn bực hỏi.

Đối phương nhìn cô quái dị "Sáng nay thi số học!"

"Cái gì? Số học thì sớm sao!" Kha Dụ Phân đột nhiên cao giọng thì thầm ra tiếng.

Toàn bộ bạn học không hẹn mà cùng nhìn về phía cô, dường như lần đầu tiên nghe được giọng nói của cô tựa như là một điều ngạc nhiên, trong đó cũng bao gồm Bạch Thư Duy. Kha Dụ Phân lúng túng vuốt vuốt tóc, cầm lấy giấy thi, cũng cầm những tờ giấy thi còn dư truyền xuống phía sau, lấy hộp bút máy ra chuẩn bị làm bài.

Hông bét, cô đã quên hết rồi, học sinh cấp 3 mười tám tuổi không chỉ cần đi học, còn phải ngày ngày thi, đúng rồi! Còn có thi liên kết nữa!

Hi vọng cô không đem những lời thầy giáo dạy trước kia quên sạch toàn bộ mới đúng. Cầu mong phạt tổ phù hộ.

Sự thật chứng minh, cô không chỉ quên, còn quên sạch sành sanh không còn đọng lại chút gì.

Kha Dụ Phân nhìn trứng vịt lộn trên bài thi của mình, cổ họng có cảm giác nghẹn lại, không nuốt trôi được .

Thi số học ngay tiết thứ nhất, nhớ lại bóng dáng đờ đờ sát khi trong trí nhớ, Kha Dụ Phân lo sợ đến mức tê dại hết da đầu.

Tiếng chuông vào học vừa mới reo xong, thầy giáo số học sát thủ đã đi vào, mở đầu đã nói "Không đạt tiêu chuẩn đứng lên."

Có hơn một nửa học sinh trong lớp học đứng lên, trong đó có Kha Dụ Phân cũng đang ngoan ngoãn tách cái mông của mình cách xa cái ghế.

Cô cảm giác có một ánh mắt nhìn cô chăm chú, ánh mắt này đến từ người cô đã bỏ tiền ra mua điểm tâm sáng trước tiết tự học. Cô cảm thấy rất xấu hổ.
.....

Lúc còn học cấp 3, thành tích của cô cũng không tệ, vì mẹ của cô không cho phép cô phá hủy hứng thú hưởng thụ thắng lợi của bà, cho nên coi như mỗi lần thi không phải nhất bản thì cũng là một học sinh ưu tú, học vấn và nhân phẩm đều rất tốt.

Nhưng dù sao thì đó cũng là chuyện của mười năm trước, từ khi học đại học xong thì cô đã trả toàn bộ kiến thức lại cho thầy cô hết rồi, hiện tại đột nhiên thi số học, cô không hề chuẩn bị trước, không ăn trứng vịt mới là lạ.

"Dưới 50/100 đứng yên." Thầy giáo số học lạnh lùng nói.

Một đám học sinh đang đứng chỉ còn lại một nửa.

"Dưới 40/100 đứng lại."

Tiếp đó chỉ còn lại vài bạn.

Kha Dụ Phân cảm thấy sự tồn tại của chính mình càng ngày càng rõ, mặc dù cô đã quyết định quên đi quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, nhưng da mặt dù sao không phải trong một đêm là có thể trở nên giống như dày như tường đồng vách sắt, cô cảm thấy quá mất mặt.

Số người đứng dần dần giảm bớt, cô phát hiện mọi người bắt đầu dùng bộ mặt kinh ngạc lại không che giấu được vẻ mặt muốn xem kịch hay nhìn về phía cô, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không ngừng nóng lên.

Aizz... Cô không biết xấu hổ cũng không được.

"Kha Dụ Phân, trò thi mấy điểm?" Thầy giáo số học về mặt vô cùng khó coi nhìn cô chăm chăm.

Cái miệng nhỏ nhắn ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng ấp a ấp úng nói hai chữ "Linh phân" (*0/100).

Tựa như kíp nổ rốt cuộc bị đốt cháy trên mặt thầy giáo số học, sau đó thầy giáo số học tức muốn nổ tung ——

"Linh phân? ! Kha Dụ Phân, trò bị làm sao vậy? Một đề toán dễ như vậy mà trò lại không làm được đề cho 0/100?" Giống như bị sét đánh trúng, thầy giáo số học điên cuồng rống to "Bước lên đây ——"

Cả người Kha Dụ Phân run lên. Bởi vì cô biết rõ, bước lên cũng không phải là đặc cách gì, bởi vì thầy giáo số học không phải hiền từ, dạy dỗ nhẹ nhàng đối với ông mà nói là cái rắm, ông là tín đồ trung thành của châm ngôn 'không đánh không thành tài'.

Cô nhắm mắt lại, dùng sức hít sâu rồi rời khỏi chỗ ngồi từ từ bước lên bục giảng, chỉ một đoạn đường ngắn nhưng cô lo lắng, run rẩy như bản thân đang đi lên đoạn đầu đài>(*mấy chém đầu)

Quả nhiên, thầy giáo đã cầm sẵn cây roi mây, chỉ muốn nhanh chóng cho cô một trận.

Cô giơ hai tay lên cao, khi thầy giáo số học đánh mạnh cây roi lên tay cô như thanh chùy nặng nề rơi lên tay mình, cô đau đến mức kêu lên... 'Á'

Đau quá, thật sự rất đau, trước kia cô luôn giương mắt lạnh lùng nhìn những bạn học khác bị đánh, không biết mùi vị đó đau đến tận tận tâm liệt phế như thế nào, cho đến khi bản thân 'được' thưởng thức.

"Không cho phép rút tay lại, cũng không được kêu đau, thi chỉ được cầm đó điểm, tôi cảm thấy mất thể diện thay cho trò, đây là cảnh cáo cho trò." Nói xong lại tiếp tục tặng thêm cho cô hai cái nữa lên tay.

Con mắt của tất cả bạn học đều tròn tròn, há hốc mồm, yên lặng như tờ. Ai cũng không dám tin, Kha Dụ Phân là một học sinh ưu tú hôm nay lại bị trừng phạt, cô là học trò được thầy giáo yêu thương nhất!

Kha Dụ Phân đau đến nước mắt cũng muốn lăn ra ngoài, cô cắn môi nhịn đau, mặt đỏ bừng trở lại chỗ ngồi.

"Hôm nay sau khi tan học, tìm ra đáp án chính xác, rồi mang đáp án và đề lên đây, mỗi đề chép phạt mười lần. Không làm được thì đừng đi học nữa."

Quá mất mặt, cô chưa từng bị mất thể diện như vậy, hiện tại nếu ném cho cô một củ khoai, vừa đúng lúc có thể ứng nghiệm thành ngữ củ khoai lang phồng tay. Kha Dụ Phân suy nghĩ đánh trống lảng.

Cô có dự cảm đây không phải là kết thúc, mà là bắt đầu, tiếp theo cô còn nhiều cơ hội bị chấn động nữa.

Kha Dụ Phân dùng sức hít sâu, quyết định đây là cái giá phải trả cho việc cô được quay lại quá khứ làm lại từ đầu.

Sau khi tan lớp, các bạn học vây lại bàn luận xôn xao.

"Kha Dụ Phân hôm nay thế nào? Môn số học của cậu không phải tốt nhất sao? Sao thì chỉ được linh phân."

"Tớ thấy thầy giáo tóc già đã bị cậu ấy chọc cho tức chết rồi." Có bạn học không nhin được cười.

"May mắn cậu ấy là học sinh được thầy giáo yêu thương nhất."

"Cậu ấy không phải bị trái bóng hôm qua đụng trúng nên văng đầu chứ? Nghe nói cậu ấy còn ói lên tay của Bạch Thư Duy." Suy diễn xong, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía người gây họa, Trần Quang Tông.

"Tớ? Chuyện đó liên quan gì tới tớ!" Anh cảm giác mình vô tội. Và lại, cái tội này bị gán lên anh cũng quá nặng đi!

"Thầy giáo số học vô cùng nặng tay, một cái cũng đau chết người, cậu ấy còn bị đánh ba cái, thật sự là rất đau."

"Đây không phải là vấn đề đau hay không đau, trên thế giới này người có năng lực thì luôn thắng thôi." Giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng đủ để cho mọi người nghe.

Theo tiếng nói, Kha Dụ Phân nhìn thấy Ưông Tinh Tinh, đó là Ưông Tinh Tinh mười năm trước, Ưông Tinh Tinh vô cùng ghét cô.

Làm bạn học sáu năm tiểu học, thật khó khăn mới thoát khỏi nhau ba năm học trung học cấp hai, không ngờ lên cấp ba, hai người lại học cùng lớp. Có thể nói là oan gia ngõ hẹp!

"Tinh Tinh, cậu thi tốt không?" Bạn học hỏi.

"Bình thường, 75/100 không được tốt lắm."

"Ồi 75/100, không tệ, không như tớ, số học luôn là môn khó nuốt nhất."

Kha Dụ Phân nhìn chằm chằm Ưông Tinh Tinh, trong đầu nhớ tới lần cuối cùng hai người gặp mặt nhau trong quán cà phê, Ưông Tinh Tinh nói cô ta đã oán giận cô như thế nào, cô mới hiểu ra bản thân đã từng làm tổn thương cô ta bao nhiêu.

Tôi không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì tôi mà chết. Đối với chuyện Ưông Tinh Tinh giấu cọt, cô không nói gì, bởi vì đây là thứ cô nên nhận.

Đang muốn lấy giấy trắng ra, yên lặng viết phạt mười lần, bóng dáng cao lớn đột nhiên đi tới bên người cô như một làn gió, không đợi cô phản ứng, Bạch Thư Duy đã giữ chặt cổ tay của cô, kéo cô ra khỏi chỗ ngồi, kéo cô ra khỏi phòng học.

Một người là soái ca trong mắt bạn học, vạn người mê, một người là học sinh giỏi ưu tú được thầy cô yêu quý, đột nhiên nắm tay nhau đi ra khỏi lớp, quả nhiên làm cho bạn học trong lớp xôn xao bàn tán.

"Bạch Thư Duy, cậu làm gì vậy? Cậu dẫn tớ đi đâu? Bạch Thư Duy."

Dọc theo đường đi về mặt của anh vô cùng nghiêm túc, mím môi không nói tiếng nào nắm chặt cổ tay của cô. Mặc dù cố ý không làm đau cô, nhưng cũng không để cô có cơ hội thoát được, ép buộc Kha Dụ Phân không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng đi theo anh.

Bạch Thư Duy và cô đi tới phòng học kịch lớn vắng người. Mờ vòi nước thật nhanh, cầm bàn tay bị đánh đến đỏ ửng, nóng như lửa của cô đặt dưới vòi nước, nước chảy lạnh như băng cùng với tay của cô đang nằm trong lòng bàn tay trắng nõn này, cô có cảm giác giống như muốn nổ tung.

Nước chảy anh nắm tay của cô, dịu dàng đến mức Kha Dụ Phân chưa từng thấy qua, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương bị roi đánh của cô, lông mày nhíu thật chặt, lòng như thật chặt lại.

"Bạch Thư Duy." Cô kêu tên của anh, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Quá nhiều, cô có quá nhiều lời muốn nói với anh, nhưng mỗi lần như vậy, cô ngược lại không nói được dù chỉ một chữ, cô cũng không biết vì sao lại như thế, không thể làm gì khác là yên lặng nhìn anh.

Anh không nói gì mà chỉ ngẩng đầu lên như đang đợi cô nói.

Cô lắc đầu, cuối cùng nặn ra một nụ cười với anh.

Tiếng nước chảy giữa hai người là âm thanh duy nhất ở đây, cô phát hiện không chỉ nóng ở lòng bàn tay mà còn truyền vào ngực của cô nữa, đơn giản vì được anh chăm sóc.

Lát sau lòng bàn tay đã không còn nóng nữa, anh nắm hay bàn tay ướt của cô suy nghĩ giây lát, không nói lời nào đã xoa lên đồng phục của bản thân.

"A... Như vậy đồng phục của cậu sẽ ướt!" Cô kêu lên.

Anh không quan tâm mà chỉ cười khúc khích như một bé trai "Bắt đầu từ ngày mai tớ sẽ mang theo khăn tay."

Nghe vậy, nhịp tim của Kha Dụ Phân giống như bị lỡ một nhịp.

Có ý gì? Đây có phải là đang nói, sau này anh sẽ giúp cô lau khô tay hả? Cô vừa then thùng vừa mừng rỡ.

Không nhận được nổi lên ý nghĩ tình quái, cô ngửa mặt nhìn anh, ước chừng anh cao hơn cô rất nhiều "Cậu thật đáng ghét, vậy là cậu nguyên rủa mỗi ngày tớ đều bị thầy số học đánh sao?" Hai mắt long lanh cổ làm về vô tội nhìn anh, còn có vẻ rung rung chực chờ muốn khóc.

"Đầu có, tớ. Không phải, tớ không có ý này." Tay chân anh luống cuống giải thích.

Vừa xoa xoa mái tóc, vừa gãi gãi lỗ tai, trong mắt mọi người Bạch Thư Duy rất anh tuấn chói mắt, giờ phút này ở trong mắt Kha Dụ Phân là một cậu bé ngốc nghếch đơn thuần.

Cô bật cười "Hi hi", đôi mắt tròn to cũng cong cong theo, môi đỏ mọng hồng nhuận cũng cong lên, tiếng cười nhẹ nhàng mềm mại giòn tan như đang gõ vào màng nhĩ của Bạch Thư Duy.

Anh nhìn cô chằm chằm, giống như không thể tưởng tượng được cô lại có dáng vẻ này. "Rất lâu không có thấy cậu cười như vậy."

Đã rất lâu, kể từ ngày đó, kể từ ngày bọn họ đứng dưới cái cầu thuật nhỏ đó cười nói vô cùng hồn nhiên thì cô cũng chưa từng cười tươi như vậy.

Cũng không biết dừng khi từ đâu tới, cô đột nhiên to gan nói với anh "Vậy sau này tớ sẽ cười cho cậu xem, có được không?"

Nghe nói như thế, Bạch Thư Duy trừng mắt càng lớn hơn.

Trong lòng anh thoáng nghi ngờ, đây là Kha Dụ Phân anh biết sao? Đây là Kha Dụ Phân anh biết đã từng gặp mấy năm qua sao? Là Kha Dụ Phân gò bó, nghiêm túc, khô khan không thú vị sao?

Anh hi vọng là cô nhưng lại không thể xác định có phải cô hay không, cảm xúc hỗn loạn phức tạp như lấy cấp lý trí của anh làm cho anh không thể tỉnh

táo để suy nghĩ, làm cho anh không tự chủ được nhủu mày thật chặt, giống như đây là đang nghiêm túc mới có thể giúp anh suy nghĩ thật tốt, suy nghĩ xem cô gái vui vẻ trước mắt này thật sự là Kha Dụ Phân anh biết sao?

Bạch Thư Duy trầm mặc, khiến Kha Dụ Phân hơi mất mát, trong lòng hơi buồn khi thấy phản ứng của anh.

Tại sao anh cau mày? Cô khó khăn lắm mới có dũng khí to gan nói lời trong lòng mình với anh, tại sao anh không lên tiếng, còn nhủu lông mày thật chặt?

Anh không biết một câu nói đơn giản như vậy nhưng cô phải lấy hết tất cả can đảm mới có thể nói ra được sao!

Cau mày như vậy rốt cuộc là ý gì? Ý là anh không cần sao? Anh không cần cô cười sao? Vì không thể nói lời cự tuyệt, cho nên. Về mặt này chính là cự tuyệt! Kha Dụ Phân buồn bã nghĩ.

Cũng đúng, chuyện cũng đã trôi qua lâu rồi, cô đột nhiên nói như thế, nhất định làm anh khó xử. Bạch Thư Duy là người chính trực, chói sáng và biết cách săn sóc người khác, có lẽ anh xem cô là bạn bè bình thường, là do cô hồ đồ, đơn phương suy nghĩ viễn vông rồi hy vọng. Trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy, từ đầu đến cuối cô đều không nằm trong tim của anh.

Đối với sự lỗ mãng của mình, Kha Dụ Phân rất ảo não, nhưng thất vọng nhiều hơn. . . .

Cô không biết nên làm sao để đối mặt với anh, cô cần ổn định lại tâm tình của mình.

Chính xác là muốn rời khỏi nơi lúng túng, đến một nơi thật yên tĩnh chỉ có một mình mình, đột nhiên có một lực kéo lại không cho cô rời đi, không cần tốn nhiều sức cô không đề phòng đã ngã vào lồng ngực ấm áp của anh.

Hai cánh tay của anh buộc chặt lấy cô, cô chưa từng cảm nhận qua cảm giác bị nhốt chặt như bây giờ.

Kha Dụ Phân ngu ngốc rơi vào cái ôm cực nóng không thể động đậy, nhịp tim đập rất nhanh không thể kiểm soát.

"Là cậu nói, về sau cười cho tớ xem, cậu không gạt tớ chứ." Giọng nói hơi khàn khàn vang lên ở bên tai cô, lời nói cứ vang vọng xung quanh vành tai nhạy cảm của cô. Kha Dụ Phân cảm thấy bản thân như cá đang nằm trên thớt, dường như muốn hòa tan trong lời nói của Bạch Thư Duy.

Cô 28 tuổi, hoàn toàn không chống đỡ được lời nói của Bạch Thư Duy mới 18 tuổi sao? Nếu để cho anh thêm mấy tuổi nữa, khẳng định có nhiều người phụ nữ muốn quỳ bên chân của anh.

Vậy thì thật quá đáng thương, chuyện uất ức như vậy cô vô cùng vui lòng làm thay, cô sẽ là một người chị giải cứu những cô gái khác, để cô thay mọi người ở bên chân Bạch Thư Duy!

Cô bị ôm vào ngực, ngược đầu nhìn anh, hốc mắt hơi nóng nhưng trong lòng ấm áp, đột nhiên cảm thấy vừa bị thầy giáo đánh ba roi thì tính là gì? Chỉ cần có thể được anh ôm như vậy, thì bị đánh 30 roi cô cũng cam chịu.

Cô nắm tay anh, lắng lắng nghe hơi thở của anh.

Chàng trai 18 tuổi chừng chạc đứng thẳng cho cô dựa vào, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vô cùng có lực của anh, cô muốn cảm tạ ông trời có mắt, để cho cô có thể quay lại một lần nữa.

Kha Dụ Phân rốt cuộc hiểu rõ, tại sao cô luôn rất ít nhớ tới Chu Lập Đạt, bởi vì ngay từ năm 10 tuổi, trong lòng của cô đã có một cậu bé trai đen sẫm ốm nhách, mặc áo thun, quần short jean, đi dép lười thì làm gì còn chỗ nào cho Chu Lập Đạt chứ?

Nhưng anh ôm cô quá chặt, cô không thở nổi nữa.

"Bạch, Bạch Thư Duy. . . ." Cô nhẹ nhàng gọi anh.

Bạch Thư Duy hoàn toàn đắm chìm trong cái ôm tuyệt vời này. Không dám tưởng tượng, cô ở trong ngực nhỏ nhắn như vậy, ôm yếu như vậy, khi ôm lấy cô chỉ muốn bảo vệ cô, chăm sóc cô thật tốt khiến anh ôm cô càng chặt hơn, chặt đến mức muốn khảm cô vào trong cơ thể của mình.

"Hả?" Anh lo lắng đáp lời.

"Tớ. Tớ sắp không thể thở được rồi!" Cô kháng nghị.

Ý thức được mình ra quá nặng tay, anh lúng túng nhanh chóng buông hai tay ra, tách ra ngoài. "Thật xin lỗi!" Anh gãi gãi đầu, hai lỗ tai vì tưng quẩn mà đỏ ửng lên.

Thật đáng yêu, Bạch Thư Duy 18 tuổi thật đáng yêu! Nhìn bộ dáng ngu ngơ của anh, Kha Dụ Phân không nhịn được bật cười "Hi hi".

Thấy thế, Bạch Thư Duy tức giận mím chặt môi, phát hiện cô cười thật quá mức rồi, anh xụ mặt xuống, cong ngón tay búng lên trán cô một cái thật mạnh "Cười cái gì?"

"Á, rất đau. . . Rất đau đó!" Cô bĩu môi, giả bộ đáng thương nhìn anh.

"Đáng đời." Dứt lời, anh nhanh tay vòng hai tay quanh người cô, lập lại chiêu cũ là ôm lấy cô thật chặt.

Kha Dụ Phân cười trộm, không nhận được tình nghịch nhạo báng "Azzz, thành thực như vậy, cậu có phải thường ôm những nữ sinh khác như vậy hay không?"

"Nói hươu nói vượn cái gì vậy!" Anh giơ tay lên, làm bộ muốn gõ cô đầu.

Cô nhanh chóng rút đầu né tránh. Nói thì nói nhưng cũng bị ôm vào trong ngực, cô có thể vọt đi đâu? Nguy hiểm thật, nhưng anh chỉ làm dáng vậy thôi.

Kha Dụ Phân vui vẻ vươn tay, thận trọng vòng quanh thắt lưng của anh, thuận tiện giấu khuôn mặt đỏ ửng nóng bừng vào lồng ngực của anh.

Bạch Thư Duy cúi đầu vờ về tóc cô, khoe miệng nhếch lên nụ cười dịu dàng, yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Anh tưởng rằng khoảng cách giữa anh và Kha Dụ Phân rất gần, tần suất anh nhớ cô cũng sẽ giảm đi, không nghĩ đến sẽ càng nhớ cô nhiều hơn như vậy. Từ hôm qua tới hôm nay, chỉ cần có một giây lơ là thì bóng dáng của Kha Dụ Phân sẽ xuất hiện, hoàn toàn chiếm lấy tất cả suy nghĩ của anh.

Mỗi lần nhớ đến đều ngọt ngào giống như ngấm vào máu thịt của anh, làm bản thân không tự chủ được muốn cười.

Vô cùng ngu ngốc, nhưng không có thuốc nào chữa được, bây giờ Bạch Thư Duy vô cùng lo lắng về triệu chứng bệnh kỳ lạ của mình, trong đầu đầy ắp hình ảnh của Kha Dụ Phân, không lo ăn cơm, ngủ hay vận động mà chỉ nhớ nhưng đến cô.

"Học trưởng Thư Duy cố gắng lên, học trưởng Thư Duy cố gắng lên."

Tiếng hoan hô nhiệt tình không biết rơi vào vực sâu lần thứ mấy mới kéo suy nghĩ của Bạch Thư Duy trở về hiện thực.

Mặc dù đội bóng rổ chỉ đi tập luyện như thường lệ những vẫn hấp dẫn rất nhiều bạn học vây quanh sân thi đấu xem, bên này tung hô bên kia reo hò, nhiệt tình không thua kém gì thi đấu chính thức.

Trong đó bạn học nữ chiếm đa số, ước chừng đông hơn gấp đôi bạn học nam, họ không vì cái gì khác, tất cả đều vì đội trưởng đội bóng rổ Bạch Thư Duy mà đến.

Nhìn xem, ở đây không có cặp mắt của cô gái nào là không ôm ấp tình cảm, tình yêu đầy trời làm cho người khác phải choáng váng, ngất ngư.

Rất nhiều cầu thủ sau khi lên cấp ba đều vì việc học mà rút khỏi đội bóng rổ, sợ luyện tập sẽ làm trễ nải việc học tập, nhưng Bạch Thư Duy không cho là vậy, anh và Trần Quang Tông rất thích chơi bóng, cũng cho là việc chơi bóng vừa phải ngược lại có thể giải tỏa áp lực học hành.

"Thư Duy, tớ yêu cậu, tớ muốn gả cho cậu." Một câu tỏ tình hoang đường, lớn mật đột ngột vang lên, một giây sau thì người trong cuộc bị đám người liếc mắt trừng trừng.

Đứa con gái không hiểu quy củ đáng chết này, cũng không thể tưởng được nhiều người thích Bạch Thư Duy như vậy, dựa vào cái gì mà chỉ một mình cô ta được tỏ tình?

Đây là một hiện tượng chia sẻ, Bạch Thư Duy chỉ có một cho nên những người ái mộ Bạch Thư Duy đều có nhận thức chung là mọi người đều có cơ hội, đều có một giấc mộng chung về một mỹ nam, ai cũng không hi vọng nhìn thấy Bạch Thư Duy chỉ thuộc về một người, nếu có người tham lam muốn phá vỡ hiệp ước hòa bình này thì chỉ có một kết quả duy nhất là bị đám người này trù dập.

Mất thấy thời gian kết thúc sắp tới gần, Bạch Thư Duy mấy lần cố gắng lên bóng dưới rổ không có kết quả.

"Thư Duy!"

Nghe đồng đội gọi, Bạch Thư Duy nhanh chóng đột phá phòng thủ, đón lấy đường chuyền của đồng đội, chỉ làm động tác giả một chút đã thành công lừa gạt được phòng bị nghiêm mật của Trần Quang Tông, thừa dịp bất ngờ xoay người nhảy lên, ngay trước khi kết thúc trận đấu 0,5 giây, quả bóng rổ đang bay trên không.

"Toét!"

Tiếng còi báo kết thúc trận đấu vang lên, quả bóng đang bay trên không lọt vào rổ, quả bóng vô cùng uy lực ma sát vào lưới rổ tạo thành một âm thanh rất chói tai. Pha bóng ghi ba điểm của Bạch Thụ Duy quá hoàn mỹ khiến trên sân vang lên tiếng vỗ tay như sấm, anh đang vui vẻ với đồng đội vì chuyển bại thành thắng, thắng lần này khiến đội hai lên dẫn đầu.

Tiếng còi tập hợp tất cả đội viên của huấn luyện viên, sau khi tổ chức trận đấu đơn giản huấn luyện thường lệ kết thúc, mọi người cũng giải tán.

"Học trưởng Thụ Duy đẹp trai, ngay giây phút quyết định đã bán linh xuất chiêu, tớ nghĩ chỉ có trong truyện của Inoue Takehiko (*tác giả truyện Slandunk) mới có!" Một học sinh năm dưới vô cùng sùng bái nói.

"Đẹp trai cái rắm... Tự nhiên lại làm động tác giả, động tác giả, động tác giả. . . ." Trần Quang Tông bị lừa vì động tác giả đó, không phục ghim chặt cổ Bạch Thụ Duy, cắn răng nghiền lợi.

Bạch Thụ Duy tính tình tốt bụng tùy ý bạn tốt kẹp cổ anh, không hề tức giận, còn trêu chọc nói: "Tớ cũng không phải là lần đầu tiên làm động tác giả với cậu, cậu hãy thành thật nói đi, vừa nãy cậu liếc mắt nhìn cô em khóa dưới nào phải không?"

"Cái rắm... Tớ nào có? Cậu đừng có nói lung tung. Tớ mặc kệ, cậu phải mời tớ ăn kem, hôm nay cậu nhất định phải mời tớ ăn kem." Trần Quang Tông giống như là đã thú hung dữ, kêu la không ngừng nghỉ, mặt đỏ bừng vô cùng khả nghi.

"Vừa mới ăn xong, bây giờ lại âm ỉ đòi ăn kem, học trưởng Quang Tông, anh không sợ huấn luyện viên sao!" Tiểu Bàn, nhân tài năm thứ hao, nói không thể không nghe ra sự trêu chọc làm cho mọi người trong đội bóng rổ cười ầm.

"Tiểu tử thói miệng lưỡi thật ti tiện, cậu mới sợ huấn luyện viên đó!"

Trần Quang Tông bức bối thường cho Tiểu Bàn mấy quyền, Tiểu Bàn cũng tặng lại anh mấy đá, con trai chính là như vậy rõ ràng đã 17,18 tuổi rồi, nhưng ngây thơ không khác gì những đứa trẻ ba tuổi.

Đùa giỡn hồi lâu, Trần Quang Tông quay đầu lại mới phát hiện Bạch Thụ Duy đã đi rồi, anh vội vàng bỏ lại Tiểu Bàn ở sau bước nhanh chân đuổi theo người đi đầu.

"Im lặng chạy nhanh như vậy sao." Trần Quang Tông chưa từ bỏ ý định tiếp tục kêu gào "Tớ nói thật, cậu hôm nay nhất định phải mời tớ ăn kem, nếu không. Hừ hừ!" Anh hí hai mắt lại thành một đường hẹp nhỏ dài, làm vẻ mặt hung ác không dễ chọc.

"Nếu không thì như thế nào?" Bạch Thụ Duy vẫn ung dung hỏi anh.

Nhéch môi thoáng nở nụ cười, Trần Quang Tông đầu tiên là nhìn ngắm bốn phía, xác định người ái mộ Bạch Thụ Duy đang ở xa xa bên kia, thì làm bộ mặt thần bí tiến tới bên lỗ tai anh.

"Ngày hôm qua tớ đã thấy cậu ôm Kha... Dụ... Phân." Sau đó anh nhích người ra xa tạo một khoảng cách an toàn "Nếu là tớ không cẩn thận mở miệng nói lớn, tiết lộ tin tức." Anh có ý không nói hết cười gian nhìn Bạch Thụ Duy, chờ Bạch Thụ Duy ngoan ngoãn tuân theo đề nghị của anh.

Ai bảo ngày hôm qua Bạch Thụ Duy hại anh thấy thì tất cả những thứ đó như sét đánh ngang tai, còn tưởng rằng mắt của mình bị hồng.

Quay đầu lại nhìn Trần Quang Tông, Bạch Thụ Duy thu lại nụ cười tươi rói.

Anh hiểu Trần Quang Tông đang uy hiếp mình, nhưng người này trên người có mấy cọng tóc anh đều biết, trước khi uy hiếp người khác anh ta nên cẩn thận đếm xem mình có bao nhiêu lợi thế.

Bạch Thụ Duy khẽ nhíu mày rồi nhàn nhàn nhìn Trần Quang Tông, khóe miệng nhếch lên "Vậy cậu tốt nhất đóng chặt miệng của mình lại, nếu không thì không chỉ buổi sáng chủ nhật sẽ không có người tới sân banh chơi bóng với cậu, về sau cũng sẽ không có người nào giúp cậu chữa chướng Trần Diệu Tổ, cậu đi hẹn hò hãy mang Trần Diệu Tổ theo làm bóng đèn đi!" Vô vô bá vai cứng ngắc của đối phương, anh còn nói "Tớ tin tưởng A Tổ dễ thương nhất định sẽ chiếu cho cậu và cô gái may mắn thật sáng. Cô bé là một em gái tốt mà, không phải sao?"

Trần Quang Tông liu lười, khóe miệng khẽ run run.

Trần Diệu Tổ? Trần Diệu Tổ trời đánh! Mỗi lần nghĩ đến đứa em gái như quý linh tinh thói trong nhà thì Trần Quang Tông đã biết chiếu sáng như thế nào rồi, vô cùng oán giận Diệu Tổ.

Anh vẫn nhất định tin rằng ba mẹ làm loạn mới sinh ra đứa nhỏ loạn liên quan đến anh cái rắm ấy? Tại sao muốn anh thân là một thiếu niên anh tuấn làm trâu làm ngựa như một người vù khi đứa nhỏ đó mới năm tuổi? ! Ghê tởm hơn chính là, đứa nhỏ không có việc gì sao lại lấy tên là Diệu Tổ với không Diệu Tổ, quả thực là là muốn chọc bẽ cái tên Quang Tông, anh là con cả cơ mà.

". Cậu... Cậu nói thật hả?" Trần Quang Tông kinh sợ hỏi.

Sờ sờ cằm rồi nhún vai, khuôn mặt đẹp trai của Bạch Thụ Duy cười tươi, cho Trần Quang Tông một vẻ mặt đáng đánh đòn "Cậu cứ nói thử đi".

Trần Quang Tông bị hù chết, vội vàng đuổi theo, cố làm người bạn tốt kẻ vai sát cánh với anh "Bóp vai cho cậu nhé..., anh em tốt, tớ nói giỡn, tớ thật sự

chỉ đang đùa giỡn. Anh em tốt như vậy, tớ mời cậu ăn kem một tuần lễ có được không? Tớ mời cậu ăn kem một tuần lễ luôn!"

Bạch Thư Duy cười cười đi tới bồn rửa tay, mở vòi nước ra rồi cong người xuống, vốc nước rửa mặt.

Trần Quang Tông đứng bên cạnh bồn khoản hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được hỏi "Này, không phải nghiêm túc chứ?"

"Cái gì?"

"Kha Dụ Phân! Cậu ấy không phải vẫn luôn đối xử lạnh lùng sao? Cậu và cậu ấy đã tiếp cận với nhau từ khi nào, cư nhiên." Trần Quang Tông làm một động tác ôm tức cười "Như thế nào?"

"Bất quá, ánh mắt của cậu cũng thật đủ đặc biệt."

"Là Kha Dụ Phân. Được, tớ thừa nhận, dung mạo của cậu ấy coi như xinh đẹp, nhưng cậu ấy là Kha Dụ Phân, nghiêm túc, khô khan, không thú vị. Đừng nói là mẹ của cậu ấy còn hơn thế, bà ấy dùng lỗ mũi nhìn người, mỗi lần nghe mẹ cậu ấy nói chuyện, tớ đều cảm thấy khoang mũi sắp bị nhiễm trùng."

Bạch Thư Duy cảm thấy bạn mình hình dung người khác mà bật cười "Mũi mẹ Kha và mũi của cậu dùng chung sao."

"Mẹ nó, cậu thật là, cậu cư nhiên giúp lão bà bà đó nói chuyện !" Anh tức muốn dậm chân.

Có lẽ, có một chút kích động vì cái ôm trong nháy mắt đó. Nhưng nếu không phải là loại kích động đó, bọn họ có thể gần nhau như vậy sao? Anh trước kia không kích động, không tích cực, có lẽ bắt đầu từ bây giờ anh nên bắt chấp tất cả ra sức mới được Kích động. Ha ha.

"Cậu cười cái gì?" Trần Quang Tông thấy ngứa mắt hỏi.

Không muốn vòng vèo, Bạch Thư Duy tức giận nhìn nhìn đồng hồ đeo tay "Tớ khuyên cậu đừng ở đây mà dài lười nói chuyện lung tung nữa, Trần Diệu Tổ nhà cậu sắp bạo động ở vườn trẻ rồi đó."

"A... thiếu chút nữa quên nha đầu thối đó! Không được, tớ đi trước đây bái bai, à còn món kem, hôm sau sẽ bù cho cậu." Trần Quang Tông biến mất như chân có bôi dầu, trước khi đi không quên hỏi "Chủ nhật đi chơi bóng chứ? Sau này Trần Diệu Tổ vẫn có thể tiếp tục ở nhà của cậu chứ?"

Thấy Bạch Thư Duy gật đầu, cuối cùng Trần Quang Tông mới an tâm rời bước.

Bạch Thư Duy bất đắc dĩ cười cười rồi lên lầu, đi về phía phòng học.

Kha Dụ Phân hôm qua sau khi thi số học bị 0 điểm, hôm nay lại ôm trứng vịt nữa!

Vừa phải chịu đựng bàn tay bị đánh đau đớn, vừa phải chép phạt 10 lần bài thi số học. Hai ngày đều gặp hai giáo viên ác như nhau, Kha Dụ Phân cảm giác tay của mình sắp gãy đến nơi.

Tưởng rằng chỉ cần mang bài số học chép phạt đến trước mặt thầy giáo là xong, nhưng không ngờ cô còn chưa thoát được, không nghĩ thầy giáo số học sẽ nghĩ ra chiêu này đối xử với cô.

Đổi mấy con số rồi lại đổi câu hỏi, đưa một đề thi mới tinh ra trước mặt Kha Dụ Phân.

A. Cô không biết, cô đã quên sạch sạch hết rồi!

Sống lại cuộc sống mười tám tuổi từ đầu, Kha Dụ Phân phát hiện mình một chút ưu thế cũng không có, hoàn toàn không có cách nào theo kịp mọi thứ, nhất là thời gian căng thẳng này, cảm giác vô cùng đặc biệt

"Kha Dụ Phân, hai ngày nay em làm sao vậy? Rốt cuộc có ý đồ gì vậy? Hai đề toán đơn giản như vậy cũng không làm được, như vậy làm sao có thể thi đại học được? ! Em còn thua cả một thầy giáo số học dạy tiểu học." Thầy giáo số học giận đến mức tóc già cũng run lên.

Đúng rồi, mười tám tuổi rồi, lớp mười hai, sắp thi đại học. Thành thật mà nói, Kha Dụ Phân cũng không biết làm sao để dùng cái đầu 28 tuổi bị thoái hóa để thi đại học nữa.

Nhưng mặc kệ cô là 28 tuổi hay là 18 tuổi, những chuyện này cô phải vượt qua. Kha Dụ Phân ngậm miệng, rút cổ để thầy giáo chửi rửa cho hả giận.

"Cầm bài thi này, mỗi một đề phải làm cho đến khi nào hiểu hết mới thôi, ngày mai tan học đúng thời gian này tới tìm tôi, thi thử một chọi một, nếu có một đề không biết." Số học thầy giáo không nói hết lời mà dùng ánh mắt hung dữ kết thúc lời của ông.

Ngày mai? !

Cho nên ngày mai cô có lẽ còn ôm trứng vịt, cô còn có thể bị đánh, cô còn có thể tiếp tục bị chép phạt 10 lần? Đấy mắt Kha Dụ Phân thoáng qua vẻ không ổn, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn đón lấy, xin lỗi rồi rời khỏi phòng làm việc của giáo sư.

Đây cũng chính nguyên nhân tại sao mà bây giờ cô còn ở trong phòng học chép phạt.

Không hiểu, những đề này đối với cô mà nói giống như là đám rỗng hang hỏ, cô có nhìn cũng không hiểu, nguyên cái bài thi nhiều câu như vậy, một câu cô cũng không thể trả lời được.

"A... Tôi muốn điên rồi! Tôi thật sự muốn nổi điên! Trước kia không phải như vậy, tôi trước kia rất lợi hại, nhưng mới trôi qua một thời gian, sát thủ số học đã không còn nữa, tôi biết ngay là trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí mà, giá cao. Giá này cũng quá cao!" Phiền não Kha Dụ Phân vỗ mạnh vào đầu mình, giống như một người điên gục xuống bàn rầm rì. Mái tóc trắng mượt đã bị cô gãi thành tổ chim, hoàn toàn đánh mất hình tượng của cô trong quá khứ.

Bạch Thư Duy vào phòng học lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Kha Dụ ngồi ở trong phòng học một mình, vừa nắm tóc vừa ai oán nói, cử động vô cùng khôi hài và trẻ con, nhưng.

Cô đang nói cái gì? Cái gì trước kia không phải như vậy? Cái gì trên đời này không có bữa trưa miễn phí? Nếu không thì trước kia như thế nào? Trong miệng cô lẩm bầm cái gì mà giá cao?

Nghĩ vẫn đó như cục đá rơi vào hồ nước, trong lòng Bạch Thư Duy lại dâng lên sóng gợn lăn tăn.

Ngoài ý muốn bắt gặp một màn này, Bạch Thư Duy cảm thấy Kha Dụ Phân trước mắt không giống người con gái nề nếp, lạnh lùng không thú vị trong ký ức của anh. Mặc dù làm anh buồn bực hoang mang, nhưng có thể thấy cô mỉm cười, làm những hành động trẻ con, anh lại cảm thấy còn rất. Đáng yêu? !

Đáng yêu? Không thể nào, hai chữ này lúc nào thì có thể dùng để hình dung Kha Dụ Phân hả? !

Bạch Thư Duy nhướn mày, vừa suy nghĩ lúc này cô lẩm bầm cái gì giá cao, vừa nhìn bóng lưng của cô buồn bực ngẩn người nhưng không biết chỗ nào kỳ quái.

Mà Kha Dụ Phân bị môn số học làm cho quay cuồng, không hề chú ý tới có người ở sau lưng, ngược lại sau khi phát tiết lại đột nhiên ý thức được mình đã có nhưng hành động cử chỉ không ưu nhã, vội vàng ngồi thẳng người lại, lấy tay thay lược vuốt lại tóc khôi phục lại hình tượng ban đầu.

"A, mình bị làm sao vậy? Làm gì có người nào ở đây!" Cảm thấy chuyện bản thân quan tâm hơi buồn cười, cô lại cười khúc khích mấy tiếng, không quên lầu bầu "Kha Dụ Phân à Kha Dụ Phân, mày đó. Thật là hết cách!"

Hết cách rồi, nhất thời không thể thoát khỏi được gánh nặng thực nữ, dù sao cũng đã gắn với cô 28 năm, bệnh đã đã ngấm vào người rồi. Cô gồ gồ đầu của mình khóa lấp.

"Không được, không thể bị những đề thi này đánh bại!" Không bằng một thầy giáo số học tiểu học thì đúng là một loại vũ nhục với thầy giáo số học, quá tam ba bận, thi bị trúng vị cũng vậy, cô cũng không muốn chọc giận thầy giáo lại bị đánh lần nữa.

Cô chán an lại tinh thần, nắm chặt bút trong tay, nhìn chăm chăm vào bốn đề toán trước mắt. Chốc lát sau.

"Azzz, không được, vẫn chưa được, gào thét ——" Cô không hề thực nữ đá cái ghế mấy cái "Hừ, hàm số lượng giác chết tiệt, phách lối cái gì, coi như không hiểu hàm số lượng giác thì mười năm sau bản tiểu thư không phải sống rất tốt sao!"

Đây là sự thật. Trong cuộc đời, cô thuận kỳ vọng thi đậu đại học hệ âm nhạc theo ý của mẹ, nhưng vì ngại năng khiếu có hạn, không thể trở thành nhạc công Piano xuất sắc, không thể làm gì khác hơn là đến phòng học Piano trên phố âm nhạc, thử hỏi hàm số lượng giác đối với số phận của nàng có đúng cái rắc gì không?

Nghe cô bộc lộ tức giận công khai, Bạch Thư Duy lui về phía sau, không lên tiếng mà chỉ cười.

"Người nào? !" Kha Dụ Phân nghe tiếng cười bỗng xoay người, nhìn thấy khóe miệng của Bạch Thư Duy đang cười trộm, hơi chột dạ ". Cậu...cậu đã vào phòng học lúc nào, sao lại không lên tiếng?" Cô bủn rủn thầm tính toán, anh chẳng lẽ nhìn thấy bộ dáng của cô vừa mới như người điên gào thét sao?

Không trả lời thẳng mà anh nâng chân bước đến đối diện cô. "Viết phạt còn chưa viết xong?"

"Không phải, là thầy giáo số học lại đưa thêm bài thi." Cô lắc đầu rồi một tay chống cằm, bộ mặt giống như khổ não. Đột nhiên, mắt cô sáng lên.

Bạch Thư Duy không chỉ chơi bóng rổ hay mà học cũng rất giỏi, nếu như có thể thì nói anh dạy số học cho cô, không chỉ có thể tranh thủ thời gian chung đụng với anh, lại có thể giải quyết môn số học khó ưu này, đây không phải là chuyện vẹn toàn hai bên sao.

Nếu trước kia, cô quả quyết không dám có ý nghĩ này, nhưng đối với Kha Dụ Phân đã trải qua cái chết mà nói, dù phải làm mất dầy, dù chỉ có thể đến gần thêm một giây, cô đều muốn nắm chặt, không muốn lãng phí.

Hết cách rồi, cuộc sống trước đây quả thật quá nhàm chán, hoàn toàn thất bại cho đến khi kết hôn, kinh nghiệm yêu cô cũng chưa từng ném qua.

Cô không muốn lại làm một cô tiểu thư như vậy, cô muốn cùng Bạch Thư Duy nói yêu, yêu ——

Thử hỏi đối với hai học sinh cấp 3 chỉ mới 18 tuổi, lại sắp thi đại học mà nói, còn có phương pháp gì danh chính ngôn thuận hơn việc học chung?

"Bạch Thư Duy, cậu có thể dạy tớ môn số học không?" Mắt to tròn vo nhìn anh, ánh mắt đầy thành khẩn và thỉnh cầu, thoát nhìn rất đằm đằm đáng yêu. Bạch Thư Duy thấy thế thì tim lỡ một nhịp đập, còn chưa kịp lên tiếng, tay nhỏ bé mềm mại đã kéo vạt áo của anh, giục anh ngoan ngoãn ngồi vào cái ghế đối diện.

Bạch Thư Duy nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Kha Dụ Phân vào ngày đó, cô cũng chủ động lôi kéo anh như thế này, muốn anh dạy cô chơi xích đu, mà anh cũng giống như bây giờ, không thể chống đỡ lại, mặc cho cô định đoạt.

"Nè, chính là đồng bài tập này. Thầy giáo số học bảo ngày mai muốn tớ thi thử, tớ không muốn bị 0 điểm." Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhăn lại giống như trái khế qua, nhìn thấy vô cùng đáng thương.

Bạch Thư Duy hiểu, thầy giáo số học chắc chắn sẽ không để cho người khác dễ chịu, hơn nữa cô hai ngày nay đã bị đánh quá nhiều, da thịt mềm mại ở lòng bàn tay còn nhìn thấy dấu vết mờ mờ, nếu ngày mai lại bị đánh.

Gật gật đầu, anh vút đi cảm xúc khó chịu lúc này, mà cảm thấy đau lòng cho cô.

Không hề nghỉ ngơi, anh cầm bài thi lên, nhìn sơ đề bài một lát "Không làm được câu nào?"

Cô nở một nụ cười, lắc đầu vô tội.

Hóa ra là. Toàn bộ? !

Bạch Thư Duy tròn mắt há hốc mồm, vẻ mặt ngoài ý muốn. Bài thi bình thường này cũng không khó, lấy khả năng của cô nhất định sẽ lấy được điểm cao môn số học, nhưng nhìn đáng vẻ hốt hoảng luống cuống trên mặt cô thì không giống là đang lừa anh.

Tại sao vậy, môn số học sở trường của cô lại bị trúng ngỗng, bây giờ đề bài không làm khó được thầy giáo số học tiểu học cô cũng không làm được, chẳng lẽ thật sự bị Trần Quang Tông ném bóng trúng đầu bị ngu rồi?

"Làm sao vậy? Cậu không phải. Cậu sẽ không đi chứ." Thấy anh ngăn người không phản ứng, cô không nhịn được chất vấn anh.

Không biết điều gì hết, dù gì thành tích của anh cũng đứng top 10 ở trong lớp, cư nhiên lại xem thường anh!

Thấy đối phương xem thường mình như vậy, Bạch Thư Duy tức giận mở sách giáo khoa số học ra, chỉ vào một công thức "Ráp số vào công thức này sẽ có đáp án."

"Gào thét, thi ra có công thức, hại tớ nghĩ thiếu chút nữa bẻ đầu." Ánh mắt cô tỏa sáng, vừa nhập số vào công thức vừa bắt mắt, cảm giác mình bị đề toán học này đùa bỡn. "Đáng chết công thức, chuyện đã lâu rồi, ai còn nhớ chứ?" Bạch Thư Duy thính tai nghe được cô lầu bầu, phản bác "Công thức này là ngày hôm trước mới dạy." Đầu có lâu.

Kha Dụ Phân sừng sốt, đầu trống rỗng mấy giây rồi vội vàng nặn ra nụ cười cứng ngắc "Ờ, thi ra là ngày hôm trước, nhất định là do học nhiều quá cho nên quên, ha ha ha." Cô vừa gõ đầu vừa nắn tóc, bộ dáng vô cùng buồn cười.

"Cậu nhất định vì vừa học bài mới, vừa ôn bài cũ nên mới bị lộn như vậy." Anh không hề nghỉ ngơi, đưa tay ngắt mũi của cô. Hành động thân mật bất thành hình như vậy khiến nhịp tim của Kha Dụ Phân tăng nhanh, cả người nóng lên "Ha ha ha, đúng, đúng." Hồi hộp lại xấu hổ nên mở miệng cười trừ.

Thừa dịp Bạch Thư Duy giúp cô xem đề khác, cô quay đầu sang hướng khác há miệng thật to hít vô.

Nguy hiểm thật, anh không có phát hiện chỗ nào kỳ quái gì chứ?

Kha Dụ Phân không dám tưởng tượng, nếu anh phát hiện cô thật ra đã 28 tuổi và đến từ 20 năm sau, nhất định sẽ xem cô như quái vật.

Nhưng. Anh nhéo lỗ mũi cô là có ý gì?

Trêu chọc cô? Suy diễn này làm cho mặt cô càng đỏ hơn.

"Này, đề này chỉ là khái niệm khái niệm."

Nghe tiếng của anh, cô nhanh chóng thu lại cảm xúc, ngoan ngoãn quay lại nghe anh giảng bài, có mấy lần anh nói quá nhanh, cô theo không kịp vội vàng kêu lên "Chậm một chút, tớ chưa viết xong."

Anh chậm lại, đợi cô đuổi theo.

Trong lúc chờ đợi, anh hơi nghiêng mặt lên nhìn cô ——

Cô vẫn xinh đẹp như vậy. Không, cô so với lúc mười tuổi còn xinh đẹp hơn.

Kha Dụ Phân lúc 10 tuổi chải tóc công chúa, mặc áo đầm trắng như tuyết, dưới chân là giày da trắng đắt tiền. Khi đó anh đã cảm thấy cô giống như công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Bây giờ cho dù mọi người đều mặc đồng phục học sinh cấp hai như nhau, nhưng vàng quang của cô cũng không hề

giảm. Ở trong mắt anh, cô vẫn là người làm cho người khác muốn che chở, thương yêu như công chúa. Anh cảm thấy cô sinh ra đã là công chúa

Kha Dụ Phân cầm bút, chữ viết đẹp đẽ của cô múa lượn trên trang vở trắng tinh, rõ ràng cũng chỉ là những chữ số cứng ngắt, nhưng trong mắt Bạch Thụ Duy thì những chữ cô viết không phải là công thức số học mà là những dòng thư tình lãng mạn, không khí giữa bọn họ lúc này vô cùng mập mờ.

Bạch Thụ Duy mê man suy nghĩ một mình.

Đối với Kha Dụ Phân bên cạnh mà nói, anh nghiêm nhiên giống như là một lò lửa lớn, nhiệt năng cuộn cuộn không ngừng phóng đến cô, dạy mà làm cả người cô nóng bừng, nhiệt độ trên mặt không hề giảm xuống.

Rõ ràng lời anh nói đều là khái niệm số học khô khan, nhưng bị giọng nói dễ nghe của anh gọt giũa qua thì tuyệt vời như những bản nhạc vậy. Kha Dụ Phân nghe như sát rượu, làm cho tốc độ viết không theo kịp lời anh nói.

Thời gian giữa hai người bọn họ từ từ trôi qua, sắc trời cũng dần dần tối.

"Tốt lắm, đã hiểu hết rồi chứ? Tối về cậu lấy ra học lại một lần nữa, ngày mai sẽ không sợ bộ đề thi của thầy giáo số học."

Kha Dụ Phân ngẩng đầu lên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ "Trời đã tối rồi."

"Thu dọn đồ rồi về nhà thôi." Anh dè xuống cảm xúc không nở ở trong lòng.

Đột nhiên Kha Dụ Phân quát to "A ——".

"Sao vậy?"

"Tớ... Tớ hôm nay phải học Piano!" Cô nhìn đồng hồ đeo trên tay, vẻ mặt lo lắng "Thảm rồi, chỉ còn 10 phút, muốn tới cũng không kịp nữa."

Nếu để cho mẹ biết cô bỏ buổi học Piano đầu tiên, cô cho dù có mười cái mạng cũng chết không đủ. Cô vội vàng dọn dẹp sách vở, lúc này còn quản cái gì mà phong cách thực nữ, chạy nhanh thôi.

"Kha Dụ Phân ——"

"Thật xin lỗi, tớ đi trước, cảm ơn cậu nhé!" Không để ý lưu luyến không rời trong lòng, cô phất tay với anh rồi xoay người chạy như điên.

Còn chưa đến 10 phút là đến giờ học. Trong lòng Bạch Thụ Duy bỗng có một cái ý niệm, một giây sau anh cũng nhanh chóng thu dọn sách vở, đi xuống bậc thang khác, chạy về phía chỗ đậu xe đạp.

Trong lúc Kha Dụ Phân chạy như điên thở không ra hơi, 'Kít' tiếng phanh xe đạp thảng ngay bên cạnh cô.

"Lên đi, tớ chở cậu đến chỗ học Piano."

Giống như bị sét đánh, Kha Dụ Phân sững sờ nhìn Bạch Thụ Duy. Cô không nghe lầm chứ, anh muốn đưa cô đến chỗ học Piano? !

"Đã trễ rồi, chờ xe buýt sẽ không kịp, cậu chạy bộ sẽ không nhanh bằng tớ chạy xe. Lên xe." Anh hất cằm, thúc giục cô.

". Ừ, được." Nhưng. Hồngбет, cô chưa từng ngồi xe đạp. Nhìn hồi lâu, trừ yên xe dưới mông Bạch Thụ Duy, cả chiếc xe đạp không tìm được nơi thứ hai có thể chứa được cô.

"Chịu khó một chút, ngồi trên xà ngang."

"Gi? !" Cô, cô có thể không? Sẽ không rớt xuống chứ? Cô thoáng qua nghi ngờ.

Còn chưa kịp đặt câu hỏi, cô đã bị Bạch Thụ Duy kéo lại, nửa ôm nửa ngồi ở xà ngang phía trước xe đạp, hai tay đặt lên tay cầm chuẩn bị đạp

"Nắm chặt." Bạch Thụ Duy nói bên tai cô, một giây cũng không có ngừng lại, đạp xe vọt ra ngoài.

Kha Dụ Phân thiếu chút nữa hét lên tiếng. Cô chưa từng đi xe đạp, đây cũng là lần đầu tiên cô ngồi xe đạp, mà còn dùng cách thức xấu hổ này thể nghiệm, cả người cô dường như cũng lọt hẳn vào người Bạch Thụ Duy, điều này làm mặt cô đỏ rần cả lên, ngay cả hai tai cũng đỏ bừng, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi.

Nhớ lại hình ảnh những cặp tình nhân khác, người con trai lái xe đạp, cô gái ngồi im lặng, giống như con chim nhỏ núp trong ngực của người con trai. Lúc ấy cảm giác thật sự không thể tin được, vì đối với cô mà nói đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra cho chính bản thân mình, đừng nói là mẹ cô dạy.

Cho nên, cô chỉ có thể len lén ảo tưởng ở trong lòng, ảo tưởng nếu như có một ngày, ngồi ở chỗ kia là mình thì thật tốt.

Bây giờ thấy những đốt ngón tay của Bạch Thụ Duy, cô không nhịn được âm thầm nghĩ.

Đây có coi như là mộng đẹp trở thành hiện thực không? Kha Dụ Phân cắn môi, như một đũa ngọc lên lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ngồi trên xà ngang xe đạp, mặc dù Kha Dụ Phân không quen, lúc bắt đầu còn hơi sợ nhưng khi được gió thổi sảng khoái làm cô nhớ tới cảm giác lần đầu tiên chơi xích đu trong trí nhớ, cô đã không nhịn được cười.

Nghe tiếng cười sảng khoái của cô, Bạch Thư Duy ở sau lưng tò mò hỏi "Cười cái gì?"

"Nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Cậu giúp tớ đẩy xích đu, bay lên, gió lùa vào thật mát." Mà lúc đó cũng vì có anh làm bạn, nên lần đầu tiên cô không có cảm giác cô đơn.

Bạch Thư Duy nghe vậy thì trong lòng hơi kích động ——

Thì ra cô còn nhớ, thì ra cuộc gặp gỡ giữa hai người đó, đối với cô mà nói cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa, nếu không cô sẽ không cất giữ trong ký ức. Cho nên, không phải chỉ có một mình anh còn hoài niệm ngày đó.

Đột nhiên, một con chó từ đầu hẻm chạy ra, Bạch Thư Duy nhanh chóng xử lý gọn gàng, một tay ổn định xe đạp, một tay ôm lấy Kha Dụ Phân để bảo vệ an toàn cho cô.

Vốn thanh ngang ở giữa khéo léo ngăn cách hai người, bởi vì thành lĩnh xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà khoảng cách này biến mất trong nháy mắt. Lưng của cô dán vào lồng ngực của anh, đồng phục thật mỏng căn bản không ngăn được nhiệt độ cơ thể của hai người.

Biết rõ đây không phải là lần đầu tiên anh ôm eo cô, nhưng cảm giác run rẩy vẫn mãnh liệt như vậy, không khí ám muội tràn ngập giữa hai người, kèm theo mùi thơm trên người cô khiến khích ý chí của anh.

"Không sao chứ?" Giọng nói có vẻ dè dặt.

". Không sao." Cô xấu hổ lắc đầu.

Về phần kẻ gây họa, chó con trừng to mắt vô tội nhìn hai bọn họ.

"Chó con, nhanh lên đi về nhà đi, ở ngoài đường cái rất nguy hiểm." Cô cúi đầu nhìn chó con nói, trong lòng lại cảm kích vì chó con bỗng nhiên xông ra ngoài.

Nếu không phải nó thì sao cô có thể có việc ngoài ý muốn tốt như vậy chứ?

". Aizz Kha Dụ Phân, mày thật xấu xa, không biết dè dặt chút nào!

Buông tay khỏi eo của cô mà vẫn còn lưu luyến, Bạch Thư Duy tiếp tục động tác lái xe như lúc đầu. Anh cúi đầu hỏi cô nơi học piano, cô chỉ đường cho anh đi.

Ngay lúc đó Bạch Thư Duy ước gì phòng học piano càng xa càng tốt, tốt nhất là nên xa tới chân trời góc biển, như vậy anh có thể bắt chập tất cả chờ cô về phía trước, duy trì không gian ngọt ngào giữa hai người như thế này.

Hy vọng dù gì cũng chỉ là hy vọng, dù chân trời góc biển, trái đất thì hình tròn, luôn luôn có điểm cuối.

Lúc đến lầu dưới lớp học piano thì cô đã muộn 10 phút, đối với việc thầy giáo tự mình chỉ dạy cho cô hơi một tý là lấy piano ra mà nói thì đây là tổn thất không nhỏ.

"Mau vào đi "

"Ừ, cảm ơn." Kha Dụ Phân cầm túi sách và bản nhạc vội vàng xuống xe chuẩn bị lên lầu, nhưng mới chạy mấy bước cô lại ngừng lại, xoay người nhìn Bạch Thư Duy.

Cô lấy hết tất cả sức lực níu chặt lấy bóng dáng của anh, bộ dáng thanh xuân của anh vô cùng đẹp trai, rõ ràng khắc sâu trong đôi mắt của cô. Vì đưa cô

đến chỗ học piano, anh đạp xe nhanh đến mức người đầy mồ hôi, quần áo trên người đều ướt đẫm, mà cảnh tượng đó trong mắt Kha Dụ Phân giống như một bức tranh tuyệt đẹp, trong bức tranh là anh đối với cô chân, thiện, mỹ. (*chân = thật, thiện = lương thiện, mỹ = đẹp)

Cô sao vậy, đã trễ rồi không phải sao? "Còn không mau vào đi." Bạch Thư Duy thúc giục.

Kha Dụ Phân cười, nhìn anh đang ngồi trên xe đạp nở một nụ cười thật ngọt ngào, đôi mắt tỏa sáng làm anh nhìn thấy phải mất hồn, hoảng hốt.

Không tránh được bị nắng, dù sao thời gian của thầy giáo cũng vô cùng quý báu, trễ một phút cũng không được. Quả nhiên, mới vừa vào phòng học, Kha Dụ Phân ngoan ngoãn bị thầy giáo khiển trách, ngoan ngoãn ngồi trước dương cầm học.

Trước kia, gánh vác kỳ vọng vô hạn của mẹ về piano làm cô cảm thấy nặng nề, giống như có một luồng khí vô hình đè ép cô làm cho cô không thể nào thở được. Nhưng hôm nay Kha Dụ Phân cảm thấy rất yên tĩnh và âm áp nên đánh đàn cũng nhẹ nhàng, thoải mái đi rất nhiều.

Đồng thời nghĩ đến Bạch Thư Duy, cô tự nhiên hiểu ra thì ra trong lòng có người, sẽ yên tĩnh và tốt đẹp như vậy.

Thời gian an tĩnh nhưng không ngừng tiến lên phía trước, không ngừng trôi qua.

28 tuổi thì trí nhớ đã bắt đầu lão hóa nhưng Kha Dụ Phân trở lại quá khứ, đang chuẩn bị tham gia thi đại học, tất nhiên phải học lại những gì của 10 năm trước đó, nhồi nhét tất cả vào trong đầu cô.

Thức trắng đêm đèn sách, đến rạng sáng vừa đói vừa mệt, mặc dù buồn ngủ nhưng chỉ cần nhớ tới Bạch Thư Duy thì lòng của cô lại ấm lên.

Cô nghĩ nếu thiếu ngủ có thể trả hết cái giá được làm lại cuộc đời thì cô cam tâm tình nguyện thiếu ngủ.

Không bao lâu, cô gối đầu trên sách vở ngủ thiếp đi, miệng hơi cười cười tiến vào giấc mộng đẹp.

Máy đánh nhịp bị hư. Giữa trưa ngày thứ bảy, Kha Dụ Phân chạy thẳng đến cửa hàng nhạc cụ mua một máy đánh nhịp mới, thuận tiện đốt một đồng tiền chọn mấy quyển sách tham khảo tổng hợp đề thi của mấy năm qua, chuẩn bị về nhà cô gắng học tập.

Cô nỗ lực như vậy có hai nguyên nhân ——

Thứ nhất, không muốn ngày nào đó sự việc bại lộ, mẹ nhân cơ hội lấy thành tích trượt của cô làm nguyên nhân quy trách nhiệm lên người Bạch Thư Duy, cho nên cô phải phát hiện tất cả hành động của mẹ trước, nhanh chóng khôi phục lại tài năng để tránh những phiền toái không cần thiết.

Còn nữa, nhớ năm đó sau khi thi đại học, Bạch Thư Duy vào đại học ở phía bắc, cô lại nghe theo mẹ quyết định điền vào một trường học ở phía nam. Nhưng lần này làm lại từ đầu, cô không muốn có khoảng cách với Bạch Thư Duy nữa, cô muốn học cùng trường đại học với anh!

Mất thấy ngày thi đại học càng đến gần, để bảo đảm kết quả như nguyện vọng của mình, cô phải dùng cách nhanh nhất kéo lại thực lực tích góp lâu ngày, kéo điểm số cao lên, đến lúc đó việc điền vào bảng nguyện vọng mới có thể hoàn toàn nắm chắc.

Chọn được khá khá, đang chuẩn bị đến quầy trả tiền thì Kha Dụ Phân thính tai ngoài ý muốn nghe được giọng nói của Bạch Thư Duy, cái giọng nói dịu dàng kia.

"Tổ Nhi, được rồi, đừng khóc." Người con trai nhẹ giọng dụ dỗ.

"Bạch Thư Duy, em chán ghét anh." Giọng nữ vốn đáng yêu, mềm mại nhưng vì khóc nên giọng nói như đang thì thào

Thật sự là anh? !

Vậy Tổ Nhi đang giận trách và ghét Bạch Thư Duy, và lại giọng nói còn hơi ngây thơ là ai?

Một vị chua lan tràn trong lòng Kha Dụ Phân, tư vị này làm cô khó chịu, hơn nữa nghe tiếp thấy Thư Duy còn kiên nhẫn dụ dỗ đối phương, cô.
Lại càng khó chịu!

Cô giống như cô vợ đang ôm bình dấm chua, không nhịn được muốn nhìn lên, rốt cuộc là cô bé nào thần thông quảng đại như vậy, có thể khiến Bạch Thư Duy tìm mọi cách dụ dỗ như vậy.

"Em xem, anh chơi với em không tốt sao? Thật là làm cho anh đau lòng." Trong giọng cảm thán của Bạch Thư Duy còn cất giấu ý cười.

Kha Dụ Phân theo tiếng nói đi đến, núp nửa người sau giá sách, len lén thò đầu ra, quả nhiên nhìn thấy Bạch Thư Duy cao lớn đang đưa lưng về phía cô, hơi khom người nói chuyện với người nào đó, và lại trong giọng nói không che giấu được cung chiêu với người đó.

Cô không thấy người kia, nhưng chỉ nhìn thấy bộ dạng lấy lòng bằng mọi cách của anh cũng đủ để lòng cô chua xót rồi.

Cô chưa bao giờ biết, Bạch Thư Duy là một người có tình yêu bao la như vậy, có thể đồng thời đối tốt với cô và cô gái khác, cô vẫn còn cho rằng anh đối với cô có khác biệt, không ngờ chẳng qua là bản thân cô đơn phương.

Kha Dụ Phân đang lâm vào hố sâu cảm xúc, không cẩn thận nghe được đoạn đối thoại phía sau.

"Nếu không em nói, em muốn anh thế nào?" Bạch Thư Duy lấy lòng vô cùng hèn mọn.

"Em không muốn mua bút màu, em không thích vẽ, em muốn mua súng nước, anh dẫn em đến công viên chơi bắn súng nước, em sẽ tha thứ cho anh." Trần Diệu Tổ 5 tuổi vô cùng kiên định nói.

Bạch Thư Duy tức giận nhìn tiểu quỷ Trần Diệu Tổ, rốt cuộc cuối cùng cũng đầu hàng thỏa hiệp "Được, bây giờ đi mua súng nước, rồi anh dẫn em đến công viên nước chơi súng nước, vậy được chưa?"

"Bé em... Chân em rất đau." Tính xấu lại phát tác.

Bạch Thư Duy cong người xuống, ôm lấy tiểu quỷ Trần Diệu Tổ gần năm tuổi rất khó dây dưa——

". Đây? Há? !" Kha Dụ Phân kinh ngạc nhìn Bạch Thư Duy cúi xuống ôm lấy Cô bé nhỏ? !

Đột nhiên có tiếng nói kinh ngạc, Bạch Thư Duy theo bản năng xoay người lại, không ngờ gặp được Kha Dụ Phân, nhưng anh chỉ sững sốt một lát rồi nở nụ cười, ôm cô bé nhỏ bước chân đi nhanh đến.

"Làm sao cậu biết ở chỗ này?"

". Ra ngoài mua máy đánh nhịp, thuận tiện chọn mấy quyển sách tham khảo." Cô kín đáo nhìn cô gái nhỏ "Cô bé là?"

"Em gái của Trần Quang Tông, gọi là Trần Diệu Tổ. Tổ Nhi, đây là chị Dụ Phân, cũng là bạn học của anh trai của em."

"Em ghét Trần Quang Tông, em thật sự vô cùng ghét Trần Quang Tông, em không muốn làm em gái của Trần Quang Tông, em muốn đoạn tuyệt quan hệ anh em với Trần Quang Tông." Cô gái nhỏ tức giận bất bình tuyên bố công khai.

A di đà Phật, thì ra chỉ là cô bé nhỏ, cô còn tưởng anh dẫn nữ sinh khác ra ngoài dạo phố !

Nghĩ đến bản thân mới vừa ghen tức suy nghĩ lung tung, Kha Dụ Phân không nhịn được lắc đầu, tự mình đánh trống lảng cười bản thân quá đa nghi.

"Thế nào?" Bạch Thư Duy không hiểu nhìn cô.

Cô lại lắc đầu, cười không trả lời, ngược lại hỏi "Nhưng Trần Quang Tông đâu?"

"Anh ấy đi hẹn hò, cho nên vứt bỏ em, anh và anh ấy cấu kết với nhau làm việc xấu." Cô gái nhỏ đưa ngón tay chỉ ngay trước mũi Bạch Thư Duy, bắt nạnh nói.

"Ai ai ai, anh cũng đã nói dẫn em đi mua súng nước chơi, em còn không tính toán tha thứ cho anh sao?" Bạch Thư Duy trêu chọc cô bé.

"Em quyết định, em muốn ở chung một chỗ với chị này, vì anh và Trần Quang Tông đều là những nam sinh hư." Bé giãy dụa cơ thể nhỏ bé tròn vo, ép Bạch Thư Duy không thể không thả bé xuống.

Vừa bước xuống sàn nhà, Trần Diệu Tổ chạy ngay về phía Kha Dụ Phân, không hề sợ người lạ kéo tay của cô, nở nụ cười đáng yêu không giống với dáng vẻ điêu ngoa vừa rồi, cười giống như một đóa hoa nhỏ "Chúng ta đều là nữ sinh, cùng một phe có được không?"

Kha Dụ Phân cười, mặc cho cô bé nhỏ khá ái kéo tay của cô.

"Trần Diệu Tổ, chị ấy không nói dẫn em chơi súng nước." Bạch Thư Duy cố ý nói như vậy.

"Chị à, dẫn em đi có được không? Diệu Tổ rất đáng thương, bị anh trai lừa gạt, sau đó anh Thư Duy cũng gạt em, em thật sự rất đáng thương đó, chị dẫn em đi lấy nước chơi súng nước có được không?" Trần Diệu Tổ lắc lắc cơ thể, làm bộ đáng thương nhìn Kha Dụ Phân.

Aizzz, hóa ra là một cô bé nhỏ bị bỏ rơi.

Trong cặp mắt nhỏ kia đều là mong ngóng, làm tình thương của mẹ mềm mại nhất trong lòng Kha Dụ Phân hoàn toàn gọi ra, không bao lâu cô đồng ý cô bé.

"Yeah, chị tuyệt nhất, chúng ta không cần chơi với nam sinh hư, đi chị, em dẫn chị qua kia mua súng nước." Trần Diệu Tổ lôi kéo tay Kha Dụ Phân, quen cửa quen nẻo đi đến lầu bán đồ chơi.

Thấy cô bé hưng phấn bùng bùng, Kha Dụ Phân và Bạch Thư Duy nhìn nhau mỉm cười, một trước một sau đi theo cô bé lên lầu.

Thừa dịp Trần Diệu Tổ chuyên tâm chọn lựa súng nước thì Kha Dụ Phân đề thấp giọng nói, tò mò hỏi "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Con bé này dính chặt lấy Trần Quang Tông, nhưng Trần Quang Tông không muốn mang theo cái bóng đèn này đi hẹn hò, cho nên đã lừa gạt con bé đến nhà mình sau đó lẳng lặng chuẩn bị, con bé nghĩ rằng tổ thông đồng nên tức giận, khóc to thật lâu, nhất định bắt tổ dẫn đi mua súng nước."

"Thì ra là như vậy, tớ còn cho rằng" Giật mình, thiếu chút nữa nói ra điều không nên nói, cô nhanh chóng ngậm miệng.

Anh nhíu mày tò mò hỏi ngược lại "Cho rằng cái gì?"

Kha Dụ Phân không trả lời mà chỉ vắn vè lỗ mũi, che giấu sự chột dạ của mình, lấy cớ muốn xem Trần Diệu Tổ chọn súng bắn nước có tổ không t, nhanh như chớp né qua bên cạnh anh.

Gào thét, giả bộ ngu! Cô gái này cũng không soi gương xem, nhìn bộ dáng biểu mô hôi lâu của cô thì đứa ngốc mới không biết trong lòng cô cho rằng cái gì.

Nhưng phản ứng của cô làm anh cảm thấy rất vui vẻ, chuyện này chứng tỏ. Cô quan tâm anh.

Chơi súng nước? ! Rất tốt, cô chưa từng chơi!

Kha Dụ Phân vừa mong đợi vừa sợ thương tổn Trần Diệu Tổ nên không cự tuyệt lời mời nhiệt tình của cô bé, quyết định bỏ túi đồ nặng xuống cùng cô bé bước bình này đại chiến một trận.

Đây là lần đầu tiên cô tháo giày trước mặt người khác, khi cô để chân không đạp lên thảm cỏ mềm mại trong công viên thì cảm giác ngứa từ bàn chân truyền ra sau đó là cảm giác buông lỏng và thoải mái khó nói thành lời.

"Có phải rất thoải mái hay không?" Trần Diệu Tổ cười tít mắt hỏi.

"Ừ, mềm mại lạnh lạnh."

Trần Diệu Tổ 5 tuổi rất đặc ý giống như bản thân và Kha Dụ Phân đang chia sẻ cái gì vô cùng tốt vậy.

Trước trận đấu, Bạch Thụ Duy hướng dẫn kỹ thuật cho Kha Dụ Phân hồi lâu, Trần Diệu Tổ đứng một bên chờ lâu không chịu được nên quyết định trực tiếp đánh.

"Chị Dụ Phân——" Cô bé nhỏ dùng giọng nói ngọt ngào làm tín hiệu.

Kha Dụ Phân không có phòng bị quay đầu lại ——

Chỉ thấy Trần Diệu Tổ cầm súng bắn nước trong tay sẵn sàng đối diện cô, không để cho cô có cơ hội phản ứng, phun nước cô ướt sũng người, Kha Dụ Phân bị dọa sợ đến mức oa oa gọi.

"Ha ha ha ha, chơi thật vui!" Bé con vui vẻ cười đùa, nhảy nhót vui vẻ.

Lực chiến đấu của Kha Dụ Phân trong nháy mắt bị kích thích "Đừng chạy, Tổ Nhi, bây giờ chị sẽ công kích em." Đuổi theo nhóc con đó chạy như điên.

Trần Diệu Tổ mở miệng xin khoan dung, cơ thể nhỏ nhắn nhanh nhẹ chạy tới chạy lui trên cỏ, sức sống tràn đầy, thỉnh thoảng quay đầu lại phản kích Kha Dụ Phân, chỉ chốc lát sau cả người Kha Dụ Phân đã nhếch nhác, cả người ướt sũng nước.

Bạch Thụ Duy khoanh tay đứng một bên xem cuộc chiến, nhìn thực lực của hai bên không nhịn được cười ha ha.

Kha Dụ Phân không phục, bí mật đồng minh với Trần Diệu Tổ, hai người im lặng đi đến chỗ Bạch Thụ Duy, liên minh giương tầm súng cùng một chỗ, vốn hai người đang đối địch đột nhiên hòng súng chính xác chia vào Thụ Duy, hung hăng công kích khuôn mặt tuần tú của anh.

"Đáng ghét, hai người!" Bạch Thụ Duy cố làm bộ hung ác vọt tới, lấy súng trên tay của Tổ Nhi 5 tuổi, mượn súng bắn nước trong tay cô bé công kích mãnh liệt Kha Dụ Phân. "Xem cậu còn dám hay không! Nói xin lỗi mau."

"Chị chạy mau, chạy mau." Trần Diệu Tổ hưng phấn hô to.

"A, Bạch Thụ Duy, đừng bắn tớ nữa, đồ quỷ sứ đáng ghét! Bạch Thụ Duy ——" Cô hét lớn lạnh lạnh.

Nào là tiếng cười, tiếng kêu khiến công viên giữa trưa tràn ngập rộn ràng.

Cho đến khi Trần Quang Tông hẹn hò xong đến đón Diệu Tổ, cả người Kha Dụ Phân nhếch nhác vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Bạch Thụ Duy đưa tay lau nước trên mặt cô "Nhìn cậu đi, chơi còn điên khùng hơn cả Tổ Nhi." Trong giọng nói tràn đầy cưng chiều.

Cô phớt lờ vẩy vẩy tóc "Đi, tản bộ phơi nắng." Tóc và quần áo của cô đều ướt hết rồi, ngồi chờ gió thổi sẽ cảm, dứt khoát tản bộ phơi nắng mặt trời trong công viên.

Bạch Thụ Duy không phản đối, một tay cầm sách và máy đánh nhịp cho cô, một tay kia cầm giày của cô, vai kề vai chính đi trên con đường dành cho người đi bộ trải đầy ánh nắng mặt trời, phía sau bọn họ còn có hai cái bóng thật dài.

Anh âm thầm vui vẻ trong lòng, hai bóng dáng kia gần gũi dường như thay phiên nhau tiến lùi, không phân rõ anh hay là cô.

"Đi chơi như vậy không sao chứ?" Anh biết nhà cô rất nghiêm khắc, bình thường ít khi được bước ra cửa.

"Dĩ nhiên là không, trong nhà không có người lớn!" Cô mỉm cười nói.

Ba không có ở đây, mẹ cũng đi với những phu nhân nhà khác uống trà trưa rồi, cô đương nhiên là được tự do giải phóng!

Cô ngước mặt lên, miệng hơi cười đón ánh mặt trời, bộ dáng tự do tự tại vô cùng đẹp.

Bạch Thư Duy cảm thấy ngứa ngáy trong tay, không kiềm hãm được giờ tay lên giúp cô vén mấy sợi tóc ra sau tai.

"Cám ơn." Cô xấu hổ cần môi nói cám ơn, ánh mắt lơ đãng lướt qua cái cầu trượt quen thuộc "Ah, là cầu trượt tim lạng!" Cô như cô bé nhỏ loại tung tăng chạy về phía cầu trượt.

Nhìn những bậc thang trong trí nhớ, Kha Dụ Phân cảm giác không thể tin được, không ngờ khi còn bé cảm thấy cái cầu trượt này rất cao lớn, hôm nay lại cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Bạch Thư Duy thả đồ trên tay xuống, đi về phía trước sờ sờ cầu trượt tràn đầy kỷ niệm, không nhịn được trêu chọc "Khuyên cậu đừng chơi, sẽ bị mắc kẹt trên cầu trượt đó."

"Thật là xấu!" Kha Dụ Phân xoay người đánh cánh tay anh để bày tỏ hàng nghị.

Anh thuận thế đưa tay vòng qua hông của cô —— anh đã muốn làm như vậy từ lâu rồi, mỗi lần nhìn thấy cô anh chỉ muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng ngại Tô Nhi nên anh chỉ có thể ần ần đến bây giờ.

Nhìn anh một cái, cô khẽ bĩu môi, giật giật người nhưng không thật sự kháng nghị, sau đó đầu hàng để cho bản thân dựa vào trong ngực anh.

Hai người cứ tựa sát như vậy thật lâu không nói câu nào.

Kha Dụ Phân ở trong ngực hồi lâu rồi cuộc lấy dũng khí, dùng giọng gần như thì thầm nói "Tớ thường nhớ tới ngày chúng ta trốn ở chỗ này." Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi mắt đen láy hơi ươn ướt, khiến anh nhìn đến mê mẩn

"Vẫn chưa nói cám ơn cậu, thật ra thì tớ rất cảm kích ngày đó cậu không bỏ mặc tớ."

"Không phải lần đó có hứa sẽ làm bạn tốt sao?" Khi đó, bọn họ có ghé tay ước định. Bạch Thư Duy giờ ngón tay lần đó ghé ra nhắc nhở cô ước định của bọn họ.

Kha Dụ Phân gật đầu cười.

Cô nhìn anh, đột nhiên cũng không biết từ đâu sinh ra một dũng khí vĩ đại, cô không quan tâm đến những gì mình tuân thủ bao năm nay, chỉ muốn chân thành biểu đạt cảm xúc của bản thân.

Cô nhìn anh không chớp mắt, đôi mắt đen lóe sáng "Có thể không chỉ là bạn bè được không?"

Bạch Thư Duy còn chưa kịp tiêu hóa hết hàm ý trong lời nói của cô, cô gái trong ngực đã nhón chân lên, dùng đôi môi lạnh lạnh chạm vào môi anh.

Quá đột ngột làm đầu óc của anh trống rỗng ——

Thì ra là khi chuyện bản thân mong mỏi từ lâu chân chính xảy ra thì đầu óc sẽ không có phản ứng kịp thời!

Còn chưa kịp thưởng thức hương vị ngọt ngào đó thì cô đã lui ra, mang đi xúc cảm tốt đẹp trên môi anh đi.

Ánh mắt của hai người lạng lẽ giao nhau.

Cô chột dạ, gò má ửng hồng.

Anh nhú mày, vẻ mặt cứng ngắt.

Bị anh im lặng và lại nghiêm túc nhìn như vậy, Kha Dụ Phân cảm thấy bản thân thật khó khăn mới có dũng khí như vậy, nhưng tất cả đều không thành công, cô quần bách muốn quay người lùi xa anh, giữ một khoảng cách an toàn với anh, nhưng anh đã bước lên trước một bước, mang theo vẻ bất an nhìn cô.

Cô không tự chủ được bước ra xa, anh thông thả ung dung tiến lên, cô tiếp tục lui về phía sau, anh tiếp tục tiến lên.

Khi cô thối lui đến không chỗ có thể lui được nữa, sống lưng dựa vào cầu trượt, cổ tay đột nhiên bị anh nắm chặt, sức lực kia là cô hơi đau.

Kha Dụ Phân hốt hoảng muốn lên tiếng kháng nghị, nhưng gương mặt nghiêm túc trước mặt làm cô dè dặt tất cả lại.

Cho là sẽ hơi bạo lực, không ngờ lại vô cùng dịu dàng, thận trọng đến gần cô rồi bỗng nhiên môi anh hôn môi của cô.

Tìm cô như đánh trống, dường như muốn bất tỉnh. Cô hơi nâng cằm lên, thuận theo sự dịu dàng của anh ngậm müt, hơi thở của anh vô cùng thân mật lưu luyến trên môi cô.

Lát sau, anh rời khỏi môi của cô, mắt sáng như đuốc, giọng nói khàn khàn ". Như vậy, vẫn còn là bạn bè sao?"

Trên thực tế, ngay từ lúc anh đưa tay ôm eo cô, bọn họ cũng đã không chỉ là bạn bè bình thường nữa.

Trần Quang Tông là bạn bè của anh, nhưng anh tuyệt đối sẽ không dùng cách ôm cô để ôm Trần Quang Tông, như vậy cô còn không hiểu?

Đúng là ngốc mà.

Nhưng ngốc một chút được, vì ngốc nên anh mới có cơ hội dùng cách này để chứng minh tâm ý của anh đối với cô.

Cô cười, cười vui vẻ. Đúng! Dĩ nhiên không chỉ là bạn bè, bạn bè sẽ không hôn môi, bọn họ tuyệt đối không chỉ là bạn bè!

Cô ý thức được nên nói trước, miệng đã không sợ bật thốt lên "Vẫn còn."

Bạch Thụ Duy nghe vậy vui mừng muốn nổ tung, lần này hai tay anh nâng mặt cô lên, nhanh chóng dán môi mình lên môi cô, hung hăng chà đạp cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, nụ hôn rất mãnh liệt, giống như hận không thể điên cuồng nuốt cô vào trong bụng, mạnh mẽ nhưng ngọt ngào.

Anh biết anh lại kích động, nhưng đây không phải là quyền lợi của cậu con trai 18 tuổi nên có sao?

Ôi, người này khẳng định là không biết ánh mắt cuồng nhiệt chuyên chú của anh có bao nhiêu người mê mẩn, như điện cao áp, không biết làm giật điện biết bao cô nàng.

Cô không vào địa ngục thì ai vào địa ngục! Kha Dụ Phân quyết định cô sẽ một mình thay thế mọi người bị điện cao áp của Bạch Thụ Duy hoàn toàn đánh ngất!

Bọn họ ôm nhau thật chặt dưới ánh chiều tàn, dưới cầu trượt kỷ niệm, bọn họ đang hôn nhau cuồng nhiệt.

Lúc rời nhau đương nhiên ai cũng còn thở gấp nhưng nói cũng không nói, mặc dù khuôn mặt đỏ ửng nhưng không che giấu được vui sướng trong mắt nhau. Trước kia cô rất lạnh lùng, lạnh như băng khác hẳn với cô bây giờ, Kha Dụ Phân bây giờ mặc dù không lạnh lùng nữa, nhưng lại có thể hủy đi lý trí của anh, chỉ cần tùy ý cũng có thể đẩy lên ngọn lửa trong anh mà không cần tốn nhiều sức vẫn có thể đốt cháy anh.

"Bé tở đi... Chân tở đau quá." Trần Diệu Tổ lại bắt đầu ăn vạ.

"Cũng không phải là đứa bé." Anh khẽ trách.

"Cậu không công bằng, cậu mới vừa nãy còn ôm cô gái khác, tại sao không thể ôm tở? Không phải là không thể bế tở chứ?" Cô nhún mắt lại, thông minh lanh lợi kích thích anh.

"Cái người này mở miệng là nói những lời xảo trá như vậy sao?" Cư nhiên khiêu khích anh!

"Ah, mới vừa nãy cậu còn cố gắng hôn như vậy!" Cô mặt dày nhạo báng anh. Nhưng, thật sự là quá lớn mật rồi, đừng khí duy trì không tới một giây đồng hồ, chính cô đã phải đỏ mặt.

Về mặt Bạch Thụ Duy mỉm cười làm cô bối rối, thỉnh thoảng ôm ngang cô lên.

Đột nhiên bị nâng lên làm cô hét lên kinh ngạc, bản năng ôm chặt bờ vai của anh.

Không để ý tới cô đang kêu, Bạch Thụ Duy bế cô nhanh nhẹn đi về phía trước.

". Muốn đi đâu?" Cô không muốn bị anh ôm đi như vậy một vòng công viên, hai người lén lút ngọt ngào là một chuyện, nhưng rêu rao sẽ bị người khác chỉ chỉ chỏ chỏ, lại nói cô cũng không phải thật sự muốn anh bế, chỉ muốn chọc phá anh mà thôi, cô cũng không nhẹ, cô không muốn tay anh đau.

Anh cố ý không trả lời, bế cô tới bồn rửa tay không xa. Đi tới bồn rửa tay đặt cô lên trên, để cô đứng ở trước, đưa tay bắt lấy chân của cô

Kha Dụ Phân vừa mới thở phào, lại bị cử chỉ của anh làm sợ hết hồn "Aizzz, Bạch Thụ Duy, cậu làm gì vậy."

Cúi người, đôi tay khoác lên bờ vai anh, vội vã cuống cuống kêu to.

"Tiểu quý nhất gan, đi chân không chơi bẩn như vậy, không rửa sạch làm sao mang giày vào hả?"

". Tở... Tở tự rửa được." Mặt cô lúng túng, vô cùng lúng túng.

Tại sao có thể để anh giúp cô rửa chân? Này, này, chuyện này làm người ta cảm thấy rất xấu hổ!

Không để ý tới cô kêu, anh vịn vòi nước, nâng từng chân cô lên, thận trọng rửa tất cả bùn đất trong chân cho cô. Đầu tiên là chân trái, sau đó là chân phải, rửa thật sạch cả hai chân.

Mặt Kha Dụ Phân đỏ lên, lảng lảng nhìn bản thân như được biến thành công chúa thương yêu, nhìn anh rửa sạch bùn đất trên chân cho cô, trong lòng vô cùng cảm động, thỏa mãn vì được người khác yêu thương.

" Cậu sẽ vĩnh viễn đối với tớ như vậy được không?"

"Sẽ không." Anh trả lời không hề do dự.

Nghe anh nói như vậy, lòng cô giống như bị người khác hung hăng đánh một quyền, buồn bực đau đớn.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô kinh ngạc, phát hiện cô sắp khóc, anh hạ hạ nụ cười "Cậu biết vĩnh viễn là bao xa không?"

Kha Dụ Phân lắc đầu, thất vọng ê ẩm cả chớp mắt.

"Tớ cũng không biết. Cho nên, tớ không cam kết chuyện tớ không biết kết thúc chỗ nào, nhưng tớ biết chỉ cần cậu ở bên cạnh tớ một ngày, tớ sẽ cố gắng đối xử với cậu thật tốt."

"Đáng ghét!" Cô không nhìn được mắng, một giây sau cô ngồi xổm trước mặt anh, không để ý nước mắt tán loạn trên mặt, cô ôm chặt lấy anh.

Mới 18 tuổi đã nói được những lời ngon tiếng ngọt như vậy, nếu để cho anh tu luyện thêm vài năm thì sẽ như thế nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Không biết bắt đầu từ lúc nào, sau khi tan học, phòng học đã trở thành thế giới nhỏ của Kha Dụ Phân và Bạch Thư Duyệt.

Sau một ngày ẩn nhẫn nghe người yêu lải nhải, luôn luôn bộc phát rất nhanh, đành phải nói thẳng với đối phương vào thời điểm này, để tránh nổ mạnh, có khi không nói lời nào, sánh vai ngồi chung một chỗ đọc sách, học toán số học, mỗi lần đều khiến hai người cảm nhận sâu sắc một loại vô thanh thắng hữu thanh làm bạn cảm thấy tốt đẹp

Khiêm nhường như vậy không phải không có nguyên nhân, kì thi sắp tới, nếu hai người đột nhiên yêu đương công khai, khẳng định sẽ khiến cho những người có quyền uy đặc biệt chú ý, tình cảm lưu luyến không có ích lợi đó sẽ là nguyên nhân gây ra rắc rối, vì ngăn ngừa tai họa đổ xuống trên người, bọn họ có chung một nhận thức, trước mặt người khác giữ một khoảng cách, ở sau lưng người khác mới thân mật với nhau- -

. . . Khụ khụ, kỳ thật cũng chỉ là dắt tay, ôm eo, hôn môi, tóm lại là làm chuyện mà những người yêu nhau sẽ làm, nhưng còn không đến mức không có chừng mực.

Nhưng mà, kì thi càng ngày càng gần, sau khi tan học cũng có nhiều bạn học ở lại phòng học đọc sách khiến cho thế giới nhỏ của hai người, tự nhiên xuất hiện thêm quá nhiều người không liên quan.

Bạch Thư Duyệt mới từ sân bóng rổ trở về, trên tay mang theo hai chai theo hai chai nước trái cây mua ở máy bán hàng, vội vã lên lầu muốn chia sẻ với Kha Dụ Phân, nhìn thấy trong phòng học hoặc hai người một tổ, hoặc ba người một nhóm, hoặc bốn người một đoàn nhỏ phân tán ở mỗi góc phòng, cảm giác không thoải mái giống như trụ sở bí mật bị người ngoài hành tinh xâm lấn.

"Thư Duyệt, cậu vừa mới chạy đi đâu vậy? Có mấy học muội mang theo quà sinh nhật tới tìm cậu." Vương Chí Vĩ thấy anh, lớn tiếng ồn ào.

"Đi sân bóng chơi bóng."

"Thì ra là thế. Không thấy được cậu, trên mặt học muội không biết có bao nhiêu thất vọng! Quà tặng trên bàn là các em ấy mang tới, các em ấy đối với cậu thật là hết lòng rồi." Vương Chí Vĩ cực kỳ hâm mộ.

Bạch Thư Duyệt chán nản trở lại chỗ ngồi, kéo ra ghế dựa ngồi xuống, không có phản ứng gì với lời nói của Đồng Vũ.

"Ài, tớ hỏi cậu đó, có một học muội dùng mào của cô bé đó có thể tiêu diệt nam sinh, cậu và em ấy quen nhau sao?"

Tiêu diệt nam sinh?! Bạch Thụ Duy nghiêng đầu nghĩ nghĩ, phát hiện mình một chút ấn tượng cũng không có, thẳng thắn lắc đầu.

"Vương Chí Vĩ, người học muội thích là Bạch Thụ Duy, cậu ở đó chảy nước miếng làm gì."

"Nói tôi, chính cậu vừa rồi không phải nhìn chăm chăm học muội đó sao."

"Rầm! Là cậu được không. . ." Khi bạn học nam kia anh một câu tôi một câu trêu chọc lẫn nhau, thì Bạch Thụ Duy cúi đầu vụng trộm đưa ánh mắt nhìn về phía Kha Dụ Phân đang yên lặng làm bài.R~R~D~D~L~Q~D

Kỳ quái, sao cô vẫn không ngẩng đầu lên nhìn anh?

Vương Chí Vĩ kêu gào lớn tiếng như vậy, cô không thể nào không biết anh đã về lớp học rồi.

Đợi hồi lâu, phát hiện cô vẫn như cũ chuyên chú vào bài tập toán trước mắt, Bạch Thụ Duy hậm hực hờn dỗi bắt đầu thu lại những món quà sinh nhật gần như phủ kín chỗ ngồi của anh.

Một lát sau, anh phát hiện có một đạo ánh mắt dừng ở chỗ mình, anh theo bản năng ngẩng đầu lên, phát hiện là Kha Dụ Phân, đang muốn kéo môi mỉm cười với cô, cô lại quay đầu lại, biểu tình lạnh lùng, không thêm để ý anh.

Cô làm sao vậy? Bạch Thụ Duy buồn bực khó hiểu.

Lúc còn đang hoang mang, liền thấy cô bắt đầu nhét toàn bộ sách tham khảo trên bàn vào túi sách, cầm túi sách đột nhiên đứng dậy, đi ra phòng học.

Hả, cứ như vậy mà đi sao? Cô lại có thể không chờ anh!

"Kha. . ." Giật mình thiếu chút nữa hô lên tên cô, Bạch Thụ Duy vội vàng ngậm miệng, dùng vài tiếng ho nhẹ che dấu, tiếp theo, sau khi nhét lung tung tất cả mọi thứ vào trong cặp sách, xách lên đóng quà tặng kia, vội vàng đuổi theo.

Không ngờ Kha Dụ Phân lại có thể đi nhanh như vậy, mới chỉ cách có vài giây, cuối hành lang đã không thấy bóng dáng của cô. Không đứng, theo đạo lý chân anh là kiện tướng bóng rổ sao có thể thua bởi cô. Bạch Thụ Duy tăng tốc độ, dọc theo cầu thang nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này Kha Dụ Phân rất mất hứng, thật sự rất mất hứng!

Tốt xấu gì cũng học chung nhiều năm như vậy, đương nhiên cô biết Bạch Thụ Duy nhận được rất nhiều hảo cảm từ bạn khác phái, nhưng biết là một chuyện, chính mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Cả ngày nhìn Bạch Thụ Duy và đám người tới từ bốn phương tám hướng kia, những fan cuồng "Tốt bụng" cầm quà tặng ở phía trước tiến đến tặng, cô chỉ kém không thở huyết ngay tại chỗ, nào là thiệp mừng sinh nhật, đồ làm bằng tay, chocolate tình yêu, đồng hồ đeo tay. . . Thậm chí, giày chơi bóng số lượng có hạn cũng mang tới đây!

Đúng, dây thanh của người khác cũng đã mọc vết chai, tiếng nói những fan cuồng này rất mềm mòng, gọi cái gì mà học trưởng Thụ Duy, ghé tòm, nghe thôi mà lỗ tai cô cũng bị viêm rồi.

Bạch Thụ Duy kia cũng là tên đầu heo! Có cần vui vẻ như vậy sao, cả ngày đều cười, cười nhiều như thế, răng trắng cũng va vào nhau!

Một màn lại một màn, Kha Dụ Phân thấy mà tâm đều chua, cả người cũng sắp bị ăn mòn.

Cô rất tức giận, cô thật sự rất tức giận, cô ghét những fan cuồng đó, cô ghét Bạch Thụ Duy nhận được nhiều hảo cảm, nhưng cô tức giận nhất lại là chính cô - -

Kha Dụ Phân, mày thật sự là đura đại ngốc, mày làm sao có thể không biết hôm nay là sinh nhật Bạch Thụ Duy?

Coi như bây giờ mày lập tức đi chọn quà tặng, khẳng định cũng tìm không thấy đồ tốt, bởi vì Bạch Thụ Duy cái gì cũng có, ngay cả giày chơi bóng chỉ sản xuất 50 cái cũng có, fan cuồng đều đã tặng hết rồi, mày có tặng tính mạng này, Bạch Thụ Duy cũng không nhất định sẽ yêu thích.

Mày - - ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc. . .

Kha Dụ Phân vừa uể oải suy sụp bả vai, một mặt vừa gõ mạnh vào đại não ngu dốt của mình.

Đột nhiên, tay ngu ngốc bị người nắm chặt - -

Cô hoảng sợ, quay đầu thấy là Bạch Thụ Duy, cô vui vẻ một giây, một giây sau vừa tức giận buồn bực vùng vẫy, hận không thể thoát khỏi tên đào hoa, tên nam sinh thói tha này.

"Qua đây." Anh lôi kéo cô đến phía sau trường, nơi ít người xuất hiện nhất.

"Bạch Thụ Duy, buông ra."

"Vì sao không đợi tớ?" Anh buông hai tay ra, vây cô ở trên vách tường.

Anh còn dám hỏi? Được, hôm nay, cô sẽ không là thực nữ nữa, cô muốn làm người đàn bà hung dữ.

"Bởi vì tớ bị đau mi mắt, nhìn cậu với đám fan cuồng kia cười hi hi ha ha, khiến mi mắt tớ rất đau." Cô lớn tiếng ồn ào.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô phát điên như vậy, Bạch Thư Duy sững sốt một phen, một giây sau, anh nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

"Cậu cười cái gì?" Mắt anh bị hồng rồi hả? Không thấy hiện tại cô rất giận? Vậy mà anh lại vẫn cười được.

"Cậu ghen tị đúng không?" Bờ môi anh cong lên duyên dáng, đắc ý hỏi.

"Rầm." Nhất thời không không chế được, cô thốt ra một câu không văn nhả. R~R~D~D~L~Q~D

"Còn nói không có, tức giận đến 'rầm' cũng đã nói ra rồi." Anh bắt lấy lỗi của cô mà vui vẻ, "Thì ra Kha Dụ Phân cũng nói lời thô tục! Thực hiếm lạ." Mà còn đặc biệt đáng yêu. Anh yêu thích không buông tay, xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lại còn âm ỉ với cô, anh còn rất hào phóng với cô mà! Kha Dụ Phân thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn anh, quay đầu rồi đi.

Anh liền đi theo, ý vào thân thể cao lớn, ngăn cản đường đi của cô.

"Tránh ra, cậu nhanh tránh ra - -" Tay của cô liều mạng đẩy anh. Biết bộ dáng này của mình rất ngây thơ, nhưng cô mặc kệ.

"Dụ Phân!" Bạch Thư Duy gọi to tên cô, ngay sau đó giọng điệu mềm mại, "Ài, rốt cuộc tớ phải làm gì với cậu đây?" Dứt lời, anh vứt bỏ những thứ phiền toái trong tay, hai tay ôm chặt lấy cô.

Vốn là không thuận theo, vùng vẫy, về sau, cô cũng ngoan ngoãn để cho anh ôm, bởi vì cô không thể cự tuyệt cảm giác được anh ôm, giống như cô là duy nhất của anh.

"Đừng tức giận có được hay không? Cậu có biết cậu tức giận, tớ sẽ không vui hay không?."

"Hừ, giỏi lắm, tớ thấy cậu rất vui vẻ mà, nhận quà tặng đây tay, nghe học muội xinh đẹp gọi học trưởng, mừng rỡ đến bay lên trời, còn có giày chơi bóng số lượng có hạn kia, thật phong cách đấy!" Khẩu khí buồn bực, lòng dạ hẹp hòi không quên đâm ngực đào hoa của anh! Vốn định hung hăng đâm đau anh, nhưng thân thể người này cấu tạo khác người hay sao, cô càng hung ác đánh anh, anh lại càng cười vui vẻ, sau cùng, đau lại là ngón tay cô.

"Có phải rất đau đúng không?" Anh kéo tay cô qua, nâng đến bên miệng hôn nhẹ, "Cậu nhìn cậu, vì đánh tớ lại tự làm đau mình, kết quả còn hại tớ đau lòng. . ."

Dù có tức giận đến cỡ nào, cũng sẽ bị ôn nhu như vậy đánh gục, cô trừ bỏ đầu hàng còn có thể làm gì? Ài, cô cũng không biết hôm nay mình bị làm sao, lại quá ầu trĩ, ưu tư.

"Lần sau còn hại bảo bối của tớ đau tay, tớ liền đánh mông cậu!" Bạch Thư Duy ôn nhu cảnh cáo.

Kha Dụ Phân không biết nên khóc hay cười, nhưng trong lòng thật sự cảm thấy ấm áp, tức giận cũng đều tiêu tan.

"Quà sinh nhật của tớ?" Anh đơn thuần đòi.

Quà sinh nhật?!

Ha ha hắc, về mặt Kha Dụ Phân chốt dạ, không quên đúng lý hợp tình cãi lại, "Dù sao cậu cũng đã có một đồng quà tặng rồi, lại cần của tớ sao? Tớ mua không được giày chơi bóng số lượng có hạn." Trong giọng nói cực kỳ chua xót.

Bạch Thư Duy gập ngón tay, véo mũi dọc dừa của cô. "Còn nói không ăn dấm chua, cũng đã chua xót thành như vậy rồi!"

Đứa ngốc này, thực không tin tưởng anh. Nhận lấy quà tặng, là vì ngại cự tuyệt ngay trước mặt, dù gì đây cũng là ý tốt của người khác, thiệp, tự làm gì gì đó, anh sẽ giữ lại, còn giày chơi bóng số lượng có hạn kia, anh sẽ lên trả lại.

Lần này coi như anh đối xử tệ, trêu chọc cô đánh đổ bình dấm chua, nhưng. . . Vui vẻ, nhìn bộ dáng cô vì anh ăn nhiều dấm, khiến cho lòng hư vinh của đàn ông nhỉnh không được thỏa mãn.

"Đúng, là tớ lòng dạ hẹp hòi, thích ăn dấm chua, cần tớ đi!" Cô thẹn quá thành giận chọn bề vờ.

Ai ngờ, Bạch Thư Duy quả thật bắt lấy ngón tay của cô, hung hăng cắn một ngụm, Kha Dụ Phân kêu đau ngay tại chỗ.

"Cậu cắn thật! Bạch Thư Duy cậu, đồ trướng thối! - -"

Kha Dụ Phân là vị tiểu thư đơn thuần, chưa từng lăn lộn tình trường, chưa biết cái gì là thủ đoạn, chỉ nhìn người khác tiếp xúc Bạch Thư Duy, cô rất ghét,

rất ghen tị, sau đó cảm xúc dâng lên, không sao kiểm soát được, ghen tị bao phủ cô.

Cũng vì đơn thuần này, khiến cho Bạch Thu Duyệt không thể không thích cô nhiều hơn.

"Ngày mai mới là sinh nhật của tớ." Anh nói thật.

"Cái gì. . ." Ngón tay cô vẫn rất đau! Kha Dụ Phân thương cảm cho ngón tay mình.

"Ngày mai mới là sinh nhật của tớ, tớ muốn cậu đi theo tớ." Anh bùng mặt cô ra lệnh.

"Tớ, tớ. . . Không biết! Ngày mai. . ." Miệng lầy lẹ không biết, nhưng đại não lại đang suy nghĩ, ngày mai làm thế nào để thoát được sự theo dõi của mẹ. Ài, cô thật sự học cái xấu!

Không được, cô còn phải tìm thời gian đi trước chọn quà tặng mới được, nhưng. . . Muốn tặng cái gì cho anh? Đòi này vẫn chưa bao giờ tặng quà cho người con trai mình thích, lại nói, quà tặng của những fan cuồng kia, một cái lại hơn một cái, cô không biết làm sao để đánh bại họ. Thực phiền!

"Bánh ngọt dâu tây."

"Gi?!" Cô chỉ ngây ngốc nhìn anh.

"Tớ thích nhất ăn bánh ngọt dâu tây." Đây là nhắc nhở rất rõ ràng rồi đó, để cho cô không mất nhiều thời gian hao tổn tâm trí, còn nghe không hiểu, liền muốn treo lên đánh đòn.

Kha Dụ Phân đỏ mặt cô bừa bãi, giả ngu nói: "Lại nói, tớ không biết, ngày mai không rảnh, tớ phải đi."

Đột nhiên, khuôn mặt tuấn tú đè ép tiếp xuống làm cho tâm hồn thiếu nữ hốt hoảng - -

Cô thẹn thùng đưa tay ngăn cản, "Cậu, cậu muốn làm gì?"

"Tặng quà sinh nhật cho tớ." Dứt lời, anh bắt lấy tay nhỏ vương bận của cô, một hơi chế trụ miệng nhỏ mềm mại kia, triền miên gặm cắn.

Không bao lâu, cô gái nhỏ đã thua, ánh mắt sương mù yếu đuối ở trong lòng anh, thuận theo anh muốn làm gì thì làm, hưởng dụng bờ môi đỏ mọng ngọt ngào này của cô.

Đây chính là giấy chơi bóng số lượng có hạn cũng không có lực hấp dẫn trí mạng bằng!

Kha Dụ Phân phát hiện công lực nói dối của mình thật sự là càng ngày càng dày công tôi luyện, lại có thể mặt không biến sắc nói với mẹ muốn đi thư viện tự học, đương nhiên, cũng vì đoạn thời gian này cô là đứa con ngoan ngoãn nên mới không khiến mẹ nghi ngờ.

Cô đặc biệt chạy vào nội thành, mua bánh ngọt dâu tây mà Bạch Thu Duyệt nói muốn ăn, trên đường tới nhà họ Bạch, cô khăn trương vuốt vuốt tóc, kéo kéo quần áo trên người, có phần hưng phấn lại có điểm xấu hổ.

Vốn là cô cũng muốn tự mình làm bánh ngọt, nhưng. . . Liền. . . Hừ, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, cô là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, đừng nói làm bánh ngọt, cơm cô cũng không biết nấu, vì suy nghĩ cho sức khỏe Bạch Thu Duyệt, cô nghĩ, cô nên ngoan ngoãn móc tiền ra, mua cái bánh ngọt xinh đẹp có vẻ thực tế hơn, cũng đừng hy vọng xa vời thách thức nhiệm vụ không có khả năng thực hiện.

Tuy tay nghề cô không khéo, nhưng chọn bánh ngọt cô làm được, dâu tây phía trên cô đã kiểm tra qua, bảo đảm thơm ngon tươi mới.

Nhà Bạch Thu Duyệt là một tòa nhà trên ba mươi năm, hai tầng lầu cao, tuy cùng một khu phố với nhà cô, nhưng cũng cách mấy cái ngã tư, người mẹ bán lĩnh cao cường của cô, cũng không thường lui tới chỗ này.

Kha Dụ Phân hưng phấn vươn ngón trở ra nhấn xuống chuông cửa - -

Ồi, đợi một chút, cô mang bánh ngọt chạy đến nhà anh, khẳng định sẽ gặp mẹ Bạch, chuyện tình của cô và Bạch Thu Duyệt, không phải cũng sẽ bị người lớn biết sao?

Hai người học sinh chuẩn không ngoan ngoan học bài, còn nhắc đến yêu đương, chẳng may mẹ Bạch tức giận. . .

Kha Dụ Phân bị ý nghĩ trong đầu dọa sợ, cô lại cứ như vậy ấn chuông cửa! Không được, chạy mau, ngày hôm qua cô không nên đáp ứng lời mời của anh.

Kha Dụ Phân xoay người, chân trước vừa mới muốn bước ra, cửa lớn nhà họ Bạch, áo của cô lập tức bị ôm lấy - -

"Ấn chuông cửa rồi còn muốn chạy?" Tiếng nói chế nhạo của Bạch Thu Duyệt vang lên.

"Tớ, tớ, tớ đột nhiên nghĩ đến, hôm nay bài ôn tập tớ vẫn chưa đọc xong, tớ. . ." Ấp a ập ứng.

"Đi vào." Không khỏi phân trần, anh nhận lấy hộp giấy bánh ngọt trong tay cô, một tay lôi kéo cô vào nhà.

"Ài, Bạch Thư Duy, cậu điên rồi sao? Chẳng may để cho mẹ Bạch biết chúng ta. . ." Cô khăn trương dè dặt tiếng nói, chuẩn bị tư thế tông cửa xông ra.

"Mẹ tớ không có ở nhà."

"Tớ nói, chẳng may chuyện chúng ta yêu nhau. . . A? ! Cậu nói cái gì?" Cô sùng sốt.

"Tớ nói, mẹ tớ không ở nhà, bà ra ngoài chúc mừng sinh nhật tớ rồi." Anh buồn cười nhìn cô.

"Vậy tại sao cậu lại ở nhà?" Anh là người được mừng sinh nhật, người được mừng sinh nhật không có ở đó, thì chúc mừng sinh nhật cái gì? Kha Dụ Phân cảm thấy chính mình bị làm cho đần độn.

"Mẹ tớ nói, sinh nhật tớ là ngày bà chịu khổ, cho nên, bà ấy ra ngoài ăn bữa tiệc chúc mừng lớn, tớ ngoan ngoãn đợi ở nhà, giặt quần áo chúc mừng, hoàn toàn là Thiên đường và Địa ngục." Bạch Thư Duy giải thích.

Lần đầu tiên nghe thấy cách thức chúc mừng đặc biệt như vậy, Kha Dụ Phân vốn là có chút khăn trương, "Phốc" một tiếng bật cười. Mẹ Bạch thật đúng là đặc biệt, bà khiến cô phải khen tặng!

"Lại còn cười, gây ra chuyện này cậu cũng có phần." Anh lên tiếng đe dọa.

Cô chu mỏ lên, bất mãn hỏi, "Vì sao?"

"Tiểu thư, hôm nay là sinh nhật tớ, cuối cùng tớ phải quỳ trên mặt đất lau sàn nhà, cậu thì vắt chéo chân uống trà?" Cười tít mắt nói với cô.

Cô vрон ngón tay run rẩy ra, chỉ vào anh, "Cậu, cậu. . . Thì ra cậu. . . Cố tình!" Cô cảm thấy chính mình bị bày kẻ, không biết hiện tại về nhà còn kịp không?

Nhìn khuôn mặt suy sụp của cô, Bạch Thư Duy vui vẻ cao giọng cười to.

"Đưa nước." Anh cũng đâu phải gọi cô đến hỗ trợ lau nhà. "Muốn uống nước trái cây hay là coca cola?"

"Đương nhiên là nước trái cây." Cô yêu nhất uống nước trái cây, cô vui vẻ nhảy nhót đi theo phía sau anh, thuận tiện nhìn xem bài trí trong phòng.

Phong cách xa hoa cao quý không giống với nhà cô, đồ đạc trong phòng nhà cô đều rất đơn giản thanh lịch, thừa nhận mẹ cô không tôn sùng đồ trang sức hàng hiệu, nhưng đặt cùng một chỗ lại ảm áp nói không nên lời, cảm thấy thoải mái.

Kha Dụ Phân cảm thấy, đây mới là cảm giác có nhà, sang quý là thứ yếu, quan trọng nhất là thoải mái hay không, cho nên, cô thích phong cách nhà mình.

Nước trái cây theo thói quen, trong tay anh bùng nước trái cây, dẫn cô lên lầu hai.

"Nơi này mới là địa bàn của tớ."

Dọc theo cầu thang lên trên, phòng chính lầu hai có một giá sách lớn như lá chắn vậy, phía trên bày đủ loại sách, bên cạnh giá sách có áp-phích tình cầu to lớn, bóng rổ, dưới tủ đặt TV là mô hình ô tô, máy bay điều khiển, trên mặt đất lại bày mấy cái gối ôm và đồ lười biếng. . . Toàn bộ không gian được xây dựng thật sự là mang phong cách con trai.

Sau khi Bạch Thư Duy cầm nước trái cây trong tay và bánh ngọt đưa cho cô, thu dọn và mở ra bàn nhỏ, thuận tay chộp lấy gối ôm và đồ lười biếng, để cho cô thoải mái tựa vào ghế.

Mở hộp giấy bánh ngọt ra, anh đang muốn lén lấy một ít bơ...

"Bốp" một tiếng, một cái tay nhỏ bé mảnh khảnh ngăn cản động tác của anh. "Vẫn chưa hát bài chúc mừng sinh nhật may mắn, cậu cũng còn phải ước!"

Bạch Thư Duy đành phải ngoan ngoãn thu hồi cái tay muốn phạm tội kia, ngoan ngoãn hát bài chúc mừng sinh nhật may mắn với Kha Dụ Phân, ngoan ngoãn ước. "Nguyên vọng thứ nhất, tớ hi vọng chúng ta đều có thể thi được vào đại học tốt, nguyên vọng thứ hai, tớ hi vọng tình yêu của chúng ta có thể dài một trăm năm, nguyên vọng thứ ba. . ." Tớ hi vọng, có một ngày có thể nắm tay Kha Dụ Phân, đi vào lễ đường, cho nửa đời sau của cô được hạnh phúc. Bạch Thư Duy thành kính khấn cầu.

"Nguyên vọng thứ ba là cái gì?" Cô trừng to mắt tò mò hỏi.

Về mặt anh thần bí nhưu này, "Bí mật, không thể nói."

Tiếp theo, mặc kệ cô năn nỉ như thế nào, anh không nói chính là không nói.

"Hồng - -" Kha Dụ Phân tốn công vô ích quật lên, quả nhiên lại biến thành cá nóc rồi.

Nhưng, thời điểm ăn bánh ngọt, vừa thấy bánh ngọt ô mai xinh đẹp ngon miệng, ngay lập tức con cá nóc đầu hàng, giống đũa con nít say mê trong bơ

sữa tươi hoàn mỹ, không thể tự thoát khỏi.

Ăn bánh ngọt, uống nước trái cây, cô thỏa mãn không chấp nhất với nguyện vọng thứ ba của anh nữa, ngược lại tầm mắt lại chú ý đến một đồng phía trước giá sách lớn.

"Oa, tất cả tiểu thuyết Kỳ Huyền, Bạch Thư Duy, cậu cũng thích tác giả này sao?" Về mặt cô kinh hi hỏi.

Miệng Bạch Thư Duy đầy bánh ngọt miễn cưỡng bĩu môi, "Không tồi. . ."

Không tồi?! Kha Dụ Phân không cho là đúng nhưn mĩ, "Nếu cảm thấy không tồi, vì sao lại vẫn bỏ tiền mua tất cả?" Cảm thấy logic của anh không hợp lý.

Anh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, "Tớ cũng không muốn." Lại có người cô cho.

Nghe không hiểu anh đang nói gì, cô chẳng muốn quẩn anh, liền vội vã rút ra tiểu thuyết lật xem, giọng nói mang theo tiếc hận nói "Tớ nói với cậu này, tớ cực kỳ thích tác giả này, nhưng mẹ tớ không cho xem loại này, cảm thấy quá thiên mã hành không(*), sẽ dạy hư trẻ con, cho nên mỗi lần tớ đều chỉ có thể đứng ở nhà sách, mặc sức ăn tươi nuốt sống lật chuyển lật chuyển. Tớ muốn, kỳ thi kết thúc, cậu có thể cho tớ mượn mấy bộ này hay không?"

(*)Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)

"Cậu muốn mượn xem." Mang cả bộ cũng OK, nhưng nếu người nào đó mà biết mình có nhiều độc giả trung thành như vậy, khẳng định sẽ đặc ý 'vênh mông'. Bạch Thư Duy ôm khế miệng có chút mỉm cười.

Kha Dụ Phân mở cuốn tiểu thuyết ra, phát hiện trên trang sách vàng nhạt có một đoạn văn tự - -

Đưa cho đứa con trai thối tha không có văn học rèn luyện mỗi ngày, có vinh dự mới được đọc tác phẩm mới của mẹ nó, không biết nó có lấy ra không?

Yêu mến tác phẩm mới của mẹ nó?!

Kha Dụ Phân bỗng nhiên xoay người, có chút cà lăm nói: "Bạch Thư Duy... Đây, bên trong này có chữ viết... Cậu..."

Mất anh lộ ra cười khò: "Không sai, chính là như vậy."

Cô đột nhiên nhớ anh đã từng nói qua - -

Công việc của mẹ tớ rất trễ, thường thường trời sáng mới có thể lên giường đi ngủ, cho nên không thể giúp tớ chuẩn bị bữa sáng.

Cho nên, trời sáng mới có thể lên giường đi ngủ là vì phải nộp bản thảo?! Ừm, hại cô còn tưởng rằng mẹ Bạch là làm công việc kỳ quái gì đó!

"Ha ha ha, không nghĩ đến mẹ Bạch chính là tác giả bộ tiểu thuyết này!" Kha Dụ Phân hưng phấn vừa nói vừa nhảy, "Tớ muốn đi mua trọn bộ, nhờ mẹ Bạch ký tên cho tớ!" Nói xong liền muốn tông cửa xông ra.

Bạch Thư Duy giữ cô lại, ôm cô vào trong ngực, "Kha Dụ Phân, mẹ tớ không có ở nhà, mà hôm nay là sinh nhật của tớ, cậu cũng không thể không tôn trọng người được tổ chức sinh nhật chứ?"

Bị ôm vào trong ngực cô vui vẻ cười ngây ngô, "Vui vẻ mà, thử nghĩ, một người cực kỳ thích tác giả, cho rằng ở rất xa, không nghĩ tới lại ở bên cạnh, cậu không biết điều này cực kỳ kỳ diệu sao?" Nói xong, mi mắt cô tỏa sáng.

"Tớ chỉ biết là mỗi khi mẹ tớ phải ngày đêm gấp rút nộp bản thảo, thì tớ sẽ như sống trong địa ngục."

Đoạn thời gian đó đồ ăn mẹ nấu rất khó ăn, khó ăn đến làm cho một đứa bé nhỏ tuổi tưởng tượng đến chính mình tương lai có một ngày sẽ biến thành rất nhàu. Nếu không phải tự mình lĩnh hội, sẽ không biết trong đó có tư vị gì.

"Được thôi được thôi, hôm khác tớ đi mua tiểu thuyết, vậy cậu phải giúp tớ đưa cho mẹ Bạch kí tên?" Giọng nói mềm mại năn nỉ.

Có thể nói không sao? Bạch Thư Duy tròn trĩnh cả mắt.

"Oa?" Cô lại phát hiện một thứ mới rồi.

Tầm mắt của cô vượt qua bả vai Bạch Thư Duy, nhìn chăm chăm ba người chụp ảnh chung trong khung ảnh đặt trên giá sách, liền rút ra khỏi ôm ấp của anh, chạy tới, tập trung tinh thần nhìn một nhà ba người trong ảnh chụp.

"Đây là ảnh gia đình?"

"Uhmm."

Đứa nhỏ xinh đẹp kia là Bạch Thư Duy, cho nên người phụ nữ nắm tay Bạch Thư Duy là mẹ Bạch, còn người đàn ông đứng bên cạnh mẹ Bạch...

Ồ? Không phải đều nói Bạch Thụ Duy là con riêng của một nhà giàu có sao? Nhưng trong ảnh chụp, nhìn thế nào cũng không thấy ba Bạch giồng nhà giàu có quyền thế, ngược lại có vẻ như một anh nông dân đội mặt trời mà làm việc. Nhìn nụ cười kia thật thà phúc hậu chất phác, phía dưới ảnh chụp còn có rất nhiều bắp cải được trồng trong nhà kính.

"... Đây là ba cậu?" Cô chỉ vào người đàn ông trong bức ảnh.

"Đúng vậy. Khi còn trẻ, ba tớ trồng bắp cải trên núi Lê, mẹ tớ là một vị tiểu thư ở Đài Bắc về đây nghỉ phép, kết quả đã bị soái ca bắt cải là ba tớ mê hoặc, sau khi về Đài Bắc, mẹ tớ mang theo quần áo, để lại tờ giấy cho bà ngoại tớ nói muốn gả cho ba tớ, vào lúc ban đêm bỏ chạy khỏi nhà đi kết hôn. Gia đình tớ sống ở núi Lê nhiều năm, sau khi ba tớ qua đời, mẹ tớ mới mang theo tớ rời khỏi núi Lê, chuyển đến chỗ này."

Tiểu thư Đài Bắc dừng cảm vì yêu chạy đến núi Lê, nghĩ đến thật sự là dừng khí cao! Chỉ tiếc, tình yêu đẹp như vậy, sau cùng lại không thể đầu bạc răng long... Nhìn nụ cười trên mặt mẹ Bạch rất hạnh phúc, bà nhất định rất yêu ba Bạch. Kha Dụ Phân cảm thấy cực kỳ lo lắng, nhìn, mắt liền đỏ.

"Làm sao vậy, nghe thấy tớ không phải con riêng của nhà giàu, thương tâm như vậy sao?" Bạch Thụ Duy hải hước trêu chọc cô nước mắt rùng rùng, không quên ôn nhu lau đi nước mắt của cô.

Nước mắt đầy mặt, cô kinh ngạc nhìn anh: "Cậu, Cậu đều biết hết?"

Anh nở nụ cười: "Làm sao có thể không biết, giọng nói của hàng xóm to như vậy nói tớ là con riêng nhà giàu có, mẹ tớ còn dùng thủ đoạn, mẹ con tớ là một cặp mẹ con tràn đầy 'truyền kỳ'."

"Hai người không tức giận sao?" Thái độ của anh giống như sung sướng.

"Không có gì hay mà tức giận, trái lại tung tin vịt khoa trương như vậy, hại hai mẹ con tớ nhiều lần đều thiếu chút nữa cười bể cả bụng ở nhà."

A?! Tớ cùng hai mẹ con là là loại nào, làm sao có thể đáng yêu như vậy?

Ngẫm lại, nếu không phải mẹ Bạch vì yêu dừng cảm tiến tới, hôm nay sẽ không có Bạch Thụ Duy đẹp trai như vậy, mà còn, cũng vì ý chí đối với tình yêu của mẹ Bạch, mới khiến cho Bạch Thụ Duy so với ai khác đều nỗ lực hơn.

"Tớ rất thích mẹ Bạch đó!" Cô đột nhiên đưa tay ôm lấy anh, lớn tiếng nói.

Há hốc mồm! Hiện tại là chiều gì? Tự nhiên ôm anh, lại nói về mẹ? Không hung hăng hôn, cô làm sao mà tỉnh lại?

Bạch Thụ Duy nâng mặt cô lên, không chút khách khí đối với cái miệng nhỏ ngon miệng kia hôn xuống, hôn đến vui vẻ, hôn đến say sưa, hôn đến lừa nóng triền miên, chính là muốn để cho cô biết, cô chỉ có thể thích một mình anh.

Trời đất quay cuồng, nghiêng ngả, hai người mạnh ngã xuống bên cạnh, hai tay cô mềm nhũn đặt sau cổ anh, miệng nhỏ nhiệt tình đáp lại mỗi một lần khiêu khích quyến rũ của anh, cô tựa như một trận lửa, không cần tốn nhiều sức liền đốt cháy lý trí của anh, đốt đến trà đầy dục vọng...

Ngay tại thời điểm khó khăn nhất, "Oanh" một tiếng, đồng quà sinh nhật đột nhiên giống băng sơn rơi xuống, khiến hai người đang triền miên đứng hình -

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thụ 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Bạch Thụ Duy vỗ về đại não, tức giận cảm động quà sinh nhật tình mỷ, cực kỳ muốn giết người.

Kha Dụ Phân bật cười, cười đến toàn thân run rẩy, hai vai lắc lư.

Anh kéo cô, "Không được cười nữa." Không khí đều bị phá hủy... Bất quá, bị nện một phen như vậy, bằng không, anh thật sự sẽ không khống chế được muốn cô, vậy thì thật sự quá xúc động rồi.

Vuốt vuốt tóc, cô dừng lại ý cười, "Nhiều quà sinh nhật như vậy sao cứ tùy tiện chất thành đồng như vậy?" Còn có thể xếp thành một toà núi nhỏ, tính anh lợi hại.

"Chờ cậu giúp tớ sắp xếp." Anh vô lại nói.

Liếc mắt anh một cái: "Kỳ quái, vì sao tớ phải giúp cậu sắp xếp?"

"Để cho cậu biết tớ rất trong sạch, không có gì không thể để cho cậu biết, bằng không sẽ có người muốn ăn dấm chua, tớ đây không thể chịu nổi." Anh trêu chọc điểm điểm cái mũi của cô.

"Tốt nhất là một mình tớ thích ăn dấm chua, chờ tớ học đại học, tớ cũng muốn nơi nơi nhận quà tặng của nam sinh." Cô nâng lên hàm dưới, hung hăng biểu thị công khai.

"Không được, có nghe rõ không?" Thu hòigiọng điệu vui đùa, ánh mắt anh chuyên chú cảnh cáo.

"Bá đạo." Miệng nói như vậy, trong lòng lại ngọt ngào. Cô bủi môi, ngoan ngoãn giúp anh sắp xếp những thứ quà sinh nhật chiếm không gian này.

Hai người ngồi trên chiếu, vừa đọc thiệp chúc mừng sinh nhật buồn nôn như vậy, vừa ăn mà các học muội tặng anh, thủ công rất khéo léo, quà tặng quá sang quý đặt sang một bên một bên chuẩn trả về, đột nhiên, Kha Dụ Phân phát hiện quà tặng trong giấy gói quà hoa lệ, lại dùng túi giấy tùy tiện chứa quà tặng cao ngất - -

Bất đồng bởi quà tặng anh đều là nặc danh, trên túi giấy viết "Trần Quang Tông chúc mừng".

"Trần Quang Tông cũng đưa cậu lễ vật...!" Cô đưa tay nghĩ muốn đỡ bỏ giấy gói quà.

Vừa nghe đến là Trần Quang Tông, theo trực giác Bạch Thư Duy muốn đưa tay ngăn cản, ai ngờ, động tác Kha Dụ Phân nhanh nhẹn đã một tay lấy đồ vật bên trong ra - -

Bạch Thư Duy xấu hổ vỗ trán, phát ra một tiếng thở dài ảo não.

Kha Dụ Phân nheo lại đôi mắt đẹp, lạnh lùng xem xét bắt đầu làm trung gì đó. 'Lóa nữ' (cô gái khóa thân)? 'Lóa nữ' xinh đẹp? Lóa nữ nóng bỏng lại xinh đẹp?!"Thật không hồ là anh em tốt các cậu." Cô gấp tay đỡ lấy đồ vật rơi ra phía sau.

"Khoan đã!" Bạch Thư Duy cực kỳ 'trúng chiêu': "Tiểu thư, cậu đây là mưu sát."

Quà tặng không chỉ có một, còn có một đĩa CD thần bí. Kha Dụ Phân không nói hai lời xông lên phía trước mở đầu CD, nhưng Bạch Thư Duy lại ở phía sau liều mình muốn cướp về, cô đành phải cho anh mấy đá.

"Kha Dụ Phân, đừng mở." Anh kêu hô.

Hừ hừ, tự nhiên muốn cô đừng mở, khẳng định bên trong có vấn đề. "Được, tớ không đi, trực tiếp truyền ra là được." Dùng lực đè xuống điều khiển từ xa, đối với việc thành công phá bỏ trở ngại vẫn cực kì đặc ý.

Cầm điều khiển từ xa, Kha Dụ Phân xoay người tiếp tục gỡ bỏ quà tặng, chỉ chốc lát sau, cô nghe thấy một nam một nữ oa lý oa a nói xong Nhật ngữ, cô cũng không nghĩ nhiều, sau khi sắp xếp giấy gói quà thỏa đáng, chuẩn bị tốt thưởng thức nhật kịch thần bí.

Ngẩng đầu nháy mắt, cô ngốc trệ - -

Từ từ, hiện tại là tình huống gì? Trên màn hình, hai người sao nói không câu đối thoại nào, mà bắt đầu động thủ động cước, hai ba nữ chính đã quần áo không chỉnh tề, sau đó, sau đó...

Trời ạ, đây không phải là kịch tình trong truyền thuyết chứ?!

Oanh! Mặt nàng thoáng chốc nóng rực lên, cô như là bị điểm huyết, hoàn toàn không dám nhúc nhích, khoe mắt vụng trộm nhìn Bạch Thư Duy bên cạnh.

"Tớ sớm đã nói qua với cậu, đừng mở." Giọng nói chế nhạo, việc không liên quan đến mình vang lên.

Kha Dụ Phân không phục, quay đầu đi chỗ khác, phi thường dũng cảm nói với anh: "Cậu có thể xem, tớ đương nhiên cũng có thể xem." Nói xong, cô quay đầu lại, hai mi mắt như đinh trên sàn, kiên cường cố định trên màn ảnh.

Trong phim nhân vật chính động tác càng ngày càng vượt lên trước, bối cảnh thanh âm càng ngày càng cao tăng, kích thích động tác, khoa trương rên rỉ, đều khiến Kha Dụ Phân cảm thấy quần đến chết, hận không thể chui vào động.

Cô mặt đỏ tai hồng, hô hấp cấp tốc, tim đập nhanh hơn, tràng vị xoắn xuyết, đứng ngồi khó khăn, toàn thân đổ mồ hôi.

Rốt cục, cô chịu không nổi, đỏ mặt, đánh phá lỗ tai muốn Bạch Thư Duy nhanh tắt màn ảnh đi.

Tay dài cầm điều khiển từ xa, nhẹ nhàng nhấn một cái, kết thúc toàn bộ.

Anh không biết nên khóc hay cười nhìn cô trốn trong ngực mình, "Ai cậy mạnh. Kết quả... Cũng không phải đang nhìn kịch tình không che, cư nhiên cũng có thể dọa thành như vậy."

Nâng lên khuôn mặt cơ hồ muốn nhỏ máu, cô thờ phỉ phỉ: "Nam sinh thối tha, Tổ Nhi nói không sai, các cậu đều là nam sinh thối tha!"

"Đây là Trần Quang Tông có ý trêu tở, tở vô tội."

Vô tội?! Khóe miệng anh rõ ràng cười trộm. Xem cô ra hiệu liền vui vẻ như vậy?"Tớ phải về nhà rồi!" Nếu không đi, bọn cô sẽ xấu hổ mà chết mất. Cô kích động đẩy cánh tay anh ra, mắc cỡ đỏ mặt chạy xuống cầu thang- -

Bỗng nhiên, làm như nhớ tới cái gì, cô dừng bước, quay lại, liếc nhìn tờ tạp chí phun máu mũi, rồi khỏi đĩa CD trẻ con không nên xem.

"Không cho phép cậu xem." Kha Dụ Phân hóa thân thành người lớn dẫn dắt trẻ nhỏ, lấy đi quà tặng bất lương của Trần Quang Tông, "Bang bang ầm" rồi khỏi nhà họ Bạch.

Nhìn bóng dáng cô đi xa, Bạch Thụ Duy nằm ở trên mặt đất nở nụ cười, ý cười tác động tất cả trong ngực, mơ hồ rung động.

Lật người, hấn chống cằm, nhớ lại bộ dáng khi cô rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị.

"Cô gái nhỏ đáng yêu!" Ngón tay gõ xuống bàn, một giây sau, một cổ khó chịu từ đáy lòng mạnh mẽ trỗi dậy, nhìn qua đồng hồ quà tặng kia, "Thùng thùng thùng" anh đưa chân đá mạnh vào chúng.

Kỳ thật... Anh muốn cô, rất muốn rất muốn...

Trung học năm thứ ba, lễ tốt nghiệp đã đến, rốt cuộc đoạn thời gian thanh xuân này đã chấm dứt, vốn là thi đại học trong ba ngày, sau đó sẽ thông báo điểm và chọn nguyện vọng.

Ngày thông báo điểm và chọn nguyện vọng đó, Kha Dụ Phân đặc biệt dậy sớm, đêm hôm trước mẹ kiểm tra qua thẻ nguyện vọng của cô, sau khi xác nhận không có sai, thật cẩn thận để vào trong túi xách, cùng thời gian thông báo điểm không sai biệt lắm, miệng cô mới thần bí mà đặc ý tươi cười, một mình đến chỗ thông báo điểm.

"Nhất định có thể biến mộng đẹp trở thành sự thật, nhất định có thể." Trong đội ngũ Kha Dụ Phân không ngừng làm bầm tự nói.

Cuối cùng không uống công cô mấy ngày nay hi sinh giấc ngủ thức đêm đọc sách, thành tích tốt như vậy, cô và Bạch Thụ Duy nhất định có thể học chung Trường Đại Học.

Nghĩ tới tương lai, bọn họ có thể tiếp tục tay trong tay yêu đương bốn năm, những quãng mắt thâm đen như gấu mèo này có đáng gì. "Chị Dụ Phân, chị Dụ Phân!"

Kha Dụ Phân đang muốn rời khỏi nơi nhộn nhạo này, đột nhiên cảm giác có người lôi kéo làn váy của cô, cô cúi đầu vừa thấy. "Tổ Nhi, em theo anh trai đến xem điểm à!" Cô cười tí mắt nhìn Trần Diệu Tổ.

"Đúng vậy, anh Thụ Duy cũng đến đây, đang nói chuyện với Trần Quang Tông. Đi, chúng ta đi tìm bọn họ." Tiểu quý Trần Diệu Tổ chưa bao giờ kêu anh Trần Quang Tông. Cô bé lôi kéo Kha Dụ Phân, vui vẻ nhảy nhót đi tới chỗ hai người đang nói chuyện dưới gốc cây kia.

"Dụ Phân, thực khéo, thi ra cậu cũng đến xem điểm" Bạch Thụ Duy cực kỳ vui vẻ nhìn cô.

Có vài ngày không thấy, trước khi thi, tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng khẩn trương, nhưng tiến triển tốt là bọn họ vẫn càng ngày càng ... thân mật hơn, cũng có thể tự nhiên gọi tên đối phương rồi.

"Uhm, phải." Cô cười tí mắt nhìn anh, nghĩ đến điểm thi của mình, tâm tình liền rất tốt.

Mấy ngày trước, Bạch Thụ Duy từng hỏi qua cô muốn thi cao trường học, lúc ấy cô cố ý tỏ vẻ thương cảm, nói tất cả đều phải do mẹ quyết định, kỳ thật, trong lòng cô sớm đã có kế hoạch hoàn mỹ.

Vài ngày, chờ thêm vài ngày, anh sẽ nhận tin vui của cô. (nghe như tin vui ấy ấy nhỉ)

"Chị Dụ Phân, đợi chúng ta cùng đi chơi có được hay không?"

"Tổ Nhi muốn đi đâu chơi?"

"Bao Tử thật dói, em muốn ăn khoai môn hình cầu, ăn sủi cảo chiên, chúng ta đi dạo đi!" Cô đáng yêu mời Kha Dụ Phân, quay đầu hạ lệnh cho anh trai: "Trần Quang Tông, anh không được đi hẹn hò, phải đi theo trả tiền cho em, không thì em sẽ mách mẹ."

"Được được được, tiểu tổ tông của tôi!" Trần Quang Tông tức giận chọc tiểu nha đầu.

"Dụ Phân, cậu có thể đi chứ?" Bạch Thụ Duy lo lắng cô không thể đi, vì mẹ Kha đúng là cực kỳ nghiêm khắc.

"Uhm, vừa vặn mẹ tớ có việc đi ra ngoài, không cần phải gấp gấp về nhà." Dù sao mẹ cũng đã kiểm tra qua giấy nguyện vọng, không có vấn đề gì, cho nên cực kỳ yên tâm "Buông thả" cô, cô tự do!

"Thật tốt quá, đi một chút đi, bao tử em thật dói." Trần Diệu Tổ đáng thương tội nghiệp lôi kéo Kha Dụ Phân đi phía trước.

Thấy thế, Bạch Thụ Duyệt và Trần Quang Tông ngoan ngoãn theo đuôi.

Kha Dụ Phân là lần đầu tiên, cô chưa bao giờ biết, chợ đêm lại là địa phương có nhiều đồ ăn ngon như vậy, nhưng không cần chờ đến khi trời tối, trời còn sáng, bán hàng rong cũng đã bắt đầu việc buôn bán rồi.

Có thể là vì giá rẻ, phố ở trên đều là học sinh, đám đông chen chúc.

Trần Diệu Tổ quen thuộc lôi kéo cô đi mua khoai môn hình cầu tâm tâm niệm niệm, lại vẫn khẳng khái chọn cho cô một viên. Một miếng cắn xuống, hương khoai môn nồng đậm khiến cho Kha Dụ Phân chưa bao giờ ăn đồ ăn bên ngoài cực kỳ vui.

"Chị, ăn có được hay không?"

Thấy cô giơ ngón tay cái lên, Trần Diệu Tổ đắc ý, vênh khuôn mặt nhỏ nhắn mặt mày hớn hờ, đến nỗi Trần Quang Tông cũng không được đài ngộ tốt như vậy.

"Trần Quang Tông, anh nhanh đi xếp hàng mua sủi cảo chiên đi!" Tiểu nha đầu thúc giục.

"Là anh, không phải Trần Quang Tông, còn có, phải nói là nhò, hiểu hay không, tiểu la bạc đầu?"

"Anh dám cãi lại, em liền nói với mẹ." Trần Diệu Tổ hiểu rõ nhược điểm của anh, liền đe dọa.

Quả nhiên, Trần Quang Tông đã bại trận, hậm hực hờn dỗi xếp hàng đi mua sủi cảo, vì thế, một bên Kha Dụ Phân và Bạch Thụ Duyệt đồng tình cười yếu ớt.

"Này, mất đi mày lại." Trần Diệu Tổ nói.

"Tổ Nhi, người nào mất đi mày lại hả?" Bạch Thụ Duyệt mỉm cười hỏi.

"Anh và chị Dụ Phân, Trần Quang Tông nói hai người đang yêu nhau, cũng không cần anh ấy nói em cũng biết, anh Thụ Duyệt yêu chị Dụ Phân, em nhìn ra được."

Bị tiểu nha đầu năm tuổi trần trụi nói ra như vậy, Kha Dụ Phân da mặt mỏng, thẹn đỏ mặt, mồ hôi rơi.

Bạch Thụ Duyệt trấn định hơn, không quên ung dung dặn dò Trần Diệu Tổ: "Vậy em phải giúp anh trông chừng chị Dụ Phân cho tốt, không thể để cho chị ấy đi lạc!"

"Hừm, xấu hổ, mặt xấu hổ, nam sinh yêu nữ sinh, anh Thụ Duyệt tự mình trông chừng đi." Tiểu nha đầu bướng bỉnh nhét tay Kha Dụ Phân vào trong lòng Bạch Thụ Duyệt, thấy anh thuận thế cầm, Trần Diệu Tổ mừng rỡ vỗ tay, chọt chạy nhanh như làn khói.

"Ài, Tổ Nhi - - "

"Không cần để ý con bé, sẽ không đi lạc đâu, nơi này con bé rất thông thuộc. Trái lại, cậu nên ngoan ngoãn." Anh nắm thật chặt tay cô, chen lách vào trong đám đông.

Được Bạch Thụ Duyệt và Trần Diệu Tổ thay phiên dẫn dắt, trong khoảng thời gian ngắn, Kha Dụ Phân đã liên tiếp được ăn những món ăn vặt mà trước giờ cô chưa được biết, liên tục vui vẻ, mà khi thấy bên đường bày đầy những món đồ đáng yêu, cô sẽ tò mò tiến lên đông nhìn xem tây nhìn xem, này sờ sờ kia sờ sờ, so với Trần Diệu Tổ còn chơi vui vẻ hơn, tươi cười trên mặt lại chưa từng biến mất.

Kim lòng không đậu Bạch Thụ Duyệt nhìn không được hôn trộm lên má cô một cái, Kha Dụ Phân thẹn thùng đánh anh một phen, không nghĩ tới hành động hai người đều bị Trần Diệu Tổ thấy.

Tiểu nha đầu khoa trương thì thầm la hét, "Em đau mắt hột, cứu mạng, em đau mắt hột!"

"Đều tại cậu!" Kha Dụ Phân đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn không được, nén giận đẩy Bạch Thụ Duyệt một cái.

Anh cười nhạt không nói.

Đưa ngọc, anh đã cực kỳ khắc chế rồi đó, nếu không sợ rằng cô sẽ thẹn thùng té xỉu, anh còn muốn bùng nổ cô, hung hăng hôn cô!

"Đi, tớ dẫn cậu đi ăn khoai lang."

Gật gật đầu, cô kéo tay anh, tiếp tục đi phía trước.

Ngay tại thời điểm hai người ở trong đám đông ra sức tiến lên, đối diện cô là một đôi nam nữ trung niên cười nói tíu tít, khiến Kha Dụ Phân kinh hãi dừng bước lại.

"Dụ phân?" Bạch Thụ Duyệt quay đầu nhìn cô.

Biểu tình Kha Dụ Phân nghiêm trang, sắc mặt tái nhợt, hai cái mi mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Anh theo tầm mắt của cô nhìn lại, ngoài ý muốn thấy người xưa luôn được tôn trọng, ba Kha, càng khiến anh ngoài ý muốn khi nhìn thấy đi ở bên người ba Kha, người phụ nữ cùng ông tay dắt tay, cư nhiên không phải mẹ Kha!

Có thể cảm giác được cô ở bên cạnh đang phát run, trong lòng anh dâng lên bất an: "Dụ phân, đi theo tớ."

Anh muốn mang cô đi, cô cũng không còn muốn chạy, ngược lại tránh thoát tay anh bước lên phía trước, đi thẳng đến chỗ ba cô và người phụ nữ xa lạ kia.

"Kha Dụ Phân, đừng đi qua, Kha Dụ Phân - -" Anh muốn ngăn cô, nhưng không còn kịp rồi, chỉ có thể đi theo cô.

"Ba." Đứng ở trước người ba cô, Kha Dụ Phân ôn nhu kêu một tiếng.

Ngoài ý muốn thấy con gái xuất hiện ở chỗ này, Kha Chấn Đông ý cười trên mặt ngưng trệ, sắc mặt đột biến, "Dụ, Dụ Phân?!"

Không khí trong chợ đêm vẫn như cũ, nhưng không khí quanh bốn người lại quý dị ngưng tụ.

Ba Kha là thầy thuốc được mọi người tôn kính, ngoài ý muốn bị con gái bắt gặp ông cùng người phụ nữ khác đến chợ đêm, hai chữ xấu hổ có thể hình dung được sao.

Bạch Thư Duy cực kỳ lo lắng, sợ Kha Dụ Phân sẽ không khống chế được, không nghĩ tới cô lại mỉm cười: "Ba, chúng ta nói chuyện một chút, được không?"

Ba Kha trầm mặc gật đầu, sau khi đã nói mấy câu với người phụ nữ bên cạnh, đi tới bên cạnh con gái, ba Kha chỉ vào một quán cà phê bên ngoài chợ đêm cách đó không xa, xoay người dẫn đầu đi đến.

Kha Dụ Phân quay đầu nhìn Bạch Thư Duy. Tuy cô cái gì cũng chưa nói, nhưng trong ánh mắt của cô anh nhìn ra được, cô cầu xin anh nhận mình là bạn.

Anh không nói hai lời cầm tay lạnh lẽo của cô, dẫn cô đi theo ba Kha đến quán cà phê.

"Cậu là bạn học?" Ba Kha hỏi Bạch Thư Duy bên cạnh Kha Dụ Phân.

"Uhm."

"Mẹ con biết không?"

"Mẹ biết không?" Kha dụ phân không có trả lời, mà là dùng chính vấn đề đó hỏi lại ba cô.

Hai cha con nhìn nhau cười khỏ. Kha Dụ Phân cực kỳ thần nhiên, trái lại Kha Chấn Đông cực kỳ xấu hổ.

"Khi nào thì bắt đầu?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Gặp nhau nháy mắt tuy kinh ngạc, nhưng có thể là vì đã sớm biết, Kha Dụ Phân cũng không có tức giận như tưởng tượng, ngược lại cực kỳ bình hòa muốn nói chuyện với ba, chân chính nói chuyện.

Đời này Kha Chấn Đông luôn luôn hành y tế thế, ba mím môi, không ngừng vuốt phẳng hai tay, tựa hồ rất bất an.

Bạch Thư Duy có phần đồng tình với ông. Nếu con gái cãi lộn, anh có lẽ còn có thể lấy tư cách một người ba mà răn dạy, Kha Dụ Phân lại bình tĩnh ôn hòa như vậy.

Càng đừng nói, còn có anh một người ngoài không liên quan gì ở đây như vậy, lại là bạn học của con gái, chỉ sợ ba Kha cũng sẽ cảm thấy được mất mặt!

Nghĩ nghĩ, Bạch Thư Duy quyết định tạm thời rời khỏi đây, để cho bọn họ có thể không kiêng kị gì mà nói chuyện.

"Bác trai, Dụ Phân, hai người nói chuyện, tớ đi trước."

Nghe thấy anh đi, Kha Dụ Phân quay đầu, cau mày nhìn về phía anh.

Bạch Thư Duy ở dưới bàn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, ôn nhu vỗ vỗ, thấp giọng nói: "Sẽ không đi xa, tớ ở bên ngoài chờ cậu. Ngoan, không có việc gì." Cho cô một nụ cười an tâm, anh đi ra cà phê, trả lại không gian này cho hai cha con họ.

"Hai người..."

"Chúng con rất tốt, con cực kỳ thích cậu ấy, cậu ấy cũng vậy."

"Đúng vậy, những năm qua, con cũng nên có người trong lòng rồi."

"VẬY còn ba? Ba thích vị kia... Phu nhân kia sao?" Nói người đàn bà kia quá khinh miệt, cô gọi là phu nhân.

"Ba... Có lẽ vậy, cùng với cô ấy, cảm giác rất thoải mái." Kha Chấn Đông nói: "Ba biết mẹ con không có lỗi với ba, chỉ là..."

Kha Dụ Phân rất rõ ràng "Chỉ là..." Về sau là cái gì, bởi vì buổi tối một ngày trước khi bỏ đi, cô rõ ràng nghe được ba gào thét như vậy - -

Sở dĩ cô gả cho tôi, cũng không phải bởi vì cô yêu tôi, cô muốn gả chỉ là điều kiện môn đương hộ đối này, mà hối hận đời này của tôi là lúc trước không có thể cự tuyệt hôn sự này.

Trước kia, nói đến tình yêu, vẫn không thể lĩnh hội sâu sắc như vậy, hiện tại có người để ý, mới bắt đầu hiểu rõ, tình yêu, là không có thể miễn cưỡng.

Dù sao kéo dài dây dưa đến sau cùng, kết quả sẽ càng tệ hơn, sao hiện tại không chấm hết luôn đi.

Không đành lòng lại nghe ba áp úng nói, Kha Dụ Phân nổi lên đứng khí, đón nhận ánh mắt của ba, "Ba, nếu ba đối với mẹ đã không còn tình cảm, con cầu xin ba ly hôn với mẹ đi!"

"Dụ Phân?!" Kha Chấn Đông há hốc mồm.

Ông cho rằng, con gái sẽ tận tình khuyên bảo khuyên ông quay đầu lại là bờ, ông cho rằng, con gái sẽ nghiêm khắc chỉ trích ông phản bội hôn nhân, ông cho rằng... Tóm lại, mặc kệ ông cho rằng cái gì, cũng không từng nghĩ tới con gái lại muốn hai vợ chồng ông ly hôn.

Ông bị đứa con gái không giống như vẫn nhược (nhỏ nhả yếu đuối) trước mắt dọa sợ.

"Có lẽ đầu tiên mẹ sẽ chịu không nổi, nhưng sớm một chút, như vậy cuộc sống của cả hai người sẽ được làm lại sớm hơn một chút. Con không còn nhỏ, cũng sắp học đại học, về sau con sẽ tự lo liệu cho cuộc sống của chính mình. Với mẹ... Mẹ lại không giống, từ khi hai người kết hôn tới nay, bà đã không làm việc ở ngoài, ly hôn, con hi vọng ba cũng có thể duy trì chất lượng cuộc sống."

Thì ra, thực sự gặp chuyện, cô cũng có thể bình tĩnh như vậy, chọn trọng điểm nói chuyện. Kha Dụ Phân nở nụ cười đánh trống lảng. Có thể là quá chán kinh, Kha Chấn Đông chậm chạp không có trả lời.

"Ba, làm hay không làm, chẳng lẽ ba muốn hối hận cả đời sao?" Cô nhún vai không được nói lời nói nặng.

Lại một lần nữa bị con gái cường thế làm cho kinh hãi, ông kinh ngạc mở miệng, "... Ba, ba nghĩ con gặp ba, nhất định sẽ chặt đứt mối quan hệ bên ngoài của ba, trở lại bên người mẹ con."

"Con muốn vậy, nhưng không có khả năng." Tự ba cô còn chưa hiểu rõ sao? Sau khi cười nói trước mặt hai mẹ con cô, ông còn có thể tự tại như vậy sao? Cô không thể lừa mình dối người. "Ba, mặc kệ là ba hay là mẹ, con đều đã hi vọng hai người vui vẻ."

Cô lôi kéo tay ba, nước mắt nhìn không được rớt xuống. Cô không phải không thích mẹ, tuy mẹ cực kỳ nghiêm khắc, cực kỳ bá đạo, nhưng cô biết đó đều là vì thương yêu, mà cô cũng là bởi vì yêu, mới hi vọng chuyện của ba mẹ được giải quyết sớm một chút, để bọn họ sớm đi tìm hạnh phúc thuộc loại chính mình, dù sao cuộc hôn nhân này mặc dù kéo dài hơn mười năm, sau cùng cũng sẽ không viên mãn, do dự một ngày là lãng phí một ngày.

Dừng một hồi, Kha Chấn Đông nhẹ nhàng thở dài, "Ba sẽ tìm thời gian nói chuyện với mẹ con."

"Uhm." Kha Dụ Phân xóa đi nước mắt, đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Vừa nhìn thấy cô xuất hiện, Bạch Thư Duy chờ ở cửa ngay lập tức tiến lên cầm tay cô thật chặt. Cô cười sáng lạn với anh, "Mẹ tớ nếu biết tớ muốn ba ly hôn với bà, nhất định sẽ tức giận đến muốn một quyền đánh chết tớ." Nói xong, tươi cười vô lực.

Anh gia tăng lực đạo nắm chặt tay cô, biểu đạt sự ủng hộ của anh.

"Nhưng tớ biết, nếu bọn họ không xa rời nhau, cuộc sống của bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể hạnh phúc, có lẽ, chuyện này nhất định rất đau khổ, nhưng vì tương lai tốt đẹp, đây là tất phải trả giá."

Tựa như cô và Bạch Thư Duy, nếu lúc trước cô không có đào hôn, nếu không có trận kinh thiên động địa ngoài ý muốn kia, cô sẽ không trở lại mười năm trước, giờ phút này, cô cũng không có khả năng tay trong tay đứng chung một chỗ với Bạch Thư Duy.

"Đừng nghĩ nhiều, còn lại, để cho mẹ Kha và ba Kha tự quyết định." Cô kiên cường gạt đầu, nhưng anh biết, kỳ thật trong lòng cô vẫn có chút lo lắng sợ hãi.

Cậu đừng đi có được hay không? Tớ, một mình tớ sẽ sợ.

Nháy mắt, giống như có dừng khí trở lại mùa hè mười tuổi năm ấy, trước mắt Kha Dụ Phân vẫn như cũ là một Kha Dụ Phân nhất gan bất lực, mà Bạch Thư Duy cũng vẫn là Bạch Thư Duy có nghĩa khí lại chân thành.

Anh không nói gì, chỉ là nắm thật chặt tay cô, vì cô đuổi đi sự lạnh lẽo ở đầu ngón tay.

Nhìn khoảnh khắc có anh, Kha Dụ Phân cảm thấy chính mình không sợ hãi, tương lai chỉ cần có anh làm bạn, cho dù là khó khăn gian khổ, cô cũng không sợ nữa. Mà cô đối tượng lai hai người có tin tưởng, rất mạnh mẽ, tương lai bọn họ còn có bốn năm có thể bồi dưỡng tốt cảm tình.

Ngay lúc đó Kha Dụ Phân cực kỳ đơn thuần chờ mong vài ngày sau, đơn thuần chờ mong tương lai bọn họ dắt tay làm bạn, bởi vì, có anh, cô sẽ không sợ nữa.

Đêm ngày đó, Kha Chấn Đông rút kinh nghiệm xương máu, sau khi nói hết với vợ, trước nay nhà họ Kha chưa bao giờ lâm vào tình trạng gió bão như vậy, Kha Trần Lệ bị bệnh tâm thần, làm cho cả nhà không có lúc nào là không chướng khí mù mịt (Không khí ngột ngạt).

Kha Dụ Phân cực kỳ đau lòng, nhìn mẹ trời sinh kiêu ngạo như vậy, cô thật sự cực kỳ đau lòng, nhưng lại không thể nê hà, đây là khó khăn nhất thời tất phải có, tất phải chống đỡ qua, mới có thể nghênh đón cuộc sống mới, mặc kệ là mẹ, ba, thậm chí là cô.

Chỉ là mẹ hoàn toàn nghe không vô khuyên giải an ủi của cô, bà quá kiêu ngạo, quá ích kỉ, quá để ý ánh mắt của người khác, cho nên, sau cùng bà không nói, chỉ có thời điểm mẹ không không chế được, ôm chặt lấy cô, để cho cô biết, cho dù ly hôn, bà cũng còn có cô con gái này.

Đối mặt những thứ kịch liệt tranh chấp này, cô sợ, cô đương nhiên sợ, an ủi duy nhất là chờ mong ngày nhập học đến, chờ mong cô và Bạch Thụ Duyệt có thể tay trong tay cùng tiến vào đại học. Bởi vì Kha Dụ Phân tin tưởng, chỉ cần có anh, cái gì cô cũng không sợ, thật sự.

Nhưng mà đến ngày đó, Kha Dụ Phân chỉ cảm thấy sét đánh ngang tai - -

Tại sao có thể như vậy? Kết quả làm sao có thể biến thành như vậy?

Cô tưởng rằng chính mình hoa mắt nhìn lầm, cả khuôn mặt cơ hồ vùi vào trong tờ báo, xác nhận lại xác nhận. Cô quả thật như nguyện thi được vào Đại Học Bắc Bộ mà Bạch Thụ Duyệt đã chọn, đúng là trường học đó nhưng không có tên Bạch Thụ Duyệt, cô khẩn trương đến tâm nháy lên, tiếp theo cô lật chuyển tất cả bảng đơn, sau cùng rút cuộc trên bảng đơn của trường Đại Học Nam Bộ mà trước đây cô đã chọn, tìm thấy tên Bạch Thụ Duyệt.

Cô há hốc mồm, triệt để há hốc mồm.

Tại sao có thể như vậy, Bạch Thụ Duyệt làm sao có thể thi vào trường Đại Học Nam Bộ?

Thiệt thòi cô trăm phương ngàn kế bày ra kế hoạch muốn cùng anh học cùng một Trường Đại Học, vội vàng hồi lâu, kết quả lại như mười năm trước, lại là một Nam một Bắc.

Lần trước tại Bắc Bộ là Bạch Thụ Duyệt, bây giờ đổi thành là cô... Nghĩ không ra, cô vắt hết óc, vẫn lại nghĩ không ra tới cùng là sai sót ở chỗ nào? Chẳng lẽ, là vì cô trăm phương ngàn kế vọng tưởng thay đổi chuyện trước đây, cho nên ông trời cố ý trừng phạt cô tự cho là thông minh? Một Nam một Bắc...

Trời ạ, Kha Dụ Phân tưởng tượng, tâm liền bối rối, hồ đồ. Nghĩ đến đây, Kha Dụ Phân thất vọng sắp chết đi.

Cùng một thời gian, cách nhà họ Kha mấy ngã tư, cũng có người đang nhìn bảng đơn trong báo chí, cả người bị kinh ngạc, ngoài ý muốn, thất vọng... Nhiều loại tình tự công chiếm, đại não nhất thời không thể hoạt động bình thường được.

Không sai, người kia là Bạch Thụ Duyệt.

Vứt tờ báo sang một bên, Bạch Thụ Duyệt nằm ở trên giường trái lo phải nghĩ, như thế nào cũng nghĩ không ra, Kha Dụ Phân làm sao có thể thi vào Đại Học Bắc Bộ? Cùng lúc trước không giống nhau! Anh nhớ rõ rằng lúc trước cô học là Đại Học Nam Bộ, lần này anh mới có thể trăm phương ngàn kế động tay chân trên đơn nguyện vọng, nghĩ muốn tiếp tục học chung với cô, không nghĩ tới, kết quả lại là như thế này?

Bỗng nhiên đứng dậy, anh phiền não dùng ngón tay gãi mạnh trên đầu.

Tới cùng là sai ở đâu hả? Khi anh quay trở lại...

Trầm ngâm suy nghĩ, đôi mắt kia lộ rõ vẻ thâm trầm, đó không phải là ánh mắt của cậu con trai mười tám tuổi nên có, mà là thuộc về Bạch Thụ Duyệt 28 tuổi.

Đúng vậy, giống như Kha Dụ Phân, Bạch Thụ Duyệt cơ hồ bị ảo não cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thụ 0 Điểm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Dù Kha Dụ Phân và Bạch Thụ Duy đến từ mười năm sau, cũng không thể nắm trong tay hoàn toàn mọi thứ, kết quả chung quy là kết quả, không thể thay đổi, mặc kệ hai người bọn họ nghĩ như thế nào phá đầu, chấp nhất sai lầm khó giải, đại học vẫn sẽ khai giảng, bọn họ nhất định ngăn nam cách bắc.

Được, nếu đây là kết quả khó tránh, Kha Dụ Phân sẽ chấp nhận!

Hô. Kha Dụ Phân đau buồn thở dài một tiếng.

Học kỳ đã qua hơn nửa, một tuần sắp kết thúc, bởi vì không có Thụ Duy làm bạn, Kha Dụ Phân cảm thấy học đại học một chút cũng không mới mẻ, thậm chí khiến Kha Dụ Phân trở lên mồm meo, lại chán đến chết ngồi trong phòng ăn ngăn người ai thán.

Thật sự là thời buổi rối loạn... Không thể nói như vậy, trên thực tế, từ Hạ Thiên lên, việc vật luôn liên tiếp phát sinh trên người cô.

Hôn nhân của ba mẹ vốn đã bật đèn đỏ, âm ỉ một trận, sau cùng rốt cuộc ký tên ly hôn, tiếp theo cô trăm phương ngàn kế muốn cùng Bạch Thụ Duy tiếp tục làm bạn học, kết quả lại mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) biến thành một nam một bắc, học kỳ mới vẫn chưa kết thúc, khiến cô rất bất an đau buồn - -

Không sai, tình yêu của cô cũng đã bật đèn đỏ rồi. Đỏ đến chói mắt!

Lúc trước, cô và Bạch Thụ Duy thề son sắt cho rằng, mặc kệ khoảng cách giữa hai người xa xôi như thế nào, chỉ cần thật lòng, tình yêu sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Thật lòng là có, tình yêu cũng vẫn đang tồn tại, vấn đề là, bọn họ giống Ngưu Lang Chức Nữ ngăn cách không thể nào gặp mặt, mà bao nhiêu nữ sinh giương giương mắt hồ (thèm thường) nhìn chăm chăm Bạch Thụ Duy, bất cứ lúc nào cũng có thể chiếm giữ, như vậy làm sao Kha Dụ Phân có thể bình tâm tĩnh khí không ảo não đây?!

"A . . ." Kha Dụ Phân càng nghĩ càng vô tài, ảo não gục xuống bàn.

Hồng, đều tại Bạch Thụ Duy thói tha kia, không có việc gì lại đi khắp nơi phóng điện, hại cô ở trong này khổ sở phiền não. Buồn bực không chỗ phát tiết, cô đành phải tiếp tục để cho đôi má dán vào cái bàn, một bộ dáng hữu khí vô lực.

Đột nhiên, phát hiện một ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, cô nhạy cảm phút chốc mở mắt ra . . . Ưông Tinh Tinh? !

"Hô . . ." Thấy là cô, Kha Dụ Phân lập tức ngồi thẳng dậy.

Kha Dụ Phân ngu xuẩn giấu đầu hở đuôi, Ưông Tinh Tinh buồn cười từ trong lỗ mũi phát xuất một tiếng hừ lạnh, không mời tự đến ngồi xuống đối diện cô, cầm lấy ống hút trong tay uống đồ uống.

Trên thế giới đúng là có quỷ, đừng có duyên quá mức như vậy chứ, vì muốn học cùng Bạch Thụ Duy, Kha Dụ Phân trăm phương ngàn kế động tay chân trên đơn nguyện vọng, kết quả cùng Bạch Thụ Duy làm bạn học không thành, trái lại nổi lên nghiệp duyên với Ưông Tinh Tinh, không chỉ cùng trường, đồng hệ lại cùng lớp, càng mặc danh kỳ diệu là . . . các cô lại vẫn ngoài ý muốn có chuyện tán gẫu!

Kha Dụ Phân đột nhiên nghĩ đến, nhớ rõ Tinh Tinh nói qua, cô đã từng thông báo với Bạch Thụ Duy, nên sẽ không học đại học?

Trong lòng thầm nghĩ, cô nheo lại mi mắt nhìn Ưông Tinh Tinh.

Ra sức mót, đáy bình đồ uống truyền đến "Đề lý khô khè" thanh âm, cô quệt quệt miệng, lạnh nhạt nói: "Mi mắt trợn gió hả?"

Kha Dụ Phân tức giận liếc cô một cái, "Cậu không lên lớp?"

"Nói vô nghĩa, chúng ta không phải cùng lớp sao?" Ưông Tinh Tinh mở túi sách ra, bày ra đồ ăn vặt bắt đầu ăn. "Làm gì mà ở trong này kêu oai oái, Bạch Thụ Duy quyết định muốn vứt bỏ cậu hả?"

"Rầm, đừng nói bậy." Kha Dụ Phân phản ứng cực kỳ kịch liệt.

Ưông Tinh Tinh hếch mày lên, không chút nào che dấu hèn mọn nói: "Chắc chắc sách, Kha Dụ Phân, trước kia tớ thật sự là nhìn lầm cậu, kỳ thật cậu là một cô gái không súc miệng, động một tí đã nói rầm."

Kha Dụ Phân tròn trắng cả mắt: "Tinh Tinh, đừng cãi nhau với tớ, tớ cực kỳ phiền."

Nâng quai hàm lên, cô ấy vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, "Sao, Bạch Thụ Duy thật sự muốn chia tay với cậu hả?"

"Vui vẻ như vậy sao? Tớ hoài nghi cậu căn bản là Lâm Phương Như phái tới nằm vùng." Nghiến răng nghiến lợi.

Ác ác, thực nữ tức giận! Ưông Tinh Tinh mỉm cười nói: "Vị Lâm tiểu thư kia lại làm gì với cậu hả?"

Lâm Phương Như, Bạch Thụ Duy là bạn học lại còn là fan, Ưông Tinh Tinh không chỉ một lần từ trong miệng Kha Dụ Phân nghe thấy vị Lâm tiểu thư "Bán công sự nghiệp to lớn".

Nghe nói vị Lâm tiểu thư này giống như ngọn núi đánh không chết, đuổi không đi - - Khi Bạch Thụ Duy lên Đài Bắc thăm Kha Dụ Phân, cô ta liền thu dọn hành lý, nói muốn đi thăm quan du lịch. Mỗi khi Kha Dụ Phân nhắc đến cô ta, đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Bởi vì tính uy hiếp quá cao, Kha Dụ Phân không chỉ lo lắng một lần, có lẽ vào một đêm không trăng nào đó, vị Lâm tiểu thư này sẽ hóa thân thành Hắc Sơn Lão Yêu, ăn sạch sẽ Bạch Thụ Duy ngon miệng, sau đó Kha Dụ Phân cô sẽ bị vô vọng thiêu cháy.

Không thể trách Kha Dụ Phân đa nghi, thử hỏi, ví như không có tâm tư khác, người nào sẽ ý vào mình say đưa tay ôm cổ bạn trai người ta, miệng vẫn đầy đạo nghĩa nói - -

Dụ Phân, cậu yên tâm, tớ sẽ giúp cậu chăm sóc tốt Bạch Thụ Duy, tuyệt đối sẽ không để cho cậu ấy có cơ hội ăn vụng. Tớ và cậu ấy tuy là anh em tốt, nhưng tớ sẽ cố gắng bảo vệ nữ sinh chúng ta!

Anh em tốt của anh, loại nữ sinh này mà không hai lòng, Ưông Tinh Tinh cô liền chặt đầu xuống đưa cho cô làm ghế dựa!

Cũng chỉ có ngu ngốc mới có thể tin tưởng Lâm Phươg Như, mới có thể "ủy thác" bạn trai cho cô ta, loại nữ sinh này không nhòm ngó liền a đi đà Phật rồi!

Ưông Tinh Tinh không hỏi còn tốt, vừa hỏi, Kha Dụ Phân chứa chan ủy khuất lập tức hóa thành Trường Giang và Hoàng Hà, thao thao bất tuyệt mà đến . . .

Một năm Kha Dụ Phân mới được gặp người yêu một lần, cô tính sẽ học một ít món ăn, muốn xuống bếp làm cho Bạch Thụ Duy nếm thử, Lâm Phươg Như lại dẫn đầu một đội châu chấu đột nhiên tới cửa, nói muốn chia tổ thảo luận làm báo cáo, kết quả cũng rất thuận lợi ăn hết đồ ăn tình yêu của cô làm cho Bạch Thụ Duy, cô và Bạch Thụ Duy mới chỉ ăn một Mimi, sau cùng nửa đêm hai người còn phải ăn mì ăn liền.

Nhưng khiến cô học máu nhất là, Lâm Phươg Như cư nhiên vừa ăn vừa chê bai tài nấu ăn của cô.

Yên lặng im lặng, được chiều chuộng như cô, đời trước đã bao giờ xuống phòng bếp? Hiện tại hoàn toàn là vì tình yêu có được hay không, người không liên quan, ăn không phải trả tiền lại còn lẩm miệng, thực không thức thời.

May mà Bạch Thụ Duy có nhảy ra thay cô nói chuyện . . .

"Khẩu vị vốn là mỗi người khác nhau, tôi thích nhạt."

Câu nói đầu tiên khiến cho Lâm Phươg Như tự tìm mắt mặt ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cho nên, chuyện này, cô cũng nhin, chỉ cần bạn trai hiểu rõ cô, mặc kệ người nào khiến cô không chịu nổi, Kha Dụ Phân cô đều có thể nhẫn.

Cũng không biết là mưu đồ hay là cố ý. Chủ nhật cũng như vậy, phân tổ thảo luận tới một lần cũng là đủ rồi, cư nhiên lại tới hai lần, vừa tới liền là cả ngày, Bạch Thụ Duy cũng muốn phát hỏa, hạ lệnh đuổi khách, Lâm Phươg Như đành phải hậm hực hờn dỗi mang theo nhóm người châu chấu rời đi, không nghĩ tới . . .

"... Cậu biết không? Lâm Phươg Như không biết từ đâu lấy được số điện thoại của tớ, cư nhiên gọi điện thoại cho tớ, nói tớ là không làm bạn gái cậu nữa, chỉ muốn chiếm lấy Bạch Thụ Duy, muốn tớ nhanh chia tay với Bạch Thụ Duy, bởi vì tớ không xứng với Bạch Thụ Duy?! Thật sự là bệnh thần kinh, phía trước lại vẫn giả bộ thân thiết, xưng chị em!" Kha Dụ Phân tức giận đến hộc mắt đều đã đỏ.

"Sau đó cậu liền ngây ngốc ở đây?"

Kha Dụ Phân không hề rầy, im lặng. Giấu trong thân thể thiếu nữ 18 tuổi là Kha Dụ Phân 28 tuổi, nhưng thật muốn tranh bím tóc, cãi nhau với người khác, miệng cô vung về ngay cả trẻ con 8 tuổi cũng phi nhỏ.

"Ngu ngốc, cậu nên là nói với cô ta, 'Đúng, lão nương chính là muốn chiếm lấy Bạch Thụ Duy, còn muốn một miếng nuốt Bạch Thụ Duy vào bụng, để cho anh và lão nương hòa hợp thành một khối, lão nương ăn chán, ăn no, tự nhiên sẽ nhỏ ra, nếu Lâm Phươg Như cô thích đồng nôn mà nói, hoan nghênh cô mở cánh tay ra đón.' "

Lời nói độc miệng này khiến Kha Dụ Phân ngốc tại chỗ. "Tinh Tinh, Bạch Thụ Duy sao lại biến thành đồng nôn rồi hả?!"

"Chờ cậu xoi tái cậu ấy rồi nhỏ ra, cậu ấy sẽ là như vậy." Cúi xuống, cô cố ý hỏi: "Hay cậu hi vọng cậu ấy biến thành c*t?"

"Ưông Tinh Tinh?!" Kha Dụ Phân không thuận theo kêu to. Nhưng, cũng chính là bởi vì Ưông Tinh Tinh nói bừa quá rồi, khiến cho cô đau buồn mấy ngày nay nhin không được nở nụ cười.

"Bạch Thụ Duy biết Lâm Phươg Như đối với cậu như vậy sao?"

Lắc đầu. "Tớ hai ngày không tiếp điện thoại của cậu ấy rồi."

Nhận được điện thoại Lâm Phươg Như khi đó, cô bị chọc tức, không nói hai lời liền tính hết món nợ này lên đầu Bạch Thụ Duy, suốt cả hai ngày không tiếp điện thoại của anh, lại vẫn ngầm quyết định tuần lễ này không nhìn tới anh. Mà lúc này ngầm lại, Bạch Thụ Duy cũng thực tội, rõ ràng không có đôi tâm, rõ ràng là bị Lâm Phươg Như gây chuyện, anh lại bị cô giận chó đánh mèo.

Cảm thấy được tội ác của mình, càng khiến cô nhớ anh nhiều hơn. Cô thật muốn đi tìm anh, rất muốn rất muốn.

Ông Tinh Tinh vỗ tay mạnh, lạnh lùng trào phúng, "Ha, thật tốt quá, thật là tốt quá, cậu có một tình địch tuyệt đỉnh thông minh như vậy, Lâm Phương Như có thể về nhà 'khiêu chân về chòm râu', cậu thật sự là TM thông minh nha!"

Quái, Ông Tinh Tinh nói cô thông minh, sao biểu tình hèn mọn như vậy? "Tinh Tinh, cậu thực cảm thấy được tởm làm như vậy là đúng?"

"A! Quả thực tốt đến không thể tốt hơn, tốt nhất cậu liền chiến tranh lạnh với Bạch Thư Duy, một tháng, hai tháng chiến liên tiếp, chiến ngấy tự nhiên sẽ chia tay, Lâm Phương Như vừa vặn có thể danh chính ngôn thuận có được bạn trai của cậu, thật tốt!" Ông Tinh Tinh tức giận vỗ tay ăn mừng.

"Kìa, kìa làm sao có thể . . ." Kha Dụ Phân kêu to.

"Ha, hiện tại cậu mới biết được làm sao có thể hả, thật thông minh." Ông Tinh Tinh lại tức giận liếc cô một cái.

Kha Dụ Phân ưu sầu hiểu ra, đồng thời, cũng khiến toàn thân mồ hôi lạnh.

Cô quá hồ đồ, quá tự cho là vô tội chịu ủy khuất, cho nên sinh hờn dỗi, liên lụy bạn trai, Bạch Thư Duy làm sao có thể không vô tội? Hẳn không có lỗi tâm, toàn bộ đều là Lâm Phương Như tại gây sự, cô không nên giận chó đánh mèo, đến lúc đó để cho Lâm Phương Như chiếm tiện nghi.

"Trời ạ, tởm thiếu chút nữa ở giữa kẻ rồi! Không được, tởm phải gọi điện thoại cho Bạch Thư Duy." Kha Dụ Phân lòng nóng như lửa đốt lập tức gọi điện thoại, không nghĩ tới . . .

Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Gọi lại sau cái quỷ, bọn ta vội muốn chết, không nói hai lời Kha Dụ Phân cầm túi xách, "Hiện tại tởm muốn đi tìm Bạch Thư Duy."

"Đi thông thả, tởm sẽ không giúp cậu điểm danh đâu." Ông Tinh Tinh ý xấu nói.

"Không sợ, cùng lắm là bị coi là trốn học." Kha Dụ Phân quơ lấy bao tay, cũng không quay đầu lại chạy ra trường học, nhảy lên xe, thẳng đến nhà ga... Ách, cô thật ngu ngốc, sao đi nhà ga?! Không phải có máy bay sao? Hồng, cô muốn đi sân bay Tùng Sơn . . .

Cô nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước mặt Bạch Thư Duy.

"Ưm hừm, cái chân ngu ngốc..." Kha Dụ Phân mạnh dấm chân.

Nàng này tên đần độn, hấp tấp chạy đến Cao Hùng, lại hoàn toàn đã quên Bạch Thư Duy cả một buổi chiều đều không nhận điện thoại, căn bản không ở nhà, gọi cho anh hơn mười cuộc, toàn bộ đều báo cô gọi lại sau.

Kết quả hiện tại cô đành phải trông mong đứng ở ngoài cửa, mỗi mắt chờ mong "Kha Dụ Phân ơi Kha Dụ Phân, cuộc đời của mày thật sự là gặp ghênh liên tiếp tạo thành!"

Không được, chân muốn phể, giữa trưa chỉ ăn ổ bánh bao cô sắp chống đỡ không nổi, thời điểm không tâm tình quản cái gì thực nữ hay không thực nữ, cô đơn giản ngồi chồm hóm trước cửa.

Chờ chờ, đợi đến buồn ngủ, đợi bực bội đột nhiên xuất hiện... Kha Dụ Phân dùng hai tay ôm đầu gối, đầu vừa lệch, bắt đầu chìm vào mộng.

Cô làm một giấc mộng đẹp, trong mơ cô ăn sạch Bạch Thư Duy, Lâm Phương Như muốn cướp đều đã cướp đoạt không được nữa rồi.

Một miếng ăn vào bụng. Gối lên hai tay trong lúc đó khuôn mặt gương lên nụ cười yếu ớt.

Hoảng hốt hết sức, cầu thang truyền đến tiếng nện bước, từ xa đến gần, cùng với tranh chấp . . .

"Tôi đã nói với cô không biết bao nhiêu lần rồi, giữ chúng ta thật sự không có khả năng. Cảm ơn cô ưu ái, đối của tôi nhưng tôi đã có người trong lòng rồi!" Bạch Thư Duy thật sự mà thận trọng tỏ thái độ.

"Tởm không cần, chỉ cần cậu cho tởm cơ hội, tởm sẽ khiến cậu yêu tởm." Lâm Phương Như bướng bỉnh nói.

"Nhưng là tôi đề ý. Lòng tham của tôi rất nhỏ, mà nơi này đã có người trú ngụ rồi." Bạch Thư Duy không chút do dự vỗ vào vị trí tim mình.

Lâm Phương Như trợn trừng mắt, cực kỳ bất mãn, "Kha Dụ Phân có cái gì tốt? Cùng lắm là cô gái được chiều chuộng thôi, không xứng với cậu." Mà cô, Lâm Phương Như cô còn tốt hơn Kha Dụ Phân.

"Tôi không cần tốt hơn, tôi chỉ cần thích nhất." Anh tăng thêm giọng điệu nói.

Kiên nhẫn của anh sắp không còn, hơn nữa anh vội vã trở về lấy một số thứ, chuẩn bị đánh xe đi Đài Bắc.

Kha Dụ Phân đã suốt hai ngày cũng không tiếp điện thoại của anh, cô chưa bao giờ như vậy, đây chứng tỏ cô thật sự bị thương, tức giận, anh muốn đi

tim cô, muốn một lần nữa găt gao ôm cô vào trong ngực mới có thể an tâm.

Anh cần cô tin tưởng tình yêu của anh!

"Tớ muốn đi Đài Bắc với cậu, tớ có thể giúp cậu giải thích." Lâm Phương Như giữ chặt Bạch Thư Duy.

"Đủ rồi . . ." Bạch Thư Duy rống to bỏ tay cô ta ra, "Đây là chuyện riêng của tôi và Kha Dụ Phân. Chuyện cô gọi điện thoại tôi sẽ không truy cứu, nhưng, xin cô đừng xen vào tình cảm của chúng tôi, bằng không cô đừng trách tôi! Hiện tại tôi muốn đi đánh xe, cô có thể rời đi."

Quảng xuống lời nói nặng đó Bạch Thư Duy lại không muốn nhìn phản ứng của Lâm Phương Như, ba chân bốn cẳng lên lầu, ngạc nhiên phát hiện trước cửa phòng một bóng dáng nhỏ xinh ngồi chồm hổm - -

"... Dụ Phân? !" Anh quả thực không dám tin.

Nghe thấy kêu gọi, bị tranh chấp làm cho không thể nào yên giấc Kha Dụ Phân buồn ngủ mắt lim dim ngẩng đầu, mi mắt nhìn người tới.

"Dụ Phân, là cậu, sao cậu lại tới đây?" Bạch Thư Duy vui mừng vô cùng.

Phát hiện là anh, cô cũng vui vẻ nở nụ cười, trực giác liền muốn đứng dậy chạy thẳng vào trong lòng anh.

Kết quả cô vừa mới đứng lên, hai đầu gối liền chằm đất."A!" Cả người cô ngã quỵ trên mặt đất, bởi vì ngồi chồm hổm trên mặt đất lâu lắm, hai chân cô đều đã tê rần.

Thấy thế, Bạch Thư Duy tâm niu chặt, liền bước lên phía trước đỡ lấy bờ vai cô, "Làm sao vậy? Có đau không? Sao không cẩn thận như vậy?" Anh vừa mừng vừa sợ lại đau lòng.

Cô xấu hổ nhìn anh. Vốn định bảo trì về ngoài xinh đẹp cho anh vu mừng, kết quả lại là chập vật quỵ trên mặt đất. Ài, có phần khổ sở, chẳng lẽ là gần đây lưu hành luồng cuồng sao?

Mặt cô tương đối ửng đỏ, ngây ngô cười, "Ngồi chồm hổm lâu quá, chân, chân đã tê rần..."

Gấp khúc ngón tay, anh gõ lên trên trán cô một cái, một giây sau, anh không nói hai lời bồng cô lên, động tác cực kỳ xinh đẹp.

"Cái chìa khóa bên trong túi tiền. Bên trái."

Kha Dụ Phân một bàn tay ôm lấy cổ anh, một bàn tay bưng bình tìm kiếm tung tích cái chìa khóa trong túi tiền bên trái áo khoác, hai người hoàn toàn không vội, lại cực kỳ hưởng thụ.

Trái lại Lâm Phương Như phía sau nhìn thấy mi mắt phun lửa, tức giận, hậm hực hờn dỗi nói: "Thật sự là đủ rồi." Lâm Phương Như khó chịu cắn bản không người để ý.

"Tiểu thư, tay tôi mỏi quá." Thấy cô tới, lo lắng trong lòng anh đều đã buông xuống, giờ phút này rất có tâm tình trêu chọc .

"... Tìm không thấy, đừng có mà thúc giục tớ." Cô ngọt ngào, thương cảm.

"Được, không thúc giục, từ từ sẽ thấy, tớ cũng được ôm ấp cậu."

Tìm hồi lâu, Kha Dụ Phân cuối cùng tìm thấy cái chìa khóa trong truyền thuyết, vừa mở cửa ra, Bạch Thư Duy liền ôm cô vào phòng, đầu cũng không quay lại, Kha Dụ Phân cực kỳ có mặt mũi ghé vào trên vai Bạch Thư Duy, trực tiếp nương mảy với Lâm Phương Như, vẫn không quên phát tay cúi chào cô ta.

Vừa vào nhà, anh vội vã để cho cô ngồi ở cổng vòm trên sàn gỗ, cởi giày của cô ra, đau lòng nắm chân của cô, ra sức vuốt ve.

"A!" Cô kêu oai oái.

"Kiên nhẫn một chút, xoa bóp sẽ không tê rần nữa." Anh chuyên chú mà ôn nhu mát xa chân đang run lên của cô.

Thật sự muốn khóc. Sao anh có thể đẹp trai như vậy, ôn nhu như vậy, lại săn sóc như vậy? Mà cô thiếu chút nữa liền đưa cho Lâm Phương Như, con trai tốt như vậy chấp tay cho người khác rồi.

Đột nhiên, cô nhớ tới vừa mới ngủ nghe được lời anh nói, "Tớ có phải quấy rầy cậu rồi hả hay không? Cậu vừa mới nói muốn đánh xe đi nơi nào?"

Anh cong bờ môi lên, "Không cần đi nữa, ngời đã đến đây rồi."

Cho nên, anh là vội vàng nhờ xe đến Đài Bắc tìm cô? Ác, bọn họ thật sự là có thần giao cách cảm!

Người con trai đẹp trai quỳ trước mặt cô, tâm được thỏa mãn. Thực bất khả tư nghị (Không thể tưởng tượng), mới hai ngày không gọi điện thoại cho anh, trong lòng cũng đã nhớ đến da diết.

Không thể tự thoát khỏi Bạch Thụ Duy, CÔ chính là muốn ích kỷ hoàn toàn chiếm lấy, CÔ chính là muốn một miếng ăn vào bụng, để cho anh và chính mình hòa hợp một khối, sao? Cho Lâm Phương Như kia chết tâm hoàn toàn đi.

Trong lòng suy nghĩ, cô vút đi rụt rè, cúi đầu đánh lên bờ môi hữu tình của anh.

Bạch Thụ Duy nâng ánh mắt, thấy bộ dáng cô nhất quyết không lùi.

"Tớ rất nhớ cậu, thật sự, rất muốn rất muốn..."

Nhìn ánh mắt vô tội, đáng thương tội nghiệp nói xong nhớ, khi đó yết hầu bạch Thụ Duy như bị bóp chặt, hô hấp có chút khó khăn, dù là anh có thân thể cứng như thép tâm như sắt, cũng sẽ mềm nhũn trong lời nói của cô.

"Về sau không được không tiếp điện thoại của tớ."

"Uhm." Cô ngoan ngoãn hứa hẹn, liếm môi đỏ mọng, làm nũng yêu cầu, "Hôn tớ."

"Cậu..." Lại khiến anh không có cách rồi.

Cơ hồ là hai tay bưng mặt cô, Bạch Thụ Duy khẩn cấp hôn lên bờ môi khiến người ta mê muội này.

Bọn họ ôm chặt lấy đối phương, nhiệt liệt hôn môi, quần giao đầu lưỡi như si như cuồng, không khống chế được.

Cô muốn anh, muốn hòa hợp thành một khối với anh.

Kha Dụ Phân đặt hai tay phía sau cổ anh, thuận thế ngửa ra sau nằm xuống, cũng kéo cả anh xuống.

Bao nhiêu tốt đẹp, không có người không liên quan, chỉ có anh và cô, thân thể đều đã không tự chủ được nóng lên, bàn tay to tham lam dọc theo đường cong mà vuốt ve... Hoàn toàn vượt qua chừng mực giữa bọn họ, tình dục đốt cháy lý trí còn sót lại của họ.

Anh tìm lòng không đậu mở ra vạt áo của cô, vuốt ve đỉnh mềm mại kia của cô, môi ẩm áp cũng theo cổ cô mà đi xuống, hạ xuống một chuỗi hôn môi ngọt ngào.

Kha Dụ Phân hoàn toàn không địch lại được sự cản quấy của anh, môi đỏ mọng khẽ nhếch khinh bật ra một cái vô cùng kiều mỵ thấp giọng, "Thụ Duy..."

Anh sắp điên rồi. Anh muốn cô, trong phút giây này, anh kích thích muốn chôn chặt chính mình trong cơ thể cô, làm càn giữ lấy cô... Nhưng lý trí nói cho anh không được.

Cô mới mười tám tuổi, vẫn là một đóa hoa nhỏ bé, cô tin tưởng anh, anh nên bảo vệ cô gái nhỏ này mới đúng, mà không nên chỉ nghĩ muốn ích kỷ tháo xuống đóa hoa này của cô.

Cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt, dù vậy, anh cũng không thể làm như vậy, bảo hộ người con gái của mình mới là người đàn ông biết chịu trách nhiệm.

Thân mật, một ngày nào đó sẽ phát sinh, nhưng không phải hiện tại, cô còn nhỏ!(28 tuổi rồi mà còn nhỏ với ai)

Nghĩ đến đây, Bạch Thụ Duy bày ra ý chí, để cho lối suy nghĩ của 28 tuổi bao trùm thân thể mười tám tuổi, áp lực làm anh thống khổ thở dốc, anh vẫn kiên trì dừng lại tất cả động tác quá phận của mình. Anh kéo cô, vì cô chỉnh lại quần áo, vì cô mà an ủi.

Nhìn anh trước sau như một che chở chính mình, Kha Dụ Phân không hiểu, trong con người đen của anh rõ ràng lộ ra dục vọng, vì sao đột nhiên dừng lại? Anh không muốn cô? Nhưng... Cô muốn anh! Kha Dụ Phân cô muốn.

Cô rất muốn hỏi anh vì sao, bản khoả không biết nên mở miệng như thế nào, dù sao một cô gái lớn như vậy hỏi loại vấn đề này, rất suồng sã, đột nhiên, giữa trưa chỉ ăn ổ bánh bao, cái bụng vừa kheo phát ra một loạt tiếng động đói khát, khiến Kha Dụ Phân quần đến độ nghĩ muốn cắn lưỡi tự sát.

Bạch Thụ Duy cười vang: "Ài, cô bé đáng thương, đói bụng hả? Đi, tớ mang cậu đi ăn ngon, cuối tuần này tớ chờ cậu đi chơi, trước kia không thể đi chơi bây giờ sẽ đi bù tất cả, đi Tây Tử Loan xem trời chiều, đi tàu thủy Kỳ Tân Đáp, chúng ta hẹn hò đi."

Anh nói muốn đi hẹn hò, vậy thì đại biểu, Bạch Thụ Duy cũng nhận thức rõ tình cảm của bọn họ, một khi đã như vậy - -

"Cậu không muốn tớ sao?" Chờ cô ý thức được, vấn đề đã thốt ra. Hồng, mới vừa cô còn đang cẩn thận đắn đo dùng từ gì để hỏi, kết quả lại là nói trực tiếp, mà cô bởi vì thẹn thùng, hơi thở không khỏi nóng lên.

"Muốn." Bạch Thụ Duy thẳng thắn. Đối với người khác phái mơ màng cũng có một phần nam tính thiên phú.

"Kia, kia vì sao..." Vì sao không tiếp tục? Cô không hiểu, cảm thấy mất mát.

"Cậu còn nhỏ."

Còn nhỏ? !"Năm nay tớ mười tám tuổi rồi!" Lại nói, chẳng phải anh cũng mười tám tuổi, dựa vào cái gì nói cô còn nhỏ? Cô không phục.

Nhìn bộ dáng cô thờ phỉ phỉ, rất giống đứa trẻ con vội vã tuyên bố với thế giới mình đã lớn, Bạch Thụ Duy cảm thấy buồn cười, cũng thấy cô thật đáng yêu.

"Nói chuyện với cậu đó!"

Bạch Thụ Duy không nói gì. Không thể nói với cô, anh kỳ thật không phải Bạch Thụ Duy bằng tuổi cô, anh là Bạch Thụ Duy đến từ 10 năm sau, một thằng con trai lớn hơn cô 10 tuổi? Cho nên không muốn chiếm tiện nghi của cô... Làm ơn, không dọa cô sợ mới là lạ!

Cho nên anh chỉ có thể nín thở không nói, giữ kín như bưng nhìn cô.

'Bởi vì sao' đã không thể nói, cũng không nên, suy tư giây lát, Bạch Thụ Duy gọi lên nụ cười, sùng nịch sờ sờ đầu cô, dắt tay cô một đường đi ra ngoài, không chấp nhất về đề tài này nữa.

"Hồng, lâu như vậy không hề răng là có ý tứ gì? Uy, Bạch Thụ Duy!"

Chán ghét chán ghét, muốn cô, lại không cần cô, hỏi anh vì sao lại không trả lời, chỉ muốn hiểu rõ anh nói còn nhỏ là có ý tứ gì thôi!

Từ từ, có thể là cô hiểu sai lệnh hay không, theo như lời anh nói kỳ thật cũng không phải chỉ tuổi tác, mà là...

Úm hừm, mà là cái gì? Kha Dụ Phân ảo não nghiêng đầu, khi đó, trong đầu hiện lên một ý niệm, cô theo bản năng cúi đầu nhìn về phía bộ ngực chính mình - -

Còn nhỏ?! Là chỉ cái này sao?

A, cô không còn mặt mũi gặp người, thân thể thanh xuân của cô bị Bạch Thụ Duy ghét bỏ rồi.

Lần đầu tiên cảm thấy được, một đôi nam nữ ở trong phòng, kỳ thật là một chuyện cực nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng lau súng cướp cò.

Vì tránh cho ngoài ý muốn phát sinh, Bạch Thụ Duy quyết định dẫn Kha Dụ Phân đi chơi, chờ cô chơi mệt, trở về liền ngủ, miễn cho anh lại phải thống khổ ăn nhấm, cô đuổi theo anh hỏi vì sao.

Một buổi chiều ngắn ngủi, cơ hồ bọn họ chạy khắp Nam Đài Loan Đại Cảnh Điểm, nếu không phải có ít thời gian, anh thậm chí muốn dẫn cô thẳng đến Khẩn Đình.

Nhưng, xem ra là đủ rồi, nhìn đầu cô như muốn buông xuống trên đất rồi, cuối cùng anh cũng có thể yên tâm dẫn cô quay về chỗ ở rửa mặt chải đầu, để cho cô đi ngủ.

Lúc này anh đột nhiên cảm thấy được, có một cô bạn gái nhỏ hơn mình mười tuổi cũng không dễ chịu gì, cảm thấy muốn bảo hộ cô nhiều hơn một chút mới được, chắc chắn sẽ không thoải mái, không sai, đây là một loại gánh vác, khẳng định cũng là loại gánh vác ngọt ngào nhất trên thế giới này.

Anh nửa mê nửa tỉnh vụng trộm cười, nằm ở trong chăn nhớ đi nhớ lại, sau cùng, rốt cuộc chìm vào giấc ngủ.

Không biết lần thứ mấy muốn thăm hỏi Chu công nhưng không có kết quả, Kha Dụ Phân đơn giản buông tha giấc ngủ, mở to mắt to, chán đến chết nhìn ngoài cửa sổ ánh trăng rơi phòng sàn nhà, lộ ra ánh sáng nhạt mờ lung.

Trên thực tế, căn bản không phải cô chơi mệt, mà là tâm tình cô uể oải, phi thường uể oải.

Không nghĩ tới chính trực như Bạch Thụ Duy, khẩu vị lại có thể nặng như vậy, lại vẫn cảm thấy nhỏ, hoàn toàn đã kích sự đắc chí của Kha Dụ Phân vớ cơ thể tuổi thanh xuân này. Không dám tưởng tượng, thân thể mười tám tuổi lại bị ghét bỏ, nếu là 28 tuổi, anh không phải nhìn cũng không nhìn cô một cái rồi hả?!

Kha Dụ Phân buồn bực, trong lòng chửi rủa động vật giống đực Bạch Thụ Duy này.

Nhịn không được kéo cổ áo ra liếc mắt một cái, làm sao bây giờ? Nó nhỏ như vậy, chẳng lẽ... Muốn cô đi nâng ngực?

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng phiền lòng, cô cần tìm người tâm sự mới được, nhìn anh ngủ một bên, cô chậm rãi bò dậy, vượt qua thân thể anh, rón ra rón rén xuống giường.

Dựa vào ánh trăng chỉ dẫn, cô mở máy tính ra . . . Ông Tinh Tinh là con cú, thời gian này khẳng định vẫn online đáng quái, không ngủ.

Sau khi thuận lợi khởi động máy, cô đăng nhập tài khoản của mình, quả nhiên thấy cô ấy vẫn online. Kha Dụ Phân vui vẻ muốn khóc, vội vàng gọi cô ấy, hôm nay phải uy khuất Ông Tinh Tinh ở màn hình bên kia rồi.

Ông Tinh Tinh đang đánh quái: "..."

Phân Phân yêu Duy Duy: "Tinh Tinh, tớ nên làm sao bây giờ?"

Đôi phương ước chừng an tĩnh đã lâu, Kha Dụ Phân đợi không được..

Rất cực, Ưông Tinh Tinh hỏi tin tức: "Cho cậu vài website."

Kha Dụ Phân khẩn cấp liên kết tiến vào trang web, trên mặt lập tức trượt xuống ba vạch hắc tuyến... Ưông Tinh Tinh này thật đúng là thực tế xem trọng hiệu suất, lập tức giúp cô tìm vài cái phòng khám chỉnh hình chuyên nâng ngực. Cho nên, cô cũng hiểu được chính mình cần đi nâng? Cô lại chịu một lần đá kích.

Ưông Tinh Tinh muốn đánh quái: "Đây đều là nơi nâng ngực có uy tín trên Internet".

Phân phân yêu Duy Duy: "Cậu thật là có hiệu suất (tức giận)".

Ưông Tinh Tinh muốn đánh quái: "Cảm ơn ca ngợi".

Phân phân yêu Duy Duy: "Không khách khí (tức giận)".

Ưông Tinh Tinh muốn đánh quái: "Nhớ rõ cùng "Người sử dụng" thảo luận một chút anh ta muốn kích cỡ như thế nào? (xấu hổ)".

Tinh Tinh thối tha! Kha Dụ Phân trợn trắng cả mắt, mặt lại nhịn không được đỏ lên.

Ưông Tinh Tinh muốn đánh quái: "Làm xong cho tớ mượn mò mẫn một phen nha, tớ muốn biết mò mẫn là cảm giác gì?".

Phân phân yêu Duy Duy: "Mơ tưởng!(giận)".

Ưông Tinh Tinh muốn đánh quái: "Khà khà... Bạch Thư Duy hưởng dụng cũng không đủ, căn bản không tới phiên tớ".

Hống! Kha Dụ Phân thẹn quá thành giận, đang muốn toàn lực phản kích Ưông Tinh Tinh khiến người mặt hồng tím đập trêu chọc người này, bỗng nhiên cô cảm giác sau lưng một cổ nhiệt khí đột kích, Bạch Thư Duy dùng giọng nói khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ ghé vào bên tai cô, rầu rĩ mở miệng . . .

"Cậu đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Giống như bị sấm đánh, Kha Dụ Phân vội đóng máy tính lại, xoay người cười trừ, "Không, không có..." Toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bạch Thư Duy bình tĩnh nhìn cô, thời điểm cô vội vàng khăn trương, anh bất động thanh sắc mở lại máy tính, mà Kha Dụ Phân không kịp tắt cửa sổ lập tức xuất hiện.

Giây lát, anh nhiu mày: "Cậu xem cái này làm gì? Cậu muốn nâng ngực?"

Rồi đột nhiên kinh hãi, Kha Dụ Phân trực giác quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện anh lại có thể mở máy tính ra, lại nhanh chóng xem qua trang web mà Ưông Tinh Tinh gửi cho cô.

Hu hu, thật sự là quá nhanh, cô muốn cắn lưỡi tự sát.

Nửa đêm không ngủ được, lại có thể xem trang web nâng ngực: "Kha Dụ Phân, tớ đang đợi câu trả lời của cậu." Bạch Thư Duy tức giận nhìn cô.

Có thể trả lời cái gì? Tất cả đều không phải là vì anh?. Cô nhìn trộm anh một cái, đơn giản hỏi, "Cậu muốn to như thế nào? Tinh Tinh đề nghị tớ thảo luận trước với cậu một chút, rồi mới đi làm."

Trước kia cô là quả quyết không dám nói như vậy, bất quá sống một lần nữa Kha Dụ Phân trở nên cực kỳ dũng cảm.

"Kha Dụ Phân, hiện tại không phải thời điểm thảo luận tớ muốn to như thế nào, mà là vì sao cậu muốn nâng ngực?!" Lần đầu tiên anh phát hiện bọn họ có sự khác nhau, sự khác nhau cực kỳ nghiêm trọng.

"... Còn không phải bởi vì cậu cảm thấy tớ quá nhỏ! Nhưng nó chỉ nhỏ như vậy thôi, phương pháp duy nhất thay đổi cũng chỉ có thể đi nâng ngực thôi."

Nghe vậy, Bạch Thụ Duy quả thực muốn điên rồi: "Tớ nói ngực cậu nhỏ bao giờ?!"

"Xế chiều hôm nay! Cậu đột nhiên dừng lại... Sau đó tớ hỏi cậu vì sao, cậu đã nói tớ

. . . Nhỏ." Cô cực kỳ mất mặt cúi đầu, ủy khuất nói.

Anh vỗ trán, bộ dáng hoàn toàn bị cô đã bại. Nói cô còn nhỏ, là vì tuổi cô thật sự còn nhỏ, thật không biết sức tưởng tượng của cô lại tới mức này, lại có thể cho rằng anh ghét bỏ bộ ngực của cô.

Nâng hàm dưới của cô lên, để cho hai mắt cô nhìn thẳng chính mình, Bạch Thụ Duy thận trọng nói với cô: "Ý của tớ là nói tuổi của cậu còn nhỏ, cậu mới mười tám tuổi, từ đầu tới cuối không liên quan tới bộ ngực."

"Nói tớ tuổi còn nhỏ, chính cậu không phải cũng vậy sao?" Đừng quên, bọn họ là bạn học cùng lớp.

Nhìn không được, anh thốt ra: "Năm nay tớ 28 tuổi rồi!"

"Gi?" Đôi mắt đẹp từng lớn.

Ý thức được chính mình nói gì, Bạch Thụ Duy cũng ngượng ngùng cả người. Được được, lần này không thể nói cũng phải nói.

Anh thờ dãi một tiếng, "Dụ Phân, trên thực tế tớ đến từ 10 năm sau, năm nay 28 tuổi, lớn hơn cậu mười tuổi."

Ánh sáng của máy tính, để cho Kha Dụ Phân thấy rõ mặt lộc của Bạch Thụ Duy tuần lẳng, lần đầu tiên đôi mắt lại có vẻ kỳ quái như vậy.

Anh dùng lực hít sâu, "Nói ra có phần khoa trương, nhưng là thật sự, tớ là năm xuyên không trở về. Tớ là Bạch Thụ Duy, chỉ là, tớ là Bạch Thụ Duy của 2012, không phải Bạch Thụ Duy của 2002... Tớ biết chuyện này cực kỳ vô vãn, cậu nhất thời sẽ cảm giác được không thể tin... Hiện tại thời gian không còn sớm, cậu đi ngủ trước đi, sáng sớm ngày mai, tớ kể tường tận cho cậu nghe, có được hay không?"

Không đợi Kha Dụ Phân đáp ứng, anh đã bế xốc Kha Dụ Phân ngất ngốc lên, đặt nằm ở trên giường. Sau đó, anh thừa dịp thời gian cô đi ngủ, cẩn thận suy nghĩ nên giải thích toàn bộ với cô như thế nào, mới không bị cô coi là quái vật.

Trong phòng không khí như là trở nên có chút loãng, hai người hô hấp đều đã biến thành thật cẩn thận...

"Cậu gạt người." Kha Dụ Phân nằm ở trên giường đột nhiên nói: "Nếu cậu đến từ 2012, cậu làm sao có thể điền sai nguyện vọng vào đại học? Cậu không phải nên học tại Đài Bắc sao, làm sao có thể chạy đến Cao Hùng?"

"Tớ sửa lại đơn nguyện vọng. Tớ cho rằng như vậy sẽ có thể học cùng Trường Đại Học với cậu, không nghĩ tới lại khiến chúng ta đổi chỗ trường đại học, đến bây giờ tớ còn nghĩ không ra là sai ở đâu!" Anh cũng cực kỳ hoang mang.

"Cậu nói, cậu cũng sửa lại đơn?"

Tại Bạch Thụ Duy ngoài ý muốn bắt giữ được một chữ, là "Cậu cũng sửa lại đơn", chẳng lẽ...

"Kha Dụ Phân, cậu . . . "

"2012 bởi vì đào hôn, tớ và cậu cùng nhau bị đặt ở dưới sân khấu kịch, trên thực tế, năm nay tớ 28 tuổi rồi. Bởi vì nghĩ muốn học cùng trường với cậu, cho nên... Tớ cũng sửa lại đơn nguyện vọng vào đại học."

Lần này đổi lại là bạch Thụ Duy ngất ngốc. Không nghĩ tới, bọn họ cư nhiên cùng nhau xuyên không rồi! Chuyện này thật là quá kỳ diệu rồi! Anh không phải một mình quay trở về, mà là bọn họ cùng trở về.

Chờ một chút . . . cho nên muốn làm lại, tạo thành bọn họ một Nam một Bắc ngăn cách, kỳ thật là tại chính bọn họ?!

Ài, thật sự là thông minh bị thông minh đánh bại!

"Bạch Thụ duy tiên sinh, làm ơn, như vậy tớ còn nhỏ sao?" Cô từ dưới chăn đá anh một cước.

Lấy lại tinh thần, anh cười ha ha, "Được được được, không nhỏ không nhỏ, cực kỳ thành thực, như vậy có thể chứ?"

"Hừ, chính xác." Đắc ý dương dương.

"Này... Thật sự là quá bất khó tin rồi!" Bạch Thụ Duy tán thưởng nói, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn không được hỏi: "Tớ nói cậu sao có thể nhẫn tâm yêu tớ? Ở trong mắt cậu, tớ là thằng con trai mới 18 tuổi, đứa trẻ thanh thuần, thân là chị, cậu ra tay với tớ có phải quá nhẫn tâm rồi hay không hả?" Giọng điệu trên chọc.

"Cậu không biết sao? Đầu năm nay lưu hành chị yêu em" Cô cực kỳ đúng lý hợp tình, đột nhiên, cô đề thấp thanh âm hỏi: "... Ài, cậu muốn muốn ngủ sao?"

"Ngủ không được rồi." Con buồn ngủ đã bị cô dọa chạy từ lýc biết tin cô muốn nâng ngực."Đều là cậu làm hại, nếu ngày mai tớ có vành mắt đen, cậu liền chờ bị gấu mèo dọa sợ đi, cùng nhau thành gấu mèo."

Cô mới mặc kệ gấu mèo hay không gấu mèo, mở chăn ra, nôn nôn nóng nóng chui ra ổ chăn.

Hai người được che chắn bởi chăn, bởi vì cô đứng dậy mà bị xốc lên, truyền đến cảm giác mát lạnh, cùng một loạt âm thanh xột xoạt, Bạch Thư Duy hỏi "Cậu lại ngồi dậy làm cái gì?"

Không nghe được câu trả lời của cô, anh chống đỡ đứng dậy, tiện tay bật đèn nhỏ ở đầu giường, nháy mắt, anh giống như bị người bóp chặt cổ, khó thở...

Kèm với ngọn đèn vàng nhạt xuất hiện tại trước mắt anh, là tấm lưng Kha Dụ Phân không tỳ vết. Âm thanh không rõ vừa rồi, thì ra là cô cởi áo ngủ gây ra.

"Dụ Phân?!"

Anh ước chừng sừng sốt đã lâu, lấy lại tinh thần, vội vàng nắm chặt đã nghĩ muốn bao lấy thân thể của cô, không biết là quá khẩn trương hay là như thế nào, mặc kệ anh kéo như thế nào che như thế nào, anh vừa buông tay, chăn sẽ từ trên người cô rơi xuống, cô lại vẫn cứ một bộ không sao cả.

Anh tức giận đến nhẹn không được chất vấn "Kha Dụ Phân, cậu có biết chính mình đang làm cái gì hay không?" Thù tính của đàn ông là cực kỳ yếu ớt, một khi bị ma sát mà thức tỉnh... Cô căn bản là vượt râu hổ.

Kha Dụ Phân cảm thấy cực kỳ may mắn là mình đưa lưng về phía anh, bằng không bị anh hung ác hỏi như vậy, cô chỉ sợ sẽ co đầu rút cổ.

Có thể cô không nghĩ muốn cùng, cô đã nghĩ muốn hỏi thử anh, có ai may mắn giống bọn họ như vậy, có thể tay trong tay xuyên không? Đây là cơ duyên bao nhiêu người muốn mà không thể được, bọn họ nên nắm chắc mới đúng!

Còn nữa, thân là 28 tuổi thành thực, thuận theo chính mình hi vọng, có sai sao?

Hiện tại, cô muốn anh.

Hít sâu, cô nói "Tớ đương nhiên biết. Tuy là thân thể mười tám tuổi, nhưng quyết định đích thị là của linh hồn 28 tuổi, Kha Dụ Phân 28 tuổi, tớ chỉ làm những gì tớ muốn làm."

Làm những gì cô muốn làm... Lời chết tiệt này chọc người mơ màng.

Anh cực kỳ khắc chế không đụng chạm, trần trụi lưng quá mê người, chờ anh ý thức lại, bàn tay to đã vuron về trước đi, lòng ngón tay theo sống lưng của cô, chậm rãi vuốt ve đi xuống.

Cô phát run, bởi vì

bất an, anh cũng phát run, bởi vì sợ không chế không nổi chính mình.

"Tối tớ cùng nên bắt cậu làm thế nào mới tốt?" Anh ảo não không nhẹn được khàn giọng hỏi.

Cô nghiêng mặt, ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn anh. "Ôm ấp tớ có được hay không? Rất lạnh..." Giọng nói đáng thương tội nghiệp.

Rất lạnh, anh cũng chỉ có thể ôm cô cho tốt. Anh đối với cô, luôn luôn không có cách.

Cánh tay dài ôm cô vào lòng, cô thuận thế ngã ngòivào trong lòng anh, theo sát phía sau ôm lấy cô, cho cô ấm áp.

Nghe thấy cô bắt ra một tiếng cười nhẹ, anh rất muốn cắn cô một miếng, trừng phạt. Nhưng anh không có, anh ôm lấy cô, chỉ sợ cô thật sự bị lạnh.

"Cậu muốn tớ sao?" Giọng điệu mềm nhẹ như thế hỏi, đồng thời ma sát thính giác đàn ông.

Nữ nhân này so với anh nghĩ còn hư hỏng hơn, chọc người mơ màng còn chưa tỉnh, đôi mắt đẹp khờ dại vô tội lại còn nhìn anh, nhìn anh đến tâm hoảng ý loạn.

Anh quật cường nín môi không nói.

Cô cũng không giận, dựa vào ngực anh, được một tác lại muốn tiến một thước, nói: "Nhưng tớ muốn cậu, rất muốn, rất muốn...."

"Kha Dụ Phân!" Đáng chết, anh phải nghĩ biện pháp ngăn chặn cái miệng nhỏ muốn gây chuyện này mới được.

Nâng cằm nhẹn của cô lên, anh hun hăng hôn môi của cô.

Anh nghĩ muốn ác phạt cô, cho cô một chút giáo huấn, hung hăng hôn làm cho miệng cô đau, tội làm thống thân thể của anh, để cho cô học ngoan chút, nhưng nháy mắt hôn cô, toàn bộ đều đã thay đổi, anh liền vô pháp đối với cô ôn nhu.

Không chỉ miệng hôn đến ôn nhu, bàn tay quấn quanh cô cũng cực kỳ ôn nhu, cô ôn nhu tuân lệnh nhin không được rên rĩ ra tiếng.

Đó là âu yếm, căn bản không phải trừng phạt. Khi anh ý thức được, đã không thể rút lui khỏi cạm bẫy mỹ lệ này, mà chỉ có thể trầm luân.

Toàn bộ đã không còn kịp rồi, mà anh nhưng lại tìm một chút thời gian để rũ bỏ mọi vật cản trên người giống như cô, trở lại bên người cô, dừng ở trước mắt mỹ lệ lại không bỏ trí phòng vệ này của cô.

Trước đây, cô là không sợ, thật sự, nhưng khi bị con người đen nhiễm đầy dục niệm sắc bén nhìn chăm chăm, cô có chút sợ.

Khi đó cô có ý đồ dùng hai tay che giấu chính mình, anh đã nhanh nhẹn ngăn lại, tiếp tục không kiêng nể gì nhìn kỹ....

“...Bạch Thư Duy....Đèn...” Cô cầu anh tắt đèn, để cho bóng tối che chắn cho cô.

Bạch Thư Duy như không nghe thấy. Thời điểm này ai còn quan có không liên quan đến đèn hay không?

Anh tiếp tục nhìn cô, ánh mắt thâm trầm kia nhìn qua mỗi một tác da thịt của cô. Tiếp theo, anh bắt đầu đụng chạm co, thậm chí hôn môi cô.....lấy phương thức cô chưa từng tưởng tượng qua.

Thân thể dần dần nóng lên, cô cảm giác được sức nặng của anh....Dục vọng, rung động mà bất lực, mang theo tiếng rên rĩ kiều mỹ, không thể ngăn chặn từ trong miệng cô bật ra, ngoài ý muốn cổ vũ anh tiếp tục muốn làm gì thì làm với cô.

Anh trêu chọc bất lực của cô, lưu lại lời nói lửa nóng trên tai mẫn cảm của cô, nhát mắt, cô đau đón chau mày, ủy khuất nhìn anh, vùng vẫy rất nhỏ.

Anh bắt lấy tay vùng vẫy của cô, anh cũng không muốn cô chịu đau, nhưng là tiến vào thì không thể tránh khỏi đau đón, chỉ có thể mượn nụ hôn, phân tán ý lực (ý chí và sức lực) của cô, sau đó tiến vào thân thể non mềm của cô, thân thể cô cứng ngắc, nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của anh.

Anh vào được, cường hãn như thể tiến nhập thân thể của cô, đau đón kia, nhắc nhở cô còn đang tại thích ứng dục vọng của anh.

Anh đau lòng hôn lên những giọt lệ của cô, khàn giọng hỏi: “Rất đau?” Bàn tay to đi tới chỗ bọn họ tương giao, cực kỳ ôn nhu vuốt ve nụ hoa yếu ớt và mẫn cảm của cô, muốn giảm bớt đau đón mà anh mang đến cho cô.

Vô nghĩa! Cô muốn trả lời anh như vậy, cũng cho rằng đã biết vì sao còn hỏi nhưng thốt ra khỏi miệng đều là tiếng rên rĩ thẹn thùng..

Cô lúng túng, trộm dò xét anh, phát hiện anh đang nhếch miệng, dường như vì thế cảm thấy hài lòng, mà chính mình cũng dường như bỏ vì động tác của anh mà càng ngày càng thả lỏng..

Anh bắt đầu ở trong cơ thể cô đẩy vào, mang chút ý tứ thăm dò, chậm chạp ra vào, anh muốn cô bắt kịp tần suất của anh, anh muốn cô thích ứng phương thức thân mật của bọn họ.

Cô cảm giác mình giống như nước, anh là hỏa diễm, mới bắt đầu là đối đãi ôn hòa, như là lửa nhỏ, dần dần, lửa đốt càng lớn, khiến nước lạnh là cô cháy sạch sôi trào không thôi.

Nghe tiếng rên rĩ của cô, anh bắt đầu tăng thêm lực đạo, một lần so với một lần tiến vào sâu hơn, thân thể hai người hoàn mỹ khảm hợp, chặt chẽ không có một khe hở.

Thâm thể trần trụi khiêu chiến dục vọng cực hạn, nháy mắt vượt qua điểm mấu chốt, sóng triều mãnh liệt hung hăng đánh tới bọn họ, mang theo vui thích thần bí.

Dự vị nước rút xuống lượn vòng thật lâu trong thân thể . . .

Một đoạn thời gian tốt đẹp này, bọn họ kích động nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng thờ hồn hển. Đó là cảm giác thỏa mãn, thỏa mãn nhất tốt đẹp nhất trên thế giới.

"Em có khỏe không?" Anh dùng giọng khàn khàn hỏi cô. (giờ mình để xưng hô là anh - em nha)

"Uhm." Cô thẹn thùng đáp nhẹ, thanh âm hơi hơi run sợ, hiển nhiên vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Anh yêu thương vuốt ve tấm lưng của cô, nhìn biểu tình cô có vẻ đắm chiêu, nhin không được hỏi: "Suy nghĩ gì?"

"Chu Lập Đạt."

Người đàn ông mẫn cảm thần kinh phút chốc căng thẳng.

Có lầm hay không, giường vẫn còn nóng, mùi vị hoan ái vẫn chưa tan, người vẫn nằm ở bên cạnh anh, mà cô đã khẩn cấp nhớ đến một tên đàn ông khác?

Đang muốn chất vấn cô gái nhỏ này, cô đã nhẹ nhàng lên tiếng, thấp giọng nói . . .

"Em rút cuộc hiểu rồi, vì sao trước kí Chu Lập Đạt muốn nắm tay em, em đã vội vã muốn bỏ tay anh ta ra, bởi vì em căn bản không thích anh ta, không thể chấp nhận sự đụng chạm của anh ta, dù cho chỉ là nắm tay." Cô đánh giá trắng đen rõ ràng, thâm tình khản thiết nhìn lên anh: "Chỉ có thể là anh, có thể đụng chạm vào cơ thể của em cũng chỉ có anh, em không có biện pháp tưởng tượng đến cảnh một người đàn ông khác đụng chạm cơ thể em, quá ghê tởm, chỉ có thể là anh, cũng chỉ muốn là anh."

Vừa mới bị đá kích tự tôn đàn ông, giờ lại nhận được câu nói trắng lẹ như vậy, hoàn toàn thỏa mãn.

Bạch Thư Duy nhếch miệng, đắc ý vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

"Anh từng hoài nghi là vì Trần Quang ném quả bóng rổ trúng em, mới khiến cho chúng ta một lần nữa quen biết, khi đó anh còn nghĩ, sớm biết rằng một quả bóng rổ có thể xóa sạch thái độ cự tuyệt tiếp xúc với người ngoài của em, thì lúc trước anh nên hưng hăng ném 20 quả, chúng ta cũng không cần lãng phí nhiều năm thanh xuân như

vậy."

"Hừ, cứ nhiên muốn đánh em! Đồ trướng thối."

"Ai bảo trước kia em khiến anh đầu đầu như vậy, gương mặt giá lạnh đáp lại chân thành của anh."

"Oa, hiện tại là tính nết cũ đúng không?"

"Trở mặt nha, có mấy người có thể giống như chúng ta vậy, cùng chạy qua thời không tính nết cũ?" Anh dương dương đắc ý nói.

"Còn nói, đều là quay lại, vì sao em bị thầy số học đánh cho thâm thối như vậy, kết quả anh một chút xây xát đều không có, thành tích vẫn giống tốt giống như trước?"

"Anh cũng đã trả giá thật nhiều, lúc trước khi em thi xong đại học, liền vĩnh biệt sách vở, anh lại cùng chúng nó có đến bốn năm giao tình, tình nghĩa tự nhiên sâu đậm."

"Không hiểu. Anh lôi kéo tình cảm với ai?"

"Đương nhiên là theo quốc anh và sử địa. Bốn năm đại học anh cực kỳ cố gắng và gia giáo, khiến không ít người thành công thi lên đại học, rất nhiều cha mẹ hâm mộ tiếng tăm mà đến, thân là một danh sư có tiếng, bắt được trọng điểm, khả năng đoán đề của anh cũng rất cao, thành tích từng từng là chuyện đương nhiên."

"Thì ra là thế."

"Uhm, thì ra là thế, Trần Quang Tông đích thực bị oan, tất cả mọi người tưởng rằng anh ta đánh em ngu dốt rồi." Hiện tại ngẫm lại, anh nên phát giác cô có chút là lạ, thì sẽ cần không bắt an trong lòng lâu như vậy.

Đúng, anh không nói với cô, tuy anh và cô cùng bị đè dưới sân khấu kịch, nhưng kỳ thật anh trở lại năm mười tám sớm hơn cô, cũng may mắn hơn cô một chút, ít nhất anh cũng không bị cầu, mà thời điểm sáng sớm tỉnh lại ở nhà, còn bị mẹ làm cho hoảng sợ.

"Em mới không ngu ngốc, em chỉ là... Lâu lắm không học bài, quên rồi. Anh cười em, lại có thể cười em!" Cô nhẹ nhàng đánh anh.

"Được được được, không cười em, vậy hôn thì có thể chứ?" Dứt lời, anh liền trộm hương trên miệng cô.

Mãi đến bình minh, bọn họ nói quá nhiều chuyện, tán gẫu rất nhiều chuyện trước kia, cho dù buồn ngủ, nhưng lại muốn ngừng mà không được. Hơn nữa nghĩ đến kỷ tích phát sinh trên người bọn họ, đều cảm thấy bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi).

"Ài, chúng ta kết hôn có được hay không? Anh gả cho em" Cô nhiệt tình cầu hôn.

Bạch Thư Duy không biết nên khóc hay cười. "Thật có lỗi nha, Kha Dụ Phân tiểu thư, tôi không thể gả cho em"

"Vì sao?" Cô cực kỳ thất vọng.

"Bởi vì anh chỉ có thể lấy em. Là em phải gả cho anh, làm rõ ràng có được hay không?" Bán mũi thon của cô một cái.

Cô đánh mạnh cái mũi, nhưng tâm tình rất tốt, cười hi hi nói: "Được, em gả cho anh, anh cưới em, chúng ta kết hôn đi!"

"Được, chúng ta kết hôn đi."

Nghe được anh nhận lời, cô vui vẻ giang hai cánh tay ôm anh, nhưng một giây sau ngã vào giấc mơ, mang theo ý cười thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

"Ài, không phải đã 28 tuổi rồi sao, như thế nào lại vẫn giống trẻ con?" Anh sùng nịnh ôm cô thật chặt.

Kha Dụ Phân không phải nói đùa, cô thật sự muốn kết hôn với Bạch Thư Duy.

Đề ngày nghỉ đông nào đó, cô thừa dịp ăn sáng, nhắc tới chuyện này với mẹ... Trần Lệ Linh vừa mới phết phomai lên bánh mì, đang chuẩn bị đưa vào trong miệng, nghe thấy nói lời này của con gái, sợ tới mức trượt tay, bánh mì “Đông” một tiếng rớt xuống trên bàn cơm.

“Con, con nói cái gì?” Bà kinh ngạc nhìn con gái.

Kha Dụ Phân khẩu vị tốt nuốt bánh mì vào: “Con nói, con muốn kết hôn với Bạch Thụ Duy.”

“Bạch Thụ Duy là ai? Cậu ta không phải là con riêng của nhà giàu sao?! Các con bắt đầu kết giao từ khi nào?” Mà bà, lại không biết!

“Mẹ, Bạch Thụ Duy không phải là con riêng của nhà giàu, ba Bạch trước kia trồng bắp cải trên núi Lê Sơn, mẹ Bạch là tiểu thuyết gia, sau khi ba Bạch qua đời, anh ấy cùng mẹ Bạch mới di chuyển đến nơi đây, anh ấy căn bản không phải con riêng của nhà giàu.” Kha Dụ Phân cười nói: “Con và anh ấy đã kết giao lâu rồi, chúng con đều đã nhận định đối phương là người bầu bạn cả đời duy nhất của bản thân.”

“Không được...” Trần Lệ Linh súp đồ kêu to, “Con mới mười tám tuổi, mới học xong một kỳ của đại học, con lại có thể nói với mẹ muốn kết hôn! Mẹ không đáp ứng.”

“Bởi vì con yêu anh ấy!” Giữa bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian, cho nên cô muốn lập tức nắm chắc, nắm chắc cảm tình không dễ dàng có được này.

“Con nói, con có phải mang thai rồi hay không hả? Con bé này mang thai phải hay không? Trời ạ... Tại sao có thể như vậy, tới cùng tôi là tạo ra cái nghiệt gì, tôi mới bao nhiêu tuổi, vì sao lại thành bà ngoại rồi hả?” Bênh tâm thần Trần Lệ Linh lại tái phát.

So với mẹ đang điên loạn, Kha Dụ Phân có vẻ trấn định hơn, cô nhìn mẹ, dùng giọng nói bất đắc dĩ nói “Cho nên chỉ cần con mang thai, chúng con có thể kết hôn sao?” Nếu thật sự như vậy có thể khiến mẹ đáp ứng hôn sự của bọn họ, cô sẽ lập tức lôi kéo Bạch Thụ Duy đẻ sinh em bé.

“Cho nên con không có mang thai?”

"Không có." Chưa từ bỏ ý định, cô cười tít mắt giục, "Mẹ, nói chuyện với mẹ thôi, có phải chỉ cần ta mang thai, mẹ sẽ đáp ứng con kết hôn với Bạch Thụ Duy hay không?"

"Nói hươu nói vượn! Không

nên không được” Bà thật sự muốn điên rồi, con gái luôn luôn nhu thuận làm sao vậy ?

“Vì sao?”

“Tóm lại mẹ nói không được là không được, con ngoan ngoãn nghe lời cho mẹ” Trần Lệ Linh ra dáng một người mẹ mà nói chuyện.

“Mẹ, không phải chuyện gì con cũng phải nghe lời mẹ, đây là cuộc đời con, con nên có quyền quyết định nửa đời sau của mình chứ? Mà còn, con kết hôn với Bạch Thụ Duy, cũng là không có nghĩa là con sẽ không nghe lời mẹ nữa!” Cô thử giảng đạo lý. Logic của mẹ căn bản là sai lệch.

“Mẹ đang bảo hộ con đó.” Trần Lệ Linh đứng lý hợp tình nói.

“Sau đó biến con thành một đóa hoa trong nhà kính? Mẹ, bảo hộ như vậy thật sự không tốt chút nào, mẹ nên để cho con tự lập, tin vào quyết định của con, hơn nữa hãy để con được vui vẻ.” Cô đối mặt mẹ.

“Hiện tại con sao vậy? Học đại học, sẽ cùng mẹ tranh luận, sẽ giáo huấn mẹ rồi hả?”

“Mẹ, đây là khai thông, chúng con muốn khai thông, không phải tranh luận, lại càng không phải giáo huấn.”

“Con cái gì cũng không cần phải nói, mẹ sẽ không đáp ứng. Tự do yêu đương là độc được, hưởng hờ các con lại vẫn nhỏ như vậy, các con chỉ đang yêu mà cao hứng, tin hay không, cảm giác tươi mới qua đi, các con sẽ rất nhanh chia tay, sau đó con sẽ phát hiện, hiện tại con nói muốn kết hôn kỳ thật là cực kỳ ngu xuẩn. Nghe mẹ nói sẽ không sai, con lập tức chia tay với cậu ta, loại tình yêu này sẽ không lâu dài!” Trần Lệ Linh bày ra thái độ cường thế.

“Vây được rồi, mẹ đã nói chúng con sớm muộn gì cũng chia tay, liền xin kiên nhẫn chờ một chút, xem chúng con thật sự chia tay đi!”

“Kha Dụ Phân, con là muốn chọc mẹ tức chết có phải hay không, con làm sao có thể như vậy không xong ...”

Kế tiếp, bởi vì Trần Lệ Linh có phần Bạo Tẩu, đề tài kết hôn tạm thời chấm dứt.

Mà Kha Dụ Phân kể lại đoạn đối thoại giữa cô và mẹ cho Bạch Thụ Duy, anh cái gì cũng chưa nói, liền vuốt tóc của cô, ôm cô vào trong ngực.

“Sao anh không nói gì?”

“Muốn anh nói cái gì?” Anh mỉm cười hỏi lại.

Cô nhin không được chu miệng lên: “Anh không sợ em thật sự chia tay với anh sao?”

“Dụ Phân, nói cho anh biết, em sẽ sao?” Con người trong suốt đen nhánh nhìn cô hỏi.

Cô không chút nghĩ ngợi lắc mạnh đầu.

Anh nở nụ cười, ôn nhu nở nụ cười, “Vậy là được rồi! Cho nên, anh còn muốn nói gì nữa? Chỉ cần chúng ta có chung nhận thức, sẽ không buông tha đoạn tình cảm này, vậy là tốt rồi.”

Lại nói, anh sớm có chuẩn bị tâm lý rồi. Không phản đối liền không phải là mẹ Kha, nếu bà thật sự một lời đáp ứng hôn sự của anh và Kha Dụ Phân, anh mới thật sự là bị dọa.

“Đúng là em đã 28 tuổi, chờ thêm năm nữa, em liền 29 tuổi rồi.” Cô cũng không muốn đợi đến 30.

“Tiểu thư, thỉnh nhớ rõ trừ đi mười tuổi, đừng quên, ở trong mắt người khác, chúng ta vẫn chỉ là một đôi người yêu không đầy hai mươi tuổi.”

“Um hừm, đúng là cảm thấy mình nhiều tuổi rồi.”

“Nếu biết chính mình nhiều tuổi, sao lại vẫn lại giống trẻ con muốn làm nũng với anh?” Anh nhún mày chế nhạo cô gái nhỏ trong lòng.

“Đây là quyền lợi của em, cũng là nghĩa vụ của anh! Đừng nói anh không thích.” Cô tựa như gấu koala đưa tay ôm cổ anh.

“Thật đúng là nói khoác mà không biết ngượng.” Anh nheo mắt nhìn cô.

Hai người nhìn nhau cười. Bọn họ dựa vào nhau, để cho ánh sáng ngoài cửa sổ tiến vào, để cho gió nhẹ thổi lạnh khuôn mặt bọn họ ...

“Em quyết định.” Bàn tay ấm áp nắm lấy tay anh, Kha Dụ Phân đột nhiên đứng thẳng nói: “Em muốn cách mạng.”

“Cách mạng?! Tiểu thư, anh phân chút đi, mẹ em còn đang nổi nóng.”

“Cách mạng của em không phải chiến tranh, cách mạng của em là ôn hòa, em sẽ không cãi nhau với mẹ, em muốn dùng kiên định ôn nhu đối kháng với tính độc tài của mẹ. Kiên định, nhưng là ôn nhu, cũng rất kiên định. Anh có ủng hộ em không?”

“Anh không thể ủng hộ mẹ em, bởi vì anh muốn ủng hộ em”

“Hừ!” Cô tức giận cho anh một cái hích khuỷu tay.

Anh lơ đãng vươn tay ôm cô, “Cùng nhau kháng chiến trường kỳ!”

“Um, cùng nhau.” Cô cười tí mắt nhìn anh.

Đối mẹ mà nói, hiện tại cô chỉ là phản nghịch nhất thời, mà phản nghịch giống như là bệnh sỏi, phát qua thì tốt rồi, nhưng lúc này đây, cô muốn để cho mẹ biết, đây không phải phản nghịch, cô cảm thấy đây là một quyết định chính xác.

Làm như nhớ tới cái gì, Bạch Thư Duy kinh hô một tiếng ...

“A! Thiếu chút nữa quên nói với em, anh sẽ tham gia cuộc thi chuyển trường, em, ngoan ngoãn chờ trường học Đài Bắc.” Tuy ít đi vui mừng, nhưng anh thật sự không hi vọng với vàng hồi lâu, Kha Dụ Phân cũng chạy tới xem náo nhiệt, kết quả giống như lúc điểm đơn đăng ký đại học, khéo quá thành vụng.

“Uh, liền chờ anh.” Cô cười tí mắt nói: “Như em vậy ngoan không?”

“Ng ngoan.”

Cô chu miệng lên, Bạch Thư Duy nhìn cô cúi đầu tiếp được nụ hôn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

2012.

Bạch Thư Duy và Kha Dụ Phân của đi vào tân phòng, lễ phục trên người còn không kịp đổi, hai người liền cùng ngã nằm trên giường.

“Hô” Bạch Thụ Duy thở ra một hơi.

“Trời ạ, kết hôn sao lại mệt như vậy?” Kha Dụ Phân suýt soa.

Đúng vậy, bọn họ kết hôn, rốt cuộc kết hôn, buồn cười chính là, bức bách bọn họ kết hôn không phải người nào khác, mà lại chính là người lúc trước phản đối cực lựcPhu nhân Trần Lệ Linh.

Mấy năm trước, sau khi lấy được sự ủng hộ của Bạch Thụ Duy, Kha Dụ Phân chính thức khởi động cách mạng “Kiên định ôn nhu” với mẹ, cô không nhắc tới chuyện kết hôn, đối mặt với sự tức giận của mẹ, cô lại càng không âm ỉ cũng không nháo, hoàn toàn bày ra thái độ “Kiên định, nhưng là ôn nhu, ôn nhu, cũng rất kiên định” tới đối mặt với tất cả cảm xúc của mẹ.

Âm ỉ, có thể là ít đi đối thủ, mẹ cũng không cần tốn nước miếng nhưng cũng không có nghĩa là mẹ sẽ tán thành, bà vẫn phản đối mãnh liệt, thỉnh thoảng lại muốn xem xem hai người bọn họ có chia tay không?

“Chúng con chưa chia tay.”

Mỗi lần nghe được những lời này của Kha Dụ Phân, mẹ Kha sẽ trưng ra mặt thúi ba ngày.

Kha Dụ Phân không cần. Ngay từ đầu cô cũng rất thông khô, bởi vì cảm xúc đã bị mẹ khiến cho chướng khí mù mịt.

Có thể nói cũng kỳ quái, cô không khiến mẹ tức giận, ngược lại càng ngày càng thích bà, chưa từng nghe nói qua cãi nhau, lại khiến cho người ta một lần nữa thích một người, thật sự một lần nữa thích chính mẹ mình rồi.

Kha Dụ Phân phát hiện, trong sự phản đối của mẹ, kỳ thật cô thấy được ý tốt của mẹ dành cho con gái, nghĩ muốn phải bảo vệ con gái không bị thương, dù rằng phương thức cực kỳ vụng về, nhưng lại không che dấu được yêu thương che chở trong đó.

Tuy cực kỳ cố chấp, nhưng lại cực kỳ tuyệt đối.

Cô nghĩ, có lẽ có một ngày cô cũng giống mẹ, nói không chừng cũng sẽ dùng phương pháp như vậy để bảo vệ chính đứa con của mình.

Cho nên cô vẫn liên tục tiến hành cách mạng “Kiên định ôn nhu”, nhưng cô sẽ nói với mẹ như vậy

“Con yêu mẹ, cho nên, con sẽ đợi đến khi mẹ thành tâm chúc phúc, con mới gả cho Bạch Thụ Duy.”

“Vậy con cứ chậm rãi chờ đi!” Mẹ giận dữ nói.

Cô thật sự chậm rãi chờ, một ngày một ngày chờ đợi, một năm, hai năm, ba năm ...Chờ, tốt nghiệp đại học, chờ Bạch Thụ Duy đi lính, lại chờ Bạch Thụ Duy xuất ngũ.

Trước kia Bạch Thụ Duy đã nói qua, sau khi xuất ngũ muốn ra nước ngoài học, cô muốn đi cùng anh, cho nên cố gắng học Anh Văn, cố gắng đứng đầu, cố gắng chuẩn bị cho cuộc thi.

“Con Và tên tiểu tử thôi nhà họ Bạch kia, có phải chia tay rồi hay không hả?” Trần Lệ Linh nhú mày hỏi.

Nhú mày chậm, mẹ lần đầu tiên cau mày, cực kỳ nghiêm túc rất bất an hỏi vấn đề này.

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Bằng không đang êm đẹp, vì sao con muốn ra nước ngoài? Có phải cậu ta thay lòng đổi dạ rồi hay không hả?”

Cô “Phốc” cười, “Mẹ, con đi du học với Bạch Thụ Duy, cũng không phải ra nước ngoài một mình.”

“Đi du học như vậy, con có muốn ở đó vài năm không?”

“Ít nhất cũng phải hai năm.”

“Chuyện này”

“Mẹ, mẹ yên tâm, ba nói ba sẽ thường xuyên đến thăm mẹ.” Gần đây ba mẹ đột nhiên chăm lại lửa tình, hai người vậy mà nói đến tình yêu, nằm ngoài dự liệu của cô.

“Ai cần ông ta!” Trần Lệ Linh vẫn miệng không buông tha người. “Con không phải lo lắng chuyện đó, mẹ suy nghĩ, các con ra nước ngoài hai năm, không có tính toán gì sao?”

“Muốn tính toán gì?” Hiện tại không phải là đi học tiếp sao?

“Ài, Kha Dụ Phân, con tự giác một chút có được hay không? Con thu dọn hành lý ra nước ngoài với Bạch Thụ Duy, không danh không phận, con

không cảm thấy lo lắng sao? Ngộ nhớ chia tay”

Kha Dụ Phân lại bật cười, nhưng cô cố nén ý cười, mặt không biểu cảm nhìn mẹ, “Ngộ nhớ chia tay không phải càng tốt sao, dù sao mẹ cũng không thích Bạch Thụ Duy.”

“Mẹ đâu có nói không thích cậu ta? Mẹ chỉ làmẹ chỉ là ...Kỳ thật, cậu ta cũng không tệ, nhưng không có sự nghiệp gì, cũng không hiểu được, không thể chống được một gia đình ...” Thấy con gái lại nhìn mình mà cười, Trần Lệ Linh mặt trầm xuống, “Lại còn cười! Tóm lại, hai đứa lập tức kết hôn cho mẹ, con gái nhà họ Kha chúng ta không thể ra nước ngoài một cách không rõ ràng với đàn ông được.”

“Mẹ, không có thời gian, chúng con chỉ ra nước ngoài học, chứ đâu có nói không kết hôn?”

“Kha Dụ Phân, con muốn chọc mẹ tức chết có phải hay không?”

“Ừm, lại nói, lại nói, ngày mai con phải đi làm, con muốn đi ngủ.”

“Tính cách mẹ vợ thật sự khác thường!” Bạch Thụ Duy nói.

“Cho nên, anh phải đối xử thật tốt với em, không thì, mẹ em sẽ dùng phương thức đánh người khác thường nhất để đối phó với anh.”

Tức giận qua đi, mẹ bắt đầu bức hôn, chỉ cần có cơ hội liền liền mình truy vấn ... “Các con khi nào thì muốn kết hôn.”

“Mẹ, con và Thụ Duy đang học mà, kết hôn cái gì chứ?” Đầu bên kia chat webcam, Kha Dụ Phân không biết nên khóc hay cười.

“Ai nói đi học không thể kết hôn? Bạch Thụ Duy? Gọi cậu ta qua nói chuyện với mẹ!” Trần Lệ Linh tràn ngập sát khí.

“Anh ấy đang chuẩn bị báo cáo cho ngày mai, anh ấy đã mấy ngày không ngủ, bài tập của con cũng chưa có chuẩn bị xong, chuyện kết hôn sau này hãy nói.”

Sau khi bỏ xuống những lời này, Kha Dụ Phân khẩn trương tắt đi, lay nhẹ Bạch Thụ Duy bên cạnh ...

Anh bỏ cuốn sách xuống, ngẩng đầu, ý cười nhìn cô, giang hai cánh tay ôm cô ngồi lên đùi mình, “Chuyện mang thai còn chưa nói?”

Đúng vậy, cô mang thai, đêm Giáng Sinh, hai người quá vong tình, sau đó không cẩn thận liền ... Trúng thường rồi.

“Không thể nói, nói ra khẳng định sẽ gặp khủng bố một nhóc oanh tạc hơn cả bây giờ, em là phụ nữ có thai, em cần bảo trì tốt thể xác và trạng thái tinh thần. “Kỳ thật hiện tại cô không muốn kết hôn, bởi vì cô không muốn mang thai khi làm đám cưới, cô muốn là cô dâu đẹp nhất! Mới không cần bởi vì mang thai mà bị gả đi.

Sau đó, mỗi lần chat webcam bọn họ rất cẩn thận, cố gắng để màn hình cố định trên cổ, tuyệt không để cho mẹ phát hiện bụng của cô, mãi đến khi thai được tám tháng ...

“Dụ Phân, gần đây có phải ăn quá nhiều Hamburger, béo rồi hay không hả?”

“Ừm, có sao?” Chột dạ ngây ngô cười.

“Con cẩn thận một chút, chưa lập gia đình đã béo phì, Bạch Thụ Duy sẽ quăng con đi đấy.”

“A ... Anh ấy chắc chắn không dám, bởi vì ... Chuyện kia, mẹ tháng sau mẹ có rảnh không? Có muốn bay tới Mỹ chơi không? Có thể dẫn mẹ Bạch cùng tới.” Cô cười mình nọt.

Hiểu con gái chỉ có mẹ, “Con bảo mẹ đi Mĩ làm gì? Nói ...”

“Chuyện này ... Tháng sau, mẹ phải làm bà ngoại rồi.”

Bà ngoại?! Nghe vậy, Trần Lệ Linh đại Bạo Tẩu, “Khả Dụ Phân, tới cùng có phải con đi học, hay là đi sinh con? Bạch Thụ Duy, gọi cậu ta ra đây cho mẹ - -”

Không cần đến tháng sau, người mẹ nóng tính này đã đơn thương độc mã đến nước Mỹ, Bạch Thụ Duy bị nắng đến mặt xám mày tro.

Sau đó, mẹ càng siêng năng thúc dục kết hôn, bắt quá, không phải là thúc dục trong tức giận, mà là ôn như khuyên bảo, không phải bà đồ tính, toàn bộ đều vì bảo bối ngoại tên kia.

Sau đó, kéo dài dây dưa quá nhiều năm.

Rốt cuộc năm 2012, bọn họ quyết định mang theo bảo bối về Đài Loan.

Lần này rốt cuộc trốn không thoát, bởi vì phu nhân Trần Lệ Linh đã cùng với mẹ Bạch, đã chuẩn bị tốt một hôn lễ để tiếp đón ba người, mà điều này cũng làm cho bọn họ cực kỳ mệt.

“ Con trai ? “ Anh hỏi .

“ Ngày mai hai vị mẫu thân đại nhân muốn dẫn con đi vườn bách thú chơi . “ “Mấy năm nay , hai vị mẫu thân đại nhân bởi vì quan hệ bọn nhỏ , trở nên càng ngày càng thân , thường rủ nhau đi học , đi du ngoạn , thật sự thích ý , đương nhiên , cũng bắt tay cùng nhau bức hôn .

“ Thật tốt quán , cho nên ngày mai chúng ta có thể ngủ rồi . “ Bạch Thu Duy cảm ơn nói .

“ Bây giờ nên đi tắm rồi hả ? “ Nhưng cô không muốn động .

“ Cùng tắm đi , tiết kiệm thời gian . “

“Kéo em ... “ Cô nắm lấy cánh tay vừa vươn ra của anh .

Hai người một trước một sau tiêu sái tiến vào phòng tắm , giúp đỡ tương trợ cời bỏ lễ phục vương thất , sau đó cùng nhau tìm nơi nương tựa thoải mái tắm rửa .

Tẩy tẩy , có người bắt đầu không an phận , trần truồng kéo đi lên ...

“ Đừng , em mệt chết đi được . “

“ Nhưng đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta . “ Trải qua mười năm chờ đợi .

“ Nhưng em mệt mỏi quá ... “ Cô bịt môi nhìn cô .

“ Một chút ? “ Tuy khả năng rất khó .

“ Hóng , không cần ... “ Cô đẩy bàn tay không an phận kia ra .

“ Em còn nhớ lễ Giáng Sinh đó không ? “

Lễ Giáng Sinh , đêm gây chuyện , cô làm sao có thể không nhớ rõ , một lần , khiến cho thân phận của cô liền thay đổi .

“ Chúng ta lại sinh em bé có được hay không ? Anh muốn một đứa con gái , anh muốn ... “

Ồm ờ , anh ăn mẹ của đứa nhỏ , từng miếng từng miếng ăn sạch sẽ cô gái xinh đẹp trước mặt , để cô và anh hòa thành một khối , hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt ...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Tiểu Thư 0 Điểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.